

Bible Basics for Moslems, Turkish edition

Müslümanlar için Temel İncil Bilgileri

**Bu kitap İslami Geçmişe Sahip İmanlılar İçin
Hazırlanmıştır**

Duncan Heaster

dh@heaster.org

CAT
P.O. Box 3034
South Croydon
Surrey CR2 0ZA
ENGLAND
Registered Charity No. 1014615
www.carelinks.net

Bu kitap İngilizce, Arnavutça, Arapça, Kürtçe ve Türkçe
dillerinde yayımlanmıştır.

Kitapla ilgili bilgi için www.carelinks.net adresini ziyaret
edebilirsiniz

Ayrıntılı bilgi ve kitabın ücretsiz kopyaları için lütfen yayınevi ile irtibata geçiniz

Önsöz

Bu kitapdaki araştırma ve düşünceler Guyana, Bosna, Kosova, Kazakistan, Özbekistan, Kırgızistan, Tataristan, Sırbistan, Arnavutluk, Türkiye, Suriye, Ürdün, Lübnan ve Filistindeki Müslüman insanların arasında yapılan canlı tartışmalar ve Afrika kıtasının bir bölümü ile tüm İslam dünyasında bu inanca sahip olan kişilerden gelen yüzlerce yazışmanın sonucunda gereklilik kazanmıştır. Artık yukarıda saydığımız bu ülkelerde bir zamanlar Müslüman olan ancak şimdilerde Christadelphians olarak adlandırılan İsa inananları bulunmaktadır. Ben İsa'yı İslama tercih eden insanlara tüm kalbimle inanıyorum ve onları destekliyorum. İşte bende Müslümanlarla yukarıda bahsettiğim bu tartışmaların sonucunda radikal ve sabırlı bir şekilde İsa'ya olan imanımı ve inancımı ifade etmeyi uygun gördüm. İslam, her ne kadar buna büyük bir şiddet ve ehemmiyetle karşı çıksada, aslında Hıristiyanları İsa'nın tasvirini farkında olmayarak daha derin ve ince bir şekilde tasvir etmelerine yada resmetmelerine mecbur bırakmaktadır. İslamiyetteki bu yanlış anlamalar sabırla ve izah yoluyla düzeltilmelidir. Her zorluk aslında bizleri gerçeğe daha da yaklaştıracak birer fırsat olarak görülmelidir; Bu konumda İsa'ya inanan ve ona hizmet eden her imanlı sözkonusu olay ne olursa olsun kendini bu konuya büyük bir disiplinle adayacak şekilde görmelidir.

Şunu hemen belirtmeliyim ki bu kitap imanı ve inançları ile kendini İslamiyete adanmış Müslümanların inançlarını bırakmaları için yazılmış bir kitap değildir. Bu kitap tam anlamıyla İslamiyeti kalplerinde unutmuş yada bırakmış olan ve İsa'yı aramaya başlayan insanlara yardım etmek için yazılmıştır. Öyle görülüyor ki İslam toplumunun o cilalı kültürünün içlerinde bu arayışa sahip birçok insan bulunmaktadır. Ben kendi kardeşim gibi gördüğüm John Thorpe'un şahsi çalışmalarındaki belli bazı konulardan alıntı yapmama izin vermesinden ve eserim hakkındaki yorumlarından ötürü ne kadar minnet duyduğumu ifade etmek istiyorum. Kendisinin "İslam ve İncil" adlı kitabında buradan tüm

içtenliğimle herkese tavsiye ediyorum. Aslen Guyana'lı ve daha önce Müslüman olan kardeşim Aşraf Ali'ye saatlerce süren o anlayışlı tartışmaları için ve yine kendisinin Bassam, Mehmet, Muhammed, Ramazan, Said ile Ürdün, Lübnan, ve Türkiye'deki diğer birçok Müslüman kardeşlerimizle yaptığı, onları İslamdan özgür kılan gayretli oturum ve tartışmalarından dolayı teşekkürü bir borç bilirim.

Gerçek Hıristiyanlık ve İslamın birbirleriyle olan bağdaşmazlığı, bu konuda ne kadar fazla çalışma yapılırsa o kadar belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor. Buna bağlı olarak tehlike seviyeside yükselmeye başlıyor tabii. Sonuç ya bariz haksızlık etmeye yada yürek parçalayan değişime yol açıyor. Bu kitabı aşırı duyarlı ve duygulu bir biçimde yazmadım ben çünkü zaten tüm sözlerim kalbimin derinliklerinden geliyor özellikle İslam'dan çeşitli şüpheleri olupda İsa'ya bakanlara bu içtenliğim. Hıristiyanlığa ait fikirleri özgürce kullandım; örnek olarak Tanrı'nın babalık olgusunu yada babalığını kullandım. Buna ek olarak Eski Antlaşma (Tevrat ve Zebur) ile Yeni Antlaşma (İncil) arasında İslamın idda ettiği gibi bağdaşmazlığın yada kopukluğun doğru olup olmadığına dair birde ilave hazırladım. Daha öncede söylediğim gibi ben ikna edilmeyi beklemeden çağırma kulak verecekler için yazıyorum. Davut'un "Tat/İç ve gör Tanrı iyidir" sözünü kullanarak başlamak istiyorum yalvarışıma ve şunuda hemen hatırlatmakta fayda görüyorum bu söz kitabın sonuncu ve en uzun bölümünde hiç utanılmadan yapılan bir meydan okumadır. Bu bölümde bizim günahlarımızı taşıyarak çarmıha gerilen ve adalet için yeniden yükselen/doğan Nasıralı İsa'nın gerçekten Tanrı'nın oğlu olduğuna ait olguların basit bir çizelgesini çizmeye çalıştım. Bu olgular yada gerçekler insanların hem şimdiki hemde sonsuzluktaki hayatlarını değiştirecektir. Bu tam anlamıyla "inan yada mahvol" davasıdır.

Duncan Heaster

Giriş: İbrahim İsa hakkında neye inanıyordu 1

1.Kutsal Kitab'ın İsa hakkındaki sözleri 9

İsa'nın doğumu

İsa'nın doğası

İsa'nın ölümü

İsa'dirilişi

İsa'nın göğe yükselişi

İsa'nın dönüşü

2. İsa'nın ölümünün ve dirilişinin gerekliliği 50

2.1 İnsanoğlunun gereksinimleri

2.2 Tanrı'nın vericiliği

2.3 Vaftizin gerekliliği

3. İsa'nın Öğretisindeki Faydalı Güç 59

İlave:

1. Kur'an mı yoksa İncil mi? 78

1.1 Kur'an daki problemler

1.2 Ahadit'le ilgili problemler

1.3 İncil'in Müslüman bakış açısıyla eleştirisi

1.4 Esinlenerek yazılan İncil

2. Muhammed: Analiz çalışması 99

3. İslam ve Kadın 103

4. Gerçek Hıristiyan İncil'inin özeti 104

Giriş: İbrahim İsa hakkında neye inanıyordu?

Genel birkaç görüşle başlamak istiyorum bu bölüme. Yeni antlaşmanın Matta incil'inde 1:1'inde Matta İsa'dan İbrahim'in oğlu olarak bahseder daha sonra Pavlus'da aynı şeyi yazmıştır. Kitab-ı Mukkades yada diğer adıyla Kutsal Kitab aslında İbrahim'e ithaf edilmiştir ve ona bu kitapta verilen tüm vaatler aslında Hıristiyanlığın özüne dayalıdır (Galatyalılar 3:8). İbrahim İshak, Yakup ve kendisi gibi baba olanlara verilen vaatlerin yerine getirilmesini gerçek Hıristiyanlığın arzusu olarak görür ve bunu kendisinde umut ettiğini söyler (Elçilerin İşleri 26:8). Hıristiyanlığın gerçek kitabı yada tüm anlamı İbrahim'in hayatından gayet güzel bir şekilde anlaşılabilir. O "Hıristiyan inancının yada imanının" babasıdır (Romalılar 4:11,16). Burada "Hıristiyanlığı" özellikle kullanıyorum çünkü 2.bölümde de açıklayacağım üzere kendini Hıristiyan olarak tanımlayan birçok kişi ne yazık ki bu ünvanın önemini yeterince benimseyememiştir. Bu kişiler inandıkları gerçekler ve öğretilerde İbrahim'in ve gerçek İsa'nın öğretilerinden çok uzaktadırlar. Bu tür grupların okuduğunuz kitabın yazımı yada basımıyla herhangi bir ilişkisi olmamıştır. 4125 hem eski antlaşmada (Tarihler 20:7;Yeşaya 41:8) hemde yeni antlaşmada (Yakup 2:23) "Tanrı İbrahimi dost olarak kabul etti" dediğini biliyormuydunuz? Daryabadi'nin yaptığı Kur'an çevirisinin dipnotunda şöyle bir açıklama vardır: "İngilizcede 'arkadaş' kelimesi Arapçada "en sevilen en içten ve düşmanı olmayan" anlamına gelen khalil ile aynı anlamı taşımaktadır. Peki o zaman neden Tanrı İbrahimi neden seçti ve onu dost belledi?

Bu sorunun tek bir cevabı var oda İbrahim'in Tanrıya olan bağlılığı, itaati ve yine Tanrıya olan imanı. İman insanoğlunun kalbindedir, yüreğindedir. Bizler sadece İbrahim'in soyundan geliyoruz diye Tanrı'ya karşı özel bir durum içerisinde göremeyiz kendimizi: "Sadece onun soyundan geliyor diye herkes İbrahim'in çocukları değildir" (Romalılar 9:7). Zaten sırf İbrahim'in soyundan geliyor diye bazı günahkar yada itaatkar, inançlı yada inançsız kişilerin

GİRİŞ: İBRAHİM İSA HAKKINDA NEYE INANIYORDU?

bundan ayırım yapılmadan yararlanması pekte doğru olmazdı. “İmanlı ve inançlı olan aslında İbrahimin gerçek soyundan olandır demek ki bu şekilde imanlı ve inaslı olan herkes İbrahimin kutsallığından faydalanabilir yada bereketlenebilir” (Galatyalılar 3:7,9). Eğer ki İbrahimin gerçek çocukları olmak istiyorsak onun özelliklerini ve imanını kendimize görev bilmeliyiz: “Gerçek Hıristiyanlar herkesin babası olan İbrahim’in inancını ve imanını paylaşanlardır.” (Romalılar 4:16). Ve yine tüm bu 2124 aynı şeyi söylediler “İbrahim tüm uluslara örnek bir inanlıdır”, 2278 ise tüm gerçek inananların “babaları İbrahimin inancı ve imanınının” gösterdiği yolda gideceklerini söylediler. Bütün bunlar biz Hıristiyanların İbrahimin İmanı adı altında bir antlaşma içerisinde olduğumuzu gösteriyor. 3.67,95 İbrahimin üç Tanrı (üçleme) yada Tanrı’nın çoğulluğuna değil sadece tek bir Tanrıya inandığını önemle belirtir. Ve bizde İbrahimin gerçek çocuklarıysak üçlemeye inkar etmeli ve Tanrı’nın tekliğine inanmalıyız.

Peki ama “İbrahimin inancını ve imanını nasıl paylaşmalıyız”? İbrahimin imanı nasıldı ve neydi? Zira bu iman bir şey içindi. İman sadece dinsel bir duygu değildir. Kutsal kitap İbrahime verilmiştir (Galatyalılar 3:8). Eğer Tanrı’nın İbrahime verdiği vaati anlayabilirsek, kutsal kitabıda anlayabiliriz. Tanrı İbrahime şu vaati verdi:

Yaradılış 17:8 “Sana ve senin soyundan olacıklara size yabancı olan Kenanın tüm ülkesini vereceğim ve bu ülke sonsuza kadar sizlerin olacak; ve yine ben sizin Tanrınız olacağım”. Böylece İbrahim ve onun soyundan olacakların sonsuza kadar bu dünyada yaşayacakları söylenmişti Bu da eski antlaşmada ortaya çıkan bir fikirdir. Bu konuya dikkatinizi çekmek isterim Kutsal kitabın baştan sona verdiği aslında tek bir gerekli mesaj vardır. Peki bu nasıl oluyor?

Yeniden Yaradılış bölümüne dönelim (22:17,18) “Kutsallıkta seni kutsayacağım, çoklukta senin tohumlarını gökyüzündeki yıldızlar ve denizdeki kumlar kadar çoğaltacağım ve senin tohumların düşmanlarının kapılarına sahip olacaklar; Ve senin tohumlarında

GİRİŞ: İBRAHİM İSA HAKKINDA NEYE INANIYORDU?

dünya üzerindeki her insan kutsanmış olacak çünkü sen benim sözüme itaat ettin". İbrahimin bir oğlu olmalıydı ki bu onun soyunun ve tüm dünyanın kutsallığının kaynağı olmalıydı. Kutsal kitabı anlamak için kutsal kitabın kendisini bize nasıl aktardığını ve yorumladığını görmemiz gerekmektedir. Okumakta olduğunuz bu sözler yeni antlaşmadaki Elçilerin İşleri (3:25,26) bölümünden alınmıştır. Şimdi bu bölüme gidip konu ile ilgili yoruma bakalım: "Sizler Tanrı'nın antlaşma yaptığı babaların (peygamberlerin) çocuklarıdır, İbrahime dönerek, ve senin tohumlarınla dünyada senin soyundan olan herkes kutsanmış olsun. Senin üzerine Tanrı ilk önce oğlu İsa'yı yarattı, o sizleri kutsamak için geldi, o sizleri günahlarınızdan ve adaletsizliklerinizden dönesiniz gönderildi". O zaman İbrahimin tohumu yada soyu kimdir? İsa'dır. Peki tüm dünyadaki erkek ve kadının kutsanmasını sağlayan nedir? Günahların affedilmesinin ve kurtuluşun kutsallığıdır. Dahada ileriye gidelim, Galatalılar 3:16'ya "Artık İbrahim'e ve onun soyuna vaatler verildi. O çokluk anlamına gelen soylardan bahsetmedi sadece bir soydan bahsetti, senin soyundan yani İsa'dan". Demek oluyor ki İbrahimin bir tek soyu vardı o da tek bir kişiydi yani İsa'ydı. Peki ama tek bir insan nasıl olurda göklerdeki yıldızlar kadar çok olabilirdi? Yine Galatalılar 3:27-29'a bakalım "Hepiniz Mesih'in adıyla vaftiz oldunuz. Bu yüzden ne yunan ne yahudi, ne köle ne özgür, ne kadın ne erkek var zira hepimiz Mesih'te tekinsiniz. Ve eğer Mesihdeseniz aynı zamanda İbrahimin soyundasınız ve verilen vaattede hakkınız var". Demek oluyor ki sadece Mesih adıyla vaftiz olanlar bu vaaten-dünyada ebedi hayat vaatinden-pay alabilirler. İşte bizde eğer kurtulmak istiyorsak vaftiz olmalıyız çünkü vaftiz kurtuluş içindir. Sadece İbrahimin çocukları olduğumuzu bilmek yeterli değildir.

O zaman vaftiz ne anlama geliyor? Vaftiz öyle üzerine su serpmek değildir. Yeni Antlaşma yani İncil Yunanca yazılmıştır ve vaftiz kelimesi gerçek anlamda suya batırma yada suya tamamen batma anlamındadır. Bu kelime genelde bir geminin batması tamamen sualtına girmesi yada bir parça bezin suya batırılarak bir renkten başka bir renge dönüşmesi anlamlarında kullanılmıştır. Matta 3:13-

GİRİŞ: İBRAHİM İSA HAKKINDA NEYE INANIYORDU?

16'ya bir bakın “Sonra Galileden Ürdüne geldi İsa, Yahya'ya vaftiz olmak için geldi o. Ancak Yahya onu vaftiz etmeyi reddederek ‘sen beni vaftiz etmelisin ama sen bana vaftiz olmak için geldin, niye?’ “Ve İsa ona ‘şimdi acı olsun zira bizim doğruluğumuzu kanıtlama zamanıdır’ dedi. Sonra acı oldu ve İsa vaftiz edilidikten sonra sudan çıktı işte o zaman cennetin kapısı açıldı ve Tanrı'nın ruhu İsa'nın üzerine güvercin şeklinde geldi ve onu aydınlattı” Burdada görüldüğü gibi İsa tamamen suyun altına girdi ve çıktı. Vaftiz olduğunda bir yetişkindi çocuk yada bebek değildi ve suya batarak oldu vaftizi üzerine su serpilerek değil. Zaten vaftizin bir nehirde olmasının asıl amacı buydu. Eğer İsa vaftiz olduysa bizde aynı şekilde vaftiz olmalıyız. Bu suya batma ve çıkma İsa'nın ölümünü ve yeniden dirilişini temsil etmektedir ve bizde bu ölümü ve dirilişi kendimizde gerçekleştirmeliyiz. İşte bu yüzdendir ki vaftiz tamamen suya batarak yapılmıştır su serpilerek değil. Romalılar 6:3-5'e bakalım “Bilmiyormusunuz ki hepimiz Mesih İsa'nın ölümüne vaftiz olduğu gibi vaftiz olduk? Böylece bizde vaftiz vasıtasıyla onunla birlikte ölüme kenetlendik: Tıpkı babasının kutsallığı ile yeniden ölümden yepyeni bir hayata dirilen Mesih İsa gibi bizde yepyeni bir hayata doğru yürümeliyiz. Zira bizlerde onun ölümüyle öldük onun dirilişinle yeniden dirildik. İşte bu yüzdendir ki bizde size İsa'yı kabul etmek için vaftiz olmanızı bunu hayatta bir amaç olarak görmenizi öğütlüyoruz.

İsada vaftiz olmakla Onun bir parçası oluyoruz ve bunun sonucunda İbrahime verilen vaatler bizim içinde geçerlilik kazanmış oluyor. İsa yeniden geldiğinde bizde dirileceğiz ve yargılanacağız eğer Tanrı'nın huzurunda iman dolu bir hayat yaşadığımızı tıpkı İsa gibi bizde sonsuz hayattan payımızı alacağız. Ve sonsuza dek bu dünyadaki Tanrıyı Krallığında yaşayacağız. Eğerki buna inanırsak hayatımızın aslında yeniden başladığını göreceğiz. Her ne kadar dünyevi sorunlarımız olsada aslında bunların ne kadar geçici olduğunu farkedeceğiz ve Mesih İsa dödüğünde bize yeni ve sonsuz bir hayat verecek. İşte bu yüzdendir ki hem İsada hemde Kutsal kitapta gerçek UMUT vardır ve bu öyle yüce ve büyük bir umuttur

GİRİŞ: İBRAHİM İSA HAKKINDA NEYE INANIYORDU?

ki Şu andaki problemlerimizin hepsi bize çok kk ve önemsiz gözükecektir.

İslam da İbrahimin doğruluğunu, onun Tanrıya karşı olan bağlılığını ve Tanrı için iyi Şeyler yaptığını belirtir ancak bu tam anlamıya verilmez Yeni Antlaşma İbrahim (1) İŐhak'ın iÇlerinde Tanrı tarafından doęrulanmıŐtı aynı zamanda Tanrını verdiği vaatlere olan inancı tarafından doęrulanmıŐtı. Yaradılış 15:6 Şöyle der “ Onun imanı yada inancı doğruluğundandı” Bu yzdeinde yaptığını işler değil doğruluğu ve adaletiydi önemli olan. Ve Tanrı tüm merhametiyle onun dürüstlüğünü ve adaletliliğini doğruladı. İŞte bu sebeble İbrahim bize büyük bir örnektir. Tanrı onu adil olarak gördü nk o gerçek bir inanlıydı. Romalılar 4:18-22: “Daha önce söylenen, umuda karşı umuda inanan O ve onun tohumları tüm ulusların babası olsun. Ve o imanında zayıf olmayan, yüz yaŐındayken ve Sara'nın rahmi daha kısırken bile Şimdi l olan vücudunu dŐunmedi. O Tanrı'nın kendisine verdiği vaatlerde imansızlar gibi terredt etmedi ancak O imanında güçlüydü ve Tanrıya haŐmet etti; Ve yine Tanrıya verdiği sözü yerine getireceğini biliyordu. Yine bu yzdeindir ki Ona doğruluk isnat edilmiştir”. Bu Tanrı'nın mirasına öyle kr körüne teslim olma değildi. Bu daha önceleri görünmez olan ama artık iŐleyen imanın bir göstergesiydi. Ve bu Tanrı'yı çok hoşnut etti. İbrahimin babamız olması bizde bu doğrulukla alakalı kılmıştır: “ Bu yazılanlar sadece Onun için değil aynı zamanda bizler iindirde, eğer bizim günahlarımız için ölen ve bizim adaletimiz için yeniden dirilen Tanrı'nın yarattığını Rab'imiz İsa Mesih'e inaniyorsak İbrahimdeki doğruluk bizimde doğruluğumuz olsun”. (Romalılar 4:23-25)

İbrahimin oğlu İŐhak'ı Tanrı'ya kurban etmesi onun imanının yüce bir kanıtıdır. Peki bu iman ne içindi? O Şöyle dedi:”Tanrı kurban etmesi için kuzuyu gönderdi” Yaradılış (22:8). İmanında Şuda vardı ki Tanrı gelecekte yine bir kurban gönderecekti. İŞte bu yüzden İbrahim Yehova-Yireh sunağını inŐaa etti. Tanrı yani Yehova bu kurbanı tedarik edecektir. Peki bu kuzu kimdi? Bu kuzu İsa'ydı ve yine ondan ileride “İŞte Tanrı'nın kuzusu ki o bütün dünyanın

GİRİŞ: İBRAHİM İSA HAKKINDA NEYE INANIYORDU?

günahlarını üzerine alıp gidecek” diye bahsedilmişti. (Yuhanna 1:29 bölüm, Yeşaya 53:10). İbraniler 11:17-19’da da aynısını görüyoruz: “İbrahim imanı konusunda Tanrı tarafından denendiğinde daha önce verilen vaatler karşılığında biricik oğlu İshak’ı kurban etmek istemişti: Ve daha sonra İshak’da İbrahimin soyunu ilerletsin denmişti: Tanrı’nın O’nu ölümden bile diriltip yeniden vücutta yaratabileceği bilinmekteydi zaten”. Bu da körükörüne itaatkarlık değildi elbette, İbrahim yine inancını ve imanını doğrulamıştı. (verilen vaatlerde, gelecekte İsa’da ve dirilişte). İbrahim Tanrı’nın vaatlerini İshak’ın aracılığıyla yerine getireceğini biliyordu işte bu yüzdende eğer İshak ölseydi onunda dirilişi olacaktı ve bu diriliş artık Tanrı’nın ileride gödereceği “Tanrı’nın Kuzusu” ‘nda olacaktı. Eğer İshak kurban edilip ölseydi ve dirilseydi bu ileride kurban olacak, ölümün ve günahların gücünü yenerek dirilecek olan Mesih ile aynı duruma gelecekti ve İbrahim bunu biliyordu. O sadece “Tanrı’nın Kuzusu” ‘nun uzun zaman sonra peygamberler soyundan geleceğini göremedi. İsa “Baban İbrahim benim günümü görmseydi bundan hoşnut olurdu ve şimdi o bunu gördü ve hoşnuttur” demişti (Yuhanna 8:56). Peki ama İbrahim ne zaman mutlu olmuştu? Mutlu olduğu tek zaman ona bir oğula sahip olacağıının haberlendiği zamandı. (Yaradılış 17:17). O bu vaate tüm imanı ile inandı ve bu vaati aslında İsa’da gerçekleştiğini gördü. O aslında İshak’ın doğumuyla vaat edilen Mesih’in ileride İshakın soyundan geleceğini biliyordu. Tabi bu İsa’nın daha o zamandan cennette var olduğu fikrine ters düşmekte. İsa o zamandan var olamazdı zira İbrahim daha sonra İshak’ın soyundan olacak İsa’nın gelecekteki günlerini önceden göremezdi. Bu sebeple Pavlus’un esinlenerek oluşturduğu mantığı anlayabiliriz şimdi: “ Sadece İbrahimin soyundan gelen çocuklar değil İshakın soyundan gelecek olanlar senin soyun olacak. Bu canlı vücuttan olan çocuklar Tanrı’nın çocukları değil uğruna vaatin verildiği soyun çocuklarıdır. İşte bu benim sözümdür ki sana geleceğim ve Sara bir çocuğa sahip olacak”. (Romalılar 9:7-9 bölüm Yaradılış 21:12)

GİRİŞ: İBRAHİM İSA HAKKINDA NEYE INANIYORDU?

İbrahimin imanını doğruladığı başka bir olay daha vardı. “ Seni bütün ulusların babası kıldım” (Romalılar 4:17) İbrahim imanında bir beklenti içerisinde olmak zorundaydı bu kendi soyundan olacak İsa'nın göklerdeki yıldızlar kadar çok olacağı beklentisiydi. Bu çoğalacak soy yada tohum sadece tek bir ulus olamazdı bir çok ulus olmalıydı. Tüm uluslardan kadın, erkek birçok kişi İbrahime gelerek onu ruhsal babaları olarak görmüşlerdi çünkü onlar İbrahimin doğruluğuna ve imanına inanmışlardı. Bu insanlar aynı zamanda İbrahimin soyundan olan ve İbrahiminde Yehovanın göndericeğine inandığı İsa'yada inanmışlardı. Onun daha önceden var olmadığına ve Tanrı olmadığına sadece İbrahimin gerçektede oğlu olduğuna aynı zamandada Tanrı'nın kuzusu olduğuna inanmışlardı. Ve onlar İbrahime vaat edilen toprakları sosuza dek hak edebilmek için İsa'yı beklemişlerdi. Hatta ölseler bile dirilişte bu vaatin yerine getirileceğine inanmışlardı.

İbrahimin Tanrıya olan bağlılığı körü körüne olan bir bağlılık değildi.(bakınız Yaradılış 18:23-25) İmanında bir neden vardı İbrahimin. Gerçektede Tanrı tafından yine benzer şekilde sorgulanan diğer imanlılara bakıldığında (örneğin Musa, Çıkış 32:11,12;Yeremiya, Yeremiya 12:1-4) aynı itaatkarlığı ve doğruluğu göremiyoruz. İbrahim inancından hiç bir şey kaybetmeyerek Tanrı'nın ölüyü bile diriltecebileceğine inandığı gibi çocuğu olacağı umuduna kendi kısırlığını ve Sara'nın kısır rahmini bildiği halde inanmaktan vazgeçmedi. (Romalılar 4:19 RV)(İbraniler 11:19). Ve 2.260'ında doğruladığı gibi İbrahim dirilişe inanıyordu: “ İbrahim şöyle dedi ‘ Tanrım Ölü'yü nasıl dirilttiğini göster bana”.

Oysa Kur'an'ı okuduğumuzda “Neden İbrahimi tartışsınız kaldı ki incil onun ölümünden sonra ortaya çıkmıştır?” 3.65 diye yazıldığını görüyoruz. Ancak bu olanlar incilin özüdür ve Pavlus'unda dediği gibi bunlar İbrahime öğretilmiştir.

GİRİŞ: İBRAHİM İSA HAKKINDA NEYE INANIYORDU?

Dipnotlar

Müslümanlar İshak'ın değil aslında İsmail'in kurban edilmek istendiğini öne sürüyorlar. İddalarına görede 'biricik oğlunu kurban et' emrine karşı İsmail, İshak'dan önce doğduğu için kurban edilen İsmail olmalıydı. Ancak Yaradılış 22:2 açıkça belirtir ki "Senin tek çocuğun, İshak" (bak. İbraniler 11:17,18;Yahya 2:21). Şuda önemli ki Kur'an'da İsmailinde kurban edildiğini söylemez daha doğrusu kurban edilen çocuğun adı verilmemiştir (37.100-113). Tartışma aslında Kutsal kitabın ibranice yazılmış nüshasında başlamıştır. Ancak eğer söz konusu olan Kutsal Kitapın bu kısmına Yaradılış bölümünde girmektedir. Müslümanlar sadece belli bazı ayetleri kullanıp diğer ayetleri gözardı etmektedirler. İsmail'in annesi Hagar aslında İbrahimi karısı değil sadece arkaşısıdır Bu da bir çok ayette üstüne basılarak verilmiştir. (Yaradılış 16:2,3,6,8,9). İbrahimin meşru olan tek çocuğu İshak'dır. İsmail ve Hagar bu olaydan bir süre önce İbrahimin yanından ayrılmışlardır. (Yaradılış 21:14) Eğer Kur'an gerçekten Tanrıdan esinlenerek yazılmışsa neden Tanrı Kur'an'da asıl kurban edilen çocuğun İshak olduğunu doğrulamamıştır? Kur'an İsmail'den başka bir bölümde bahseder (2.127) ancak şaşırtıcıdır ki Hagar'ın adı bile geçmez Kur'an gerçektende İslami inananları İsmail hakkında çelişkiye düşürerek İbrahime ileride kurban edeceği bir oğul vaat edildiğini (37.101) ve yine vaat edilen bu çocuğun adının İshak olacağını söyler (37.112).

1 Kutsal Kitabın İsa hakkındaki sözleri

1.1 İsa'nın doğumu

Tanrı'nın kurtuluştaki amacı tamamiyle Mesih İsa çevresinde odaklanmıştır. Tanrı'nın Havva'ya, İbrahim'e ve Davud'a vaad ettiği sözler tüm bu saydıklarımızın soyundan olan İsa'yı müjdeliler. Gerçekte tüm Eski Ahit yada Antlaşma Mesih'i'nin geleceğine işaret eder. İsrail'in İsa'dan önce uymakta olduğu Musa'nın on emri bile sürekli olarak İsa'nın gelişini göstermekteydi. “ Emirler bizi İsa'ya yaklaştıran bir öğretmendi” (Galatyalılar 3:24) İşte bu yüzden Geçiş bayramında iyi durumdaki bir kuzu kurban edilmeliydi (Çıkış 12:3-6): Bu aslında İsa'nın kurban edilmesini temsil ediyordu “Tanrı'nın kuzusu tüm dünyanın günahlarını üstlendi” (Yuhanna 1:29;Korintliler 5:7). Her kurban ediliste olduğu gibi kurban edilecek hayvanın tertemiz ve lekesiz olması gerekmektedir Bu da İsa'nın kusursuz kişiliğine işaret ediyordu (Çıkış 12:5 bölüm, Petrus 1:19).

Eski Antlaşmanın Mezmurlar ve peygamberler bölümünde İsa'nın nasıl biri olacağı ile ilgili sayısız benzetmeler ve işaretler bulunmaktadır. Bu arada şunu heme belirtelim Kur'an mezmurların tümünün Tanrı'dan olduğunu tasdik eder (4.163). Mezmurlar özellikle İsa'nın nasıl öleceğini tasvir ederler ve Kur'an 'da İsa'nın yahudi bir Mesih olduğunu teyit etmektedir. İslam'ın kabul etmeye yanaşmadığı fikir ölücek olan bir Mesih'in gelmesiydi ancak bu da mezmurlarda belirtilen kehanetleri görmemezlikten gelmelerinden kaynaklanıyordu. Aşağıdaki tabloda İsa'nın geleceğini müjdeleyen kehanetlerin açıklaması verilmiştir:-

Eski Kehanetler	Antlaşma'daki	İsa'nın Doğrulaması	Kehanetleri
“Tanrım, Tanrım beni niye yalnız bıraktın?” (Mezmurlar 22:1)	(Mezmurlar	Bunların İsa'nın çarmıhtaki sözleriydi (Matta 27:46)	

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

“halk beni küçük görüyor. Beni gören herkes bana alay edercesine gülüyor: Kafalarını sallayarak ‘anrı’ya inandı kurtarır diye hadi bakalım şimdi Tanrısı kurtarsın onu’ diyorlar. (Mezmurlar 22:6-8)	İsrail İsa’yı küçük görerek onunla alay etmişti.(Luka 23:35;8:53)Kafalarını sallayıp ‘Tanrısı onu çarmıha gerdi işte’ demişlerdi (Matta 27:43)
“Dudaklarım susuzluktan çatladı...Ellerimi ve ayaklarımı süngülerle deldiler” (Mezmular 22:15,16)	Bu olay İsa’nın çarmıhta susuzluğu ile doğrulanmıştır.(Yuhanna (19:28). Süngülerle delmek ise çarmıha gerilme işlemine ait açıklamayı doğrulamakta.
“Elbiselerimi yırtıp aralarında paylaştılar onlara fiyat biçtiler” (Mezmurlar 22:18)	Bu bölümün tümü Matta 27:35’de doğrulanmıştır.
Mezmurlar 22:22’nin özellikle kastettiğine dikkat ediniz	ileride İbraniler 2:12’de İsa’yı
“ Kendi öz kardeşlerime yabancıyım artık, yabancıuyım kendi Annemden doğanlara. Senin evindeki şevk beni yedi bitirdi.” (Mezmular 69:8,9)	Bu bölüm İsa’nın kendi yahudi kardeşine ve ailesine hissettiği yabancılığı tasvir ediyor. (Yuhanna 7:3-5, Matta 12:47-49). Bu Yuhanna 2:17’de açıklanmıştır.
“Bana acı çektirdiler ve susuzluğuma içeyim diye sirke teklif ettiler” (Mezmurlar 69:21)	Bu olay İsa çarmıhtayken gerçekleşmişti (Matta 27:34)
Yeşaya 53.bölüm Mesih’in ölümünün ve dirilişinin nasıl olacağına dair gayet açık bir kehanettir ve her ayetin kusursuz bir şekilde doğrulandığıda bir gerçektir. Bu konuda sadece iki tane örnek verelim.	
“Onu kesecekleri önünde sessiz bir koyun gibiydi ve ağzını bile açmadı” (Yeşaya 53:7)	Tanrı’nın kuzusu İsa yargılanırken sessizliğini bozmamıştı. (Matta 27:12,14)

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

“O mezarını suçlu ve zengin ile yaptı (Yeşaya 53:9)	İsa çarmıha ağır suç işlemiş zanlılarla birlikte gerilmişti (Matta 27:38), ancak gömüldüğü yer zengin bir adamın mezarıydı (Matta 27:57-60).
---	--

Özellikle Yeşaya 53.bölümde acı çeken hizmetkara ait kehanete dikkat ediniz. Bu kehanetin bir çok yorumu vardır ve bu yorumlardan bir tanesi kurtuluşun gerçekleşmesi için birinin büyük acılar çekmesi gerekmektedir. Aşağıda Mesih hakkında sıraladığımız noktalar Yeşaya 52:13-53:12 de karşımıza çıkmaktadır:

-Diğer hiç bir insanoğlunun çekmeyeceği vücutsal acılardan bile fazlasını çekecektir O (52:14)

-Onun acısı “tüm uluslara” ‘sıçrayacaktır’ (52:15). Buradaki sıçramak daha çok Kanun’da belirtildiği gibi kanın işlenmiş günahlara diyet olarak sıçraması şeklindedir. Belkide bu ilerde suyun temizlenmek, arınmak amacıyla sıçramasına ithaf etmektedir (Sayılar 19). İşte bu yüzden çektiği acıların kanı birçok ulustan insanların günahlarının affedilmesini sağlamaktadır. (52:15; 53:1-3).

-Onunla ilgili haberler heryere yayılacak ancak Yahudiler buna inanmayacak (52:15; 53:1-3).

-Mesih’in kendi halkı onun Mesihliğine inanmamaya başlayacak:” Sanki yüzümüz varmış gibi ondan yüzlerimizi sakladık...ona saygı göstermedik”(53:3). Bu bize Leviler 13:44,45 de geçen İsrail Mesih’i günahından dolayı cüzzam hastalığıyla cezalandırılmış olarak görecektir ayetini hatırlatıyor. Yeni antlaşmadaki kayıtlar Talmud’ daki yorumlarda içine katıldığında birçok Yahudi’nin İsa’yı bir günahkar olarak gördüğünü ve bu yüzden de kendi toplulukları için yaramaz olarak gördüklerini gösteriyor.

Bu ilerde ölerken tüm günahların affedilebilirliğini sağlayacak olan Mesih betimlemesinin açıkca Nasıralı İsa olduğu görülmektedir.

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Bütün bu kehanetlerin İsa'nın zamanından önce olduğuna ve İsa doğmadan önce kopyalanan Ölü Deniz el yazması kayıtlarında geçtiğine dikkat ediniz.

Yeni Ahit bize Eski Ahit'deki Kanun ve Peygamberler bölümünün aslında Mesih'i anlayabilmemiz için en temel bilgi olduğunu hatırlatması hayret edici bir gerçektir (Elçilerin işleri 26:22; 28:23; Romalılar 1,2,3; 16:25,26). İsa kendisinde bizi bu konuda uyararak eğer Musa ve Peygamberleri idrak edemesek kendisinde anlayamayacağımızı belirtmiştir (Luka 16:31; Yuhanna 5:46,47).

Musa'nın Kanunu'nun İsa'yı müjdelemesi ve peygamberlerin İsa hakkındaki kehanetleri İsa'nın aslında fiziksel olarak doğumundan önce var olmadığına kanıt bana göre. İsa'nın doğumundan önce fiziksel olarak var olması konusundaki yanlış doktrin aslında devamlı olarak Havva'nın, İbrahim'in ve Davud'un soyu olacağı konusunda verilen vaatlerin yarattığı saçmalaktır. Eğer İsa gerçekte bu vaatlerin verildiği sırada gökte var olmuş olsaydı Tanrı bu insanlara verdiği ilerde soylarından gelecek olan Mesih vaati konusunda yanılmış olurdu. İsa'nın Matta 1 ve Luka 3' de geçen soyağacına göre İsa Tanrı'nın vaatler verdiği insanların soyundan gelmekteydi.

Davud'a Mesih ile ilgili verilen vaat bu vaatlerin verildiği zaman içerisinde Mesih'in fiziksel olarak varılması fikrine ters düşmektedir: "Senin bağırsaklarından çıkacak olan ve senden sonraki tohumunu yaratacağım....Ben onun babası olacağım ve o da benim oğlum olacak" (2 Samireliler 7:12,14). Burada gelecek zamanın kullanıldığına dikkatiniz çekerim. Burada da açıkça gözüküyor ki Tanrı Mesih'in Babasıdır ve vaatlerin verildiği zaman sırasında Tanrı'nın Oğlunun var olması mümkün değildir. Bu 'senin bağırsaklarından çıkacak tohumlar' cümlesinde gösteriyor ki İsa fiziksel olarak Davud'un soyundan gelmişti. "Tanrı söz verdi ki senin vücüdünden olacak meyvalardan senin krallığını kuracağım"(Mezmurlar 132:11)

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Süleyman verilen bu vaatlerin yerine getirildiği ilk insandı ancak vaatlerin verildiği sırada Süleyman zaten yaşamaktaydı (2 Samireliler 5:14) Fiziksel olarak Davudun soyundan gelip Tanrı'nın oğlu olacak olan gerçek anlamda bu vaatlerin yerine getirilmesini doğrulayacaktı Bu da hiç şüphesiz Mesih'e bir göderi yapıyordu (Luka 1:31-33). "Davudun soyuna doğruluk getireceğim"(Yeremya 23:5) bu doğruluk Mesih anlamında kullanılmıştır.

Mesihle ilgili buna benzer bir çok gelecek zaman olgusu kullanılmıştır. "Musa'dan sonra İsrail'e bir peygamber göndereceğim. (Dt 18:18) bu ayet yine Elçilerin İşleri 3:22,23'de "Peygamber" İsa olarak aktarılmıştır. "Bakire Meryem hamile kalıp bir oğlan doğuracak ve adı İmmanuel olacak"(Yeşaya 7:14). Bu gayet açık bir şekilde İsa'nın doğumuyla doğrulanmıştır (Matta 1:23).

Bakire Doğum

Mesih'in ana rahmine düşmesi ve doğumu ile ilgili kayıtlar onun fiziksel olarak daha önceden var olduğu konusunu kesinlikle yadsır. Bir zamanlar üçleme yada üç Tanrı'nın bir şekilde cennette var olduğu ve bu Tanrılardan bir tanesinin diğer iki Tanrıyı yalnız bırakarak Meryemin rahminde vücut bulacağı gibi yanlış doktrinine inananlar vardır. Kutsal kitapta görüyoruz bütün varoluşlar buna Tanrı'nın ki de dahil olmak üzere fiziksel ve vücutsal varoluşlardır. Eğer İsa'nın daha önceden var olduğuna inanıyorsak Mesih'in fiziksel olarak cenetten gelip Meryemin rahmine girdiği sonuca varmak zorunda kalırız. Ancak Mesih konusundaki kayıtlar kesinlikle fiziksel olarak kendisinin cenetten gelip Meryemin rahmine girdiğini belirtmez Ne yazık ki bu olayın delilsizliği Üçleme 'ye inananların büyük bir kaybıdır.

Melek Cebrail Meryeme görünerek şu mesajı verdi "Sen rahminde döllenecek ve bir oğlan çocuk dünyaya getireceksin ve onun adı İsa olacak. O çok büyük olacak ve en yüce olanın oğlu olarak çağrılacak.....Daha sonra Meryem şöyle karşılık verdi 'bu nasıl olur

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

ben hiç bir erkekle ilişkide değilim ki?(Meryem henüz bakireydi) Melek ona şöyle cevap verdi' Kutsal ruh sana gelecek ve Yüce olanın gücü senin üzerinde olacak: Bu yüzden de senden olacak olan O kutsal insan Tanrı'nın oğlu olarak anılacak”(Luka 1:31-35)

Burada da görüldüğü gibi İsa'nın Tanrı'nın oğlu olacağı doğumunda iki kere belirtilmiştir: böylece Tanrı'nın oğlunun daha önceden var olmadığı görülmektedir. Yine diğer bazı gelecek zamanın kullanıldığı cümlelere dikkat edilmelidir-örneğin “ O çok büyük *olacak* “. Eğer gerçekten İsa önceden fiziksel bir şekilde varolmuş olsaydı Melek Meryem'e bu sözleri söylediğinde zaten İsa çoktan büyük bir insandı. İsa Davud'un “dölüydü” (Esinlenme 22:16); Yunancada ‘genos’ İsa'nın Davud'un soyundan geldiği anlamını verir.

Bakire doğum konusunda daha fazla bilgi Davud'un Mesih'i tasvirinde bulunabilir- Tanrı'nın oğlu olan tohum (Mezmurlar 2:6,7;89:26-27). Tanrı'nın baba olması ve bu işlemi bir kadının aracılığıyla yapması ve bu kadının hiç bir erkekle ilişkiye girmeden bu çocuğa hamile kalması Nasıralı İsa'nın var olduğundan beri milyonlarca insanın şimdi ve yıllardır inanmakta olduğu bir olaydır.

Günahın ölümle sonuçlanması uzun zamandır süre gelen ilahi bir prensiptir. Mesih'in ölümden sonsuz hayata dirilmesi ve cenette yükselmesi için (Mezmurlar 16:11) günahsız biri olması gerekiyordu. Bu kutsal kitabın bir çok yerinde de belirtilmiştir. Bu yüzden Tanrı Mesih'i “ benim yakınım olan adam” olarak çağırmıştır. (Zekeriya. 13:7)- bir insan Tanrı'nın yakını olarak çağırılması onun doğruluğundan ileri gelmektedir. Mesih sadece doğrudur ve bu yüzden kurtuluşu hak etmiştir (Zekeriya.9:9). Bu sebeple Mesih kendi doğruluğu aracılığı ile diğerlerinde kurtuluşunu sağlamıştır. İsa İslam'ın idda ettiği gibi sadece bir peygamber değildir.

Bu amaçla Yeremya 23:5,6 Mesih'i “Doğruluk dolu Rab'imiz” olarak belirtmektedir ve onun aracılığıyla mükemmel karakterlik ve

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Tanrı'nın doğruluğu insanlara yansiyacaktır. Ona Davud'un soyu olacağı vaat edilmişti."Davud' dan sonra doğruluk dalını yaratacağım ve Kral zenginlik içerisinde hüküm sürecek...O Doğrulukların Rab'i olarak bilinecek"

-Bunun nedenlerinden bir tanesi çektiği acılardandır." Onda arzu ettiğimiz bir güzellik mevcut değil.....ona Tanrı'nın çarptığı olarak baktık"(53:2,4)

İsa'nın Ana Rahmine Düşmesi

Kutsal ruhun (Tanrı'nın nefesi/gücü) etkisinden sonra Meryem İsa'ya bir erkekle ilişkiye girmeden gebe kalabildi. Bu yüzdende Yusuf İsa'nın gerçek babası olamazdı. Kutsal Ruhun bir kişilik olmadığını anlaşılmaması gerekmektedir. İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğu ve Kutsal Ruh'un oğlu olmadığı bir gerçektir. Tanrı'nın ruhunun Meryem üzerindeki etkisinden dolayı ondan doğacak olan kutsallık Tanrı'nın oğlu olarak anılacaktır (Luka 1:35). Burada kullanılan "dolayı" kelimesi kutsal ruhun Meryem'in rahmindeki etkisi olmasaydı Tanrı'nın oğlu olan İsa'nın bu dünyaya doğmasının mümkün olamayacağına işaret etmektedir.

İsa'nın Meryem'in rahminde vücut bulması (Luka 1:31) aynı zamanda O'nun daha önce fiziksel olarak var olmadığını bir kanıttır. Eğer biz bir fikre gebe kalırsak bu ilk önce kendi içimizde başlar. Aynı şekilde Meryem de İsa'ya gebe kaldığında – İsa da tıpkı diğer insanlar gibi Meryem'in içinde bir cenin olarak yaşamaya başladı. Yuhanna 3:16 da kutsal kitabın en ünlü sözlerinden biri şöyle der: "İsa Tanrı'nın babası olduğu tek çocuktur". Malesef bunu okuyan milyonlarca insan bu cümlenin ne demek istediğini yanlış anlamışlardır. Eğer İsa vücuda ana rahminde getirilmiş ise bu onun Meryem'in rahminde hayata başladığını göstermektedir ve İsa Tanrı tarafından vücuda getirilmişse açıkça Tanrı İsa'dan daha yaşlı olmak durumundadır-Tanrı'nın başlangıcı yoktur (Mezmurlar 90:2) işte bu yüzdende İsa'nın aslında Tanrı'nın kendisi olması mümkün değildir . Matta

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

1:18 ‘de İsa’nın doğumundan bahsedilirken ‘yaratılış’ sözcüğü kullanılır ki Bu da kesin başlangıç anlamındadır.

İsa’yı Adem’in yaratılışından ayıran en baş özelliği rahimde vücuda getirilmesidir. Bu da Tanrı’nın İsa’ya olan yakın ilgisini ortaya koymaktadır. – “Tanrı İsa’nın içindedir bu O’nun dünyaya ile barışık olduğuna işaret etmektedir” (2 Korintliler 5:19). İsa’nın topraktan yaratılmasındansa Tanrı tarafından rahimde vücuda getirilmesi bize O’nun babası olan Tanrı’nın yoluna yakınlığını açıklamaya yardım eder.

Yeşaya 49:5,6 ‘ da Mesih’in dünyanın ışığı olduğuna dair kehanet İsa tarafından Yuhanna 8:12’de doğrulanmıştır. Bu bölüm Tanrı’nın onu rahimde “kendisine hizmet etmesi için yarattığı” konusunda yoğunlaşır. İşte bu yüzden Mesih kutsal ruh aracılığıyla Meryem’in rahminde “vücuda” getirilmiştir. Kuşkusuz Meryem’in rahmi Mesih’in fiziksel oluşumunun başladığı yerdir.

Mezmurlar 22’de Mesih’in çarmıhtaki düşüncelerini daha önce görmüştük. Mesih bu bölümde düşüncelere şu şekilde yansıtılmıştır: “Tanrı beni rahimden yarattı...ben sizlere rahimden geldim: Sen benim annemin karnından olan Tanrısın” (Mezmurlar 22:9,10). Ölümü sırasında Mesih geride kalan yakınlarına bakmıştı-rahminden doğmuş olduğu Meryem’e ve gücüyle vücut bulduğu Tanrı’ya. Kutsal kitapta Meryem’in “anneliği” hakkındaki tüm tasvirler Mesih’in doğumundan önceden var olduğu fikrini tamamiyle çürütmektedir.

Meryem her insan gibi bir aileye sahip olan normal bir kişiydi. Bu da Meryem’in kuzeninin olması ve bu kuzeninin yine normal bir insan olan vaftizci Yahya’yı dünyaya getirmesinden gayet kolay anlaşılmaktadır (Luka 1:36). Roma Katolik fikrine göre Meryem öyle alelade bir kişilik değildi o zaman Mesih hem normal bir “insan oğlu” hemde “Tanrı’nın oğlu” olamazdı. Yeni antlaşma olan İncil de bunlar Mesih’in genelde kullanılan iki ünvanıydı. O bir insan oğlundan doğduğu için insan ve Tanrı’nın Kutsal Ruh

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

aracılığıyla Meryem üzerindeki etkisinden dolayıda Tanrı'nın oğluydu ki Bu da Tanrı'nın O'nun babası olduğunun bir ispatıydı. (Luka 1:35). Bu güzel birliktelik eğer Meryem alalade bir insan olsaydı geçersiz bir hal alırdı.

“Kim kirli olan bir şeyi temiz kılabilir? Kimse.....İnsan nedir ki temiz olsun? Ve o bir kadından doğan nasıl doğru olsun? Nasıl kadından doğan o temiz olsun?” (Eyüp 14:4 ; 15:14 ; 25:4) Bu bölümler ne İsa'nın nede Meryem'in kusursuz olmadığına kesin beyan vermektedir.

Meryem normal bir ailenin kızı olarak bir anneden doğmuştur ve herkes gibi kusursuz değildir bu yine kendisinden yani normal bir kadından doğan İsa içinde aynıdır (Galatyalılar 4:4). İsa'nın Meryem aracılığıyla yaratılmış olması yine onun doğumundan önce var olmadığına bir kanıttır. Diaglott Galatyalılar 4:4'e “Bir kadından üremiş” şeklinde karşılık verir.

Kutsal Kitap bir çok kere Meryem'in insan olduğundan bahseder. Mesih Meryem'i en azından üç kere ruhsal anlayışsızlık konusunda uyarmak zorunda kalmıştır (Luka 2:49;Yuhanna 2:4); ancak Meryem O'nun uyarılarını anlamakta başarısız olmuştur (Luka 2:50). Bunlar normal bir insan olan kadından oğlu Tanrı'nın oğlu olsa bile beklenecek davranışlardır kaldı ki İsa'da ondan daha fazla ruhsal olarak anlayışlı olsada kendisinde normal insanlık doğasını barındırmıştır. Yusuf Meryem ile İsa'nın doğumundan sonra cinsel münasebete girmiştir (Matta 1:25), ve bu olaydan sonra onların neden evlilik içerisinde bunu yapmadıklarını düşünmemiz için bir neden yoktur.

Mesih'in Matta 12:46,47 de “anne ve kardeşleri” ‘nden bahsetmesi Meryem'in İsa'dan sonra çocukları olduğuna işaret etmektedir. Ancak İsa Meryem'in doğan ilk çocuğudur.

Katolik inancına göre Meryem hep bakire olarak kalmış daha sonrada cenette yükselmiştir bu hayattan ancak bu konuda kutsal

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

kitapta her hangi bir kayıt bulunmaz. Normal ölümlü bir insan olarak Meryem yaşlanmış ve ölmüştür: Bunun dışında Yuhanna 3:13 de “Hiç bir insan göğe yükselmemiştir” ibaresi bulunmaktadır. Babası sahip olmasada Mesih’in insanlık doğasına sahip olması annesininde bu insalık doğasına sahip olduğunu göstermektedir (bakınız İbraniler 2:14-18;Romalılar 8:3)

Bunun tam tersi Kur’an kesinlikle İsa’nın Tanrı’nın oğlu olduğunu inkar eder: “Hıristiyanlar Mesih’e Tanrı’nın oğlu diyorlar....tıpkı eski inançsızların yolundan gidiyorlar. Tanrı’nın laneti bunu yapanların üzerinde olsun: Nasıl gerçekten uzaklaştılar!” (9.30)
“Onlar “ Tanrı çocuk sahibi oldu” diyorlar.....bunun hiç bir dayanağı yoktur!”(10.68)

İslam’ın Tanrı’nın bir oğula sahip olması için bir kadına ihtiyacı olması fikrine karşı çıkması İslam’ın temel olan “Tanrı herşeye kadirdir” presibine tam anlamıyla ters düşmektedir. Eğer Müslümanlar Meryem’in bir erkekle ilişkiye girmeden çocuk sahibi olabileceğine inanıyorlarsa, neden Tanrı’nın da bir kadınla ilişkiye girmeden çocuk sahibi olabileceğine inanmıyorlar? Tanrı’nın karısı olmadığı için bir çocuğa sahip olamayacağını söylemek Tanrı’nın nefes alıp verme eylemini yapmadığı için canlı olmadığını düşünmek kadar saçmadır.

Bazı Müslümanlar İsa’nın aslında kendisinden Tanrı’nın oğlu olarak hiçbir zaman bahsetmediğine inanırlar ki bu kesinlikle doğru değildir (Yuhanna 3:16;5:22,23,30;10:36;19:7 Markusus 14:61,62;Matta 11:27;17:5). Kendisinin çiftçi benzetmesinde de görülebileceği üzere kendisini İslam’ın idda ettiği gibi sadece bir peygamber ve kul olarak değil aynı zamanda bir Oğul, varis olarak görmüştür (Matta 21:33-43; Markusus 12:1-12; Luka 20:9-18 bölümler Elçilerin İşleri 7:52). İsa havarilerine kendisini insanların ne olarak bildiklerini sorduğunda birçoğu O’nu peygamberlerden biri olarak gördüklerini söylemişlerdi. İsa “ İyi ama onlara benim kim olduğumu söylüyorsunuz peki?” diye sorduğunda (Matta 16:15) Petrus’dan aldığı ve kendisinin

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

peygamberin çok ötesinde bir Mesih olduğunu ve yaşayan Tanrı'nın oğlu olduğu cevabı karşısında hayrete düşmüştü. İslamın Yeni Ahit'de değişikliklerin yapıldığı konusu ile ilgili açıklamayı Ekler bölümünde ele aldık.

Buna ek olarak Kur'an Meryem'in herhangi bir erkekle cinsi münasebete girmediği halde İsa'nın annesi olduğunu açıkça belirtmektedir. O Tanrı'nın içine ruhunu üflediği bakiredir (3.47;19:20;21.91). Kur'an'da gayet açık bir çelişki vardır bu bağlamda: İsa ruh aracılığıyla bakirenin oğluydu ancak Tanrı'nın oğlu değildi: Peki o zaman kimin oğluydu İsa? Sorusunu sormaktan alıkoymuyoruz kendimizi.

“İsa'nın Adem ile olan benzetmeside” doğru olamaz;” Tanrı onu topraktan yarattı”(3.59). Arada apaçık bir fark bulunmaktadır. Adem yaratılmış ancak İsa Tanrı'nın oğlu olarak rahimde vücut bulmuştur. Kur'an İsa'nın neden bu şekilde doğduğuna ilişkin açıklamayıda yapmamaktadır. Oysa Hıristiyan anlayışı bu harikulade mucizeyi ve İsa aracılığı ile Tanrı'nın bizimle olduğunu açıklamakta daha başarılıdır. Tabiki bu İsa Tanrı olduğu için değildir ancak Tanrı'nın oğlu ve aynı zamanda bir insan olduğu için bizlerde Tanrı'nın canlı bir insanda belirtisini ve bize doğru gelişini görebiliyoruz. İslam defalarca Tanrı'nın her yaptığında bir amaç olduğunu belirtmektedir: Eğer gerçekten böyle ise Bakire doğumun İslama göre amacı ne olabilir? Yine aynı şekilde eğer bakire doğumda her hangi bir önem yoksa neden Kur'an 'da adı geçen ve büyük bir saygı ile belirtilen tek kadın Meryem'dir: “Ey Meryem! Tanrı seni tüm ulusların kadınları arasından seçti”(3.42). Luka 1:42 de Meryem'in kadınlar arasında en kutsal kişi olarak seçildiğini bunun nedenininde ondan doğacak olanın sadece peygamberler değil tüm insanlar arasında en yüce kişi olacağıydı. Bakire doğum ve İlahi oğul kavramı birlikte hareket etmektedir.

Eski Antlaşma'da da peygamberler Mesih'in Davud'un soyundan olacağını açıkça belirtmişlerdir (Yeremya 23:5;Hezeykel 34:24;Yeşaya 11:1-5,10;Mikhail 5:2 bölümleri. Yuhanna

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

7:42;Matta 22:42;Esinlenme 22:16). Bu da zaten Davud'a verilen vaatlerde talep edilen şeydi: " Kendisi bana bir ev kuracak ve ben ona sonsuza kadar sürecek bir krallık hazırlayacağım. Ben O'nun babası ve O'da benim oğlum olacak ve senden önce ondan esirgediğim merhametimi yine O'ndan hiç esirgemeyeceğim: Lakin O'nu kendi yanıma alıp krallığımda tahtını sonsuza kadar sürdüreceğim (1 Tarihler. 17:12-14). Verilen bu vaatlere ait esinlenerek yapılmış yorumlar Mezmurlar 89:26-29,35,36'da bulunabilir: "O bana Tanrım sen benim babamsın, Tanrım'sın ve kurtuluşumun temel taşısın diye haykıracak. Bende onu aynı zamanda benden ilk doğan ve yeryüzündeki tüm krallardan üstün kılacağım. Merhametim her zaman onun üzerinde olacak ve benim antlaşmam onunla geçerlilik kazanacak. Onun soyunuda sonsuza dek kılacağım ve tahtıda cenetteki günler kadar uzun olacak...Davud'a da kutsallığımla verdiğim vaati unutmuyacağım. Onunda soyu benim önümde sonsuza dek sürecek ve tahtı güneş yandıkça kurulu kalacaktır". Vaat edilen oğlun babası olan Tanrı'ya yakarması gerekiyordu. O Tanrı'dan doğan bir ilk olacaktı (İşte bu yüzdende daha önceden varolamazdı).

Bütün bunlar açıklandıktan sonra Müslümanların cevaplama gereken bir soru var: Kimin çocuğu El-Mesih yani Mesih'tir? Marta ve Petrus sorulduğunda Mesih Tanrı'nın oğludur diye cevap vermişlerdi (Matta 16:16;Yuhanna 11:27 böl. Matta 26:63). Markusus İncil'inde de "İsa Mesih Tanrı'nın oğlu" olarak geçer (Markusus 1:1) ki Bu da Hıristiyan inancının bir parçasıdır. Bizler "İsa'yı Mesih yani Tanrı'nın oğlu" olarak kabul ediyoruz (Yuhanna 20:31 böl. Luka 4:41)

1.2 İsa'nın Doğası

" 'Üçleme' deme: vazgeçzira Tanrı tektir"(4.171). İşte bu ayet bizimde tamamen aynı fikirde olduğumuz bir konudur.

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Buradaki bölümde “Tanrı’nın İsa’da olma” durumuyla İsa’nın insanlık durumu arasındaki dereceye ince bir ayar çekilmesi lazımdır. Sonraki bölümler İsa’nın Tanrılık fikrini Kutsal Kitap aracılığıyla onaylamasını mümkün kılmamaktadır. Bunu mümkün kılmayanlardan birisi “Gerçek Tanrı’nın kendisinden gerçek Tanrı” yanlış Üçleme doktorinidir. (Bu “Üçleme” ‘ye ait ilk cümle MS 325 yılında İznik Konsülünde halka açıklanmıştır; İlk Hıristiyanlar bu kelimeyi hiç duymamışlardır bile.) Ayrıca ‘Üçleme’ kelime Kutsal Kitaplar’ın hiç birinde geçmez.

Tanrı ve İsa arasındaki ilişkinin yada bağıın en açık şekilde açıklanması 1 Timoteyus 2:5’de dir: ”Çünkü tek bir **Tanrı** ve Tanrı ile insanlar arasında tek bir **Aracı** vardır. Bu da **insan** olan Mesih İsa’dır”. Burada koyu olarak belirtilmiş olanlar bizi şu sonuca bağlıyor:-

Tek bir Tanrı olduğu için İsa’nın Tanrı olması mümkün değildir; Eğer Baba Tanrı ise ve İsa’da Tanrı ise o zaman iki tane Tanrı vardır. “Ancak bizim için tek olan Tanrı vardır oda Baba’dır” (1 Korintliler 8:6). ‘Baba olan Tanrı’ tek olan Tanrı’dır. Bu yüzden Üçleme doktorininin yanlış bir şekilde belirttiği gibi ‘Oğul olan Tanrı’ gibi bir ayrımın olması mümkün değildir. Eski Antlaşmada da belirtildiği üzere Yahvey yani Tanrı tekdir ve o tek bir Babadır. (Örnek Yeşaya 63:16;64:8)

Tek olan Tanrı’ya ek olarak ‘Aracı olan İsa Mesih vardır’ - “...ve bir Aracı...” Buradaki “ve” Tanrı ile İsa arasındaki ayrımı açıkça belirtmektedir.

Mesih’in buradaki “aracı” konumu araya giren anlamındadır. Günahkar olan insanoğlu ile günahsız olan Tanrı arasındaki aracı anlamındadır. Tanrı’nın günahsız olması insan oğlunun günahkar olması gerektiği anlamındadır.

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

“İnsan olan Mesih İsa” bu açıklamanın doğruluğuna tamamen uymaktadır. Pavlus İsa’nın göğe yükselmesinden sonra yazdığı halde hiç bir zaman “Tanrı Mesih İsa’dan” bahsetmemektedir.

Bir çok kere bize “Tanrı insan değildir” diye belirtildi (Sayılar 23:19;Hoşeya 11:9); bunun dışında Mesih’in “ bir insan” olduğu sözleriyle karşılaştık. Özellikle de yani Ahit’de “ insan olan Mesih İsa” olarak belirtilmiştir. O “ Yüce olanın Oğludur” (Luka 1:32). Tanrı’nın “Yüce” olarak belirtilmesi O’nun en yüce olduğunu ondan başka yüce’nin olmadığına işaret etmektedir. İsa’nın ise “Tanrı’nın oğlu” olması Tanrı’nın ta kendisi olmadığını göstermektedir. Tanrı ve İsa için kullanılan Baba ve Oğul kelimeleri gayet açık bir şekilde ikisi arasındaki farkı ortaya koymaktadır. Oğul ile babası arasında benzerlik olabilirse de tam anlamıyla aynı olması ve babası kadar yaşlı olması mümkün değildir.

Buna bağlı olarak Tanrı ile İsa arasında da gözle görülür bir çok fark bulunmaktadır bu farklarda gayet açık bir şekilde İsa’nın Tanrı olmadığına işaret eder.

TANRI	İSA
“Tanrı denenemez” (Yakup 1:13).	İsa “bizler gibi her konuda denenmiştir” (İbraniler 4:15).
Tanrı ölmez – Tanrı doğası gereği ölümsüzdür (Mezmurlar 90:2; 1 Timoteyus 6:16).	İsa ölmüş ve üç gün mezarda gömülü kalmıştır (Matta 12:40; 16:21).
Tanrı görünmezdir (1 Timoteyus 6:16; Çıkış 33:20).	İnsanlar İsa’yı görmüşler ve O’na dokunmuşlardır(1 Yuhanna 1:1 özellikle bu konuya değinir)

Denendiğimizde günah ile Tanrı’ya itaatkarlık arasında seçim yapmaya zorlanırsınız ve çoğunlukla Tanrı’ya itaat etmemeyi yeğlersiniz; Mesih’de denendiğinde aynı seçemeklere sahipti ama O Tanrı’ya

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

itaat etti. Bu yüzden de hiç işlemesede olası bir günah işleme durumunda bırakılmıştı. Tanrı'nın günah işleme durumunda olması zaten düşünülemEz Daha önce 2 Samuel 7:12-16 'da Mesih'in kesinlikle Davud'un soyundan geleceğinin vaat edildiğini göstermiştik. Ayet 14 İsa'nın olası bir günah işleme durumunda olacağını belirtmektedir: “Eğer ki o günah işlerse, onu cezalandıracağım”.

İsa'nın Doğası

‘Doğa’ kelimesi gerçek ve asıl olarak ne olduğumuz anlamında kullanılır. Kutsal Kitapta iki tür doğadan bahsedilmektedir. Doğal olarak Tanrı ölümsüzdür ve denenemez vs. İsa'nın da tüm yaşamı boyunca Tanrı doğasında olmadığı gayet açıktır. Bu yüzden de İsa tamamen insandır. Bizim “doğa” için yaptığımız tanım Mesih'in aynı anda iki tane doğaya sahip olamayacağına yeterli bir kanıt olmalıdır. Zaten İsa'nın denemiş olması da bu bakımdan çok önemlidir bize göre. (İbraniler 4:15), böylece İsa denenerek günahın üstesinden gelmiş ve bizler içinde affedilirlik kazanmıştı. Bizi günaha iten yanlış arzularımızın temeli yine kendi içimizden (Markus 7:15-23), kendi insanlık doğamızdan gelmektedir (1:13-15). İşte bu yüzden de Mesih'in denenerek bu yanlış arzuların üstesinden gelebilmesi için insan doğasında olması gerekiyordu.

İbraniler 2:14-18 bununla ilgili birçok konuda bilgi vermektedir:-
“Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz hale getirmek üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. Bunu, yaşamları boyunca ölüm korkusu yüzünden köle olmuş olanların hepsini özgür kılmak için yaptı. Kuşkusuz O, meleklerle değil, İbrahim'in soyundan olanlara yardım ediyor. Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu. Öyle ki, Tanrı'ya olan hizmetinde merhametli ve sadık başkâhin olup halkın günahlarını Tanrı'ya bağışlatabilsin. Çünkü kendisi sınıandığında acı çektiğine göre, sınananlara yardım edebilir.

Bu bölümde İsa'nın insan doğasında olduğu olağanüstü bir biçimde vurgulanmıştır: “Onlarla aynı insan yapısını aldı”(İbraniler 2:14).

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Bu cümle dikkati çekmek için aynı anlamlarda üç ayrı kelime kullanır. O aynı doğadan olaya zaten iştirak etmektedir; Kayıtlarda “O buna da iştirak etti” diyebilirdi ancak “O aynı olana iştirak etti”. İbraniler 2:16 buna benzer olarak İbrahim’in soyunu oluşturacak inananlara kurtuluşu getirecek ve İbrahim’in soyundan olan Mesih’in meleklerin doğasına sahip olmadığına da işaret eder. Bunun için heryönden kardeşlerine “benzemesi” gerekiyordu (İbraniler 2:17) Öyle ki, halkın günahlarını Tanrı’ya bağışlatabilsin. İsa’nın tam olarak insan doğasına sahip olmadığını söylemek Mesih’in Yeni Ahit’deki temel özelliklerini gözardı etmek demektir.

Vaftizli olanlar günah işledikleri zaman Tanrı’ya gelip günahlarını itiraf ederek İsa aracılığıyla dua edebilirler. (1 Yuhanna 1:9); Tanrı İsa’nın bile tıpkı bizler gibi denendiğini ancak kusursuz olduğu için bizlerin başarılı olamadığı bu günahların üstesinden geldiğini bilmektedir.

İşte bu yüzden Tanrı bizi Mesih’te bağışlamıştır (Efeslilere mektup 4:32). İşte bu yüzden de Mesih’in tıpkı bizler gibi denenmesinin mümkün olması için bizlerle aynı doğaya sahip olması gerekmektedir. Bunun mümkün olabilmesi için İbraniler 2:14 de gayet açık bir şekilde Mesih’in “ et ve kandan” olduğunu belirtilmektedir. “Tanrı doğası gereği bir ruhtur” (Yuhanna 4:24) somut bir vücudu olsada “Ruh” olarak ete ve kana sahip değildir. Mesih’in “et yada beden” ‘e sahip olması yaşamı boyunca Tanrı doğasına sahip olmadığını göstermektedir.

Doğal insan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa’nın yapamadığını – günahın üstesinden gelmek gibi - Tanrı yaptı. Öz Oğlunu günahlı insan benzerliğinde günah için kurban olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı. (Romalılar 8:3)

Burada “Günah” bizlerin doğası gereği günaha doğal olarak eğilim göstermemizi belirtmektedir. Bizler zaten günahkar olmaya ve günahkarlığa devam etmeye eğilimli şekilde yaratılmışız ve

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

“günahın sonunun ölüm” olduğunu bilmekteyiz. Bu kötü halden kurtulabilmek için dışarıdan yardıma ihtiyacımız var. O kendisinde kusursuzluk konusunda tek başına başarılı değildi; Bedenin nefisini kontrol etmek bedende değildi ve değildir. Tanrı işte bu yüzden araya girerek bize yine bizim doğamızda olduğu gibi günaha eğilimli kendi öz oğlunu gönderdi. Ancak Mesih diğerlerinden üstesinden gelemediği her türlü günahın üstesinden geldi kaldı ki O da bu günahları işleyebilecek bir doğada yaratılmıştı tıpkı bizler gibi. Romalılar 8:3 Mesih’in insanlık doğasını “günahkar beden” olarak tasvir etmektedir. Bu ayetten birkaç ayet öncede Pavlus bedende nasıl iyi hiç bir huyun bulunmadığına ve doğal olarak bedenin Tanrı’ya itaatkarlığa müşade etmediğine dikatti çeker (Romalılar 7:18-23). Bu bağlamda Mesih’in “günahkar bedenini” Romalılar 8:3 de harkulade bir şekilde görebiliyoruz. İsa’nın kendi bedensel arzularının üstesinden gelmesi bizimde bedenlerimizden kaçıp kurtulabileceğimize açıklık getirmektedir; İsa günaha eğilimli bir doğasının olduğunun farkındaydı. Bir keresinde “İyi Rab’imiz” olarak hitap edilmişti ki bu O’nun iyi uylu ve kusursuz bir kişiliğe sahip olduğunu gösteriyordu. İsa “Neden beni iyi diye çağırıyorsun? İyi olan tek bir şey vardır O da Tanrıdır” diye cevap vermişti yukarıdaki konuşmaya.(Markus 10:17,18) Bir diğer olayda da insanlar Mesih’in yaptığı mucizelerin onun yüceleğinin kanıtı olduğunu düşünmeye başladılar. Ama İsa bütün insanların yüreğini bildiği için onlara güvenmiyordu. İnsan hakkında kimsenin O’na bir şey söylemesine gerek yoktu. Çünkü kendisi insanın içinden geçenleri biliyordu. (Yuhanna 2:23-25 Yunanca metin). Mesih’in insan doğası hakkında engin bilgisi olduğu için (“O bu konu hakkında tamamen bilgiliydi zaten”) insanların ona kişisel haklarından dolayı ilgi göstermelerini istemedi çünkü onların kendi doğasının da şeytana eğilimli olduğunu görmelerini istedi.

İsa’nın İnsanlık Doğası

Kutsal Kitapta İsa’nın insanlık doğası konusunda bir çok örnek kayıt bulunmaktadır. Kayıtlarda İsa, yolculuktan yorulmuş olduğu için kuyunun yanına oturmuştu diye belirtilmektedir (Yuhanna 4:6). “İsa Lazarus’un ölümünden sonra ağladı” (Yuhanna 11:35). Bütün

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

bunların dışında İsa'nın son acılarını çektiği sıradaki sözleri O'nun bir insan olduğuna yeterli kanıtlardır: “ Şimdi ruhum acı içerisinde” bu sözlerle İsa Tanrı'ya çarmıhtaki ölümü konusunda yalvarışta bulunmuştur (Yuhanna 12:27). İsa ikinci kez uzaklaşıp dua etti. «Baba» dedi, «eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun.» (Matta 26:39). Bu olaylardan da anlaşılacağı üzere Mesih'in istek ve arzuları Tanrı'nın isteklerinden farklıydı.

Mesih'in bütün hayatı boyunca istekleri Tanrı'nın kendisini çarmıhtaki son davasına hazırladığı doğrultuda olmuştur: “Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamAmos İştığım gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır” (Yuhanna 5:30). Bu da yine Mesih ile Tanrı arasındaki istek farklılığını ortaya koyarak İsa'nın Tanrı olmadığına bir kanıttır.

Bizlerde hayatlarımızda tecrübe edindiğimiz davalardan dersler alarak Tanrı'nın bilgeliği içerisinde gelişme göstermeliyiz. Bu konuda İsa bizim için büyük bir örnek teşkil etmektedir. İsa'da da bizim Tanrı hakkında bildiğimizden fazlası bulunmamaktaydı. İsa çocukluktan itibaren Tanrı ve İnsanların beğenisini kazanarak (Luka 2:52) bilgelik ve fazilet konusunda devamlı olarak bir gelişme göstermişti (örnek olarak “ruhsal olgunlaşma” (Efesliler 4:13 böl.). “Çocuk büyüdü ve ruhsal olarak güçlü bir duruma geldi”(Luka 2:40). Bu iki ayet İsa'nın fiziksel gelişmesi ile ruhsal gelişmesinin birbirine paralel olarak gittiğini göstermektedir daha açık söylemek gerekirse doğal ve ruhsal gelişme aynı anda vuku bulmuştur. Eğer Üçleme konusunda Athanasian akidesinin ön gördüğü gibi “Oğul olan Tanrı” fikri doğru ise yukarıda açıklananların olması mümkün değildir. İsa hayatını noktalarken bile bir daha ne zaman geleceğini bilmediğini ancak Tanrı'nın bu zamanı bildiğini kabul etmiştir (Markus 13:32).

Tanrı'nın arzusuna itaat etmek bizlerinde zamanla öğreneceği bir şeydir. İsa da her oğulun geçmesi gerektiği gibi Baba'sına itaat

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

etme yolundan geçmiştir. Oğul olduğu halde, çektiği acılardan söz dinlemeyi öğrendi. Yetkin kılınmış olarak Tanrı tarafından Melkisedek düzenine göre başkâhin atanan Mesih, sözünü dinleyenlerin hepsi için sonsuz kurtuluş kaynağı olmuştur (İbraniler 5:8,9). Filipililer 2:7,8 kayıtlarında da İsa'nın ölümü sırasındaki ruhsal büyüklüğü aynı şekilde ortaya çıkmaktadır. O yüceliğinden soyunarak kul özünü aldı ve insan benzeyişinde doğdu. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. Burada kullanılan dil İsa'nın nasıl bilinçli bir şekilde kendisini devamlı alçaltarak ruhsal gelişmesi içerisinde ilerlediğini göstermektedir. Zaten bunun sonucu olarak Tanrı'nın isteği olan çarmıhtaki ölümüne de itaat etmiştir ve çektiği acılara doğru şekilde yanıt verdiği içinde kusursuz olmuştur.

İsa doğru olamk için bunları kişisel bir gayretle yapmak zorundaydı; O hiç bir zaman Tanrı tarafından bunları yapmaya zorlanmadı zaten zorlanmış olsaydı bu kukla olmaktan başka bir şey olmazdı. İsa gerçekten bizleri sevdi ve hayatını çarmıh üzerinde bu sevgi yüzünden kaybetti. Eğer İsa Tanrı tarafından zorlanmış olsaydı İsanın bize karşı olan ve sürekli belirtilen sevgisinin hiç bir anlamı olmazdı (Efesliler 5:2,25 ; Esinlenme 1:5; Galatyalılar 2:20). İsa'nın diğer seçeneklerde sahip olduğunu bilmek onun bize karşı olan sevgisini anlamamıza yardımcı olmakla kalmayıp ayrıca kendisi ile kişisel bir ilişki oluşturmamızda katkıda bulunmaktadır.

Tanrının memnun olduğu konuda zaten İsa'nın gönüllü olarak hayatını vermesidir: "İşte bu yüzden Babam beni sevdi, çünkü ben hayatımı ortaya koydum...onu benden hiç kimse almadı ben kendim hayatımı ortaya koydum" (Yuhanna 10:17,18).İsa Tanrı olsaydı Mesih'in gönüllü olarak yaptığı bu itaatkarlığı ve günahkar olan insanoğlu ile insan formatında bir şekil ilişki yaşamak istemesini anlamak pek mümkün olmazdı (Matta 3:17;12:18;17:5). Baba olan Tanrı'nın oğlunun itaatkırılığında memnun olması Mesih'in günah işlemeye olan olasılığı ancak bilinçli olarak Tanrı'ya itaat etmeyi seçmesinin bir kanıtıdır.

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Mesih'in Kurtuluşa Gerensinimi

İnsan doğasına sahip olan İsa tıpkı bizler gibi yorulmuş ve küçük dereceli rahatsızlıklar geçirmişti. Bu sebepten dolayı İsa eğer çarmıhta ölmeseydi bile yinede bir şekilde ölecekti, örneğin yaşlılık vb gibi. Bu bağlamda İsa'nın Tanrı tarafından ölümden kurtarılması gerekiyordu. Bunu büyük bir yoğunlukla farkedenden İsa dua ve ibadet ile bir çok kez kendisini ölümden kurtarabilecek ve yakarışını duyabilecek olan Tanrı'ya yalvarmıştır (İbraniler 5:7). Mesih'in ölümden kurtulması için Tanrı'ya yalvarması İsa'nın Tanrı olabileceği olasılığını tamamen ortadan kaldırmaktadır. Mesih'in dirilişinden sonra ölümün "artık ona bir etkisi yoktur"(Romalılar 6:9) demek ki önceden ölümün İsa'ya etkisi vardı.

Mezmurların çoğu İsa'nın peygamberliğinden bahseder: Yeni Ahitte Mezmurlardan Mesih hakkında birkaç ayete bakılırsa Mezmurlardaki diğer ayetlerinde Mesih hakkında olduğunu tahmin etmemiz sanırız yanlış olmaz. Mezmurlarda bir çok kere Mesih'in Tanrı'dan kurtuluşa gereksinimi olduğu konusuna önemle değinilmiştir:-

Mezmurlar 91:11,12 Matta 4:6'da belirtilmiştir. Mezmurlar 91:11,12 Tanrı'nın İsa'ya vereceği kurtuluştan söz eder: "Sonsuz hayatla O'nu tatmin edeceğim ve O'na kurtuluşu göstereceğim."- Mezmurlar 69:21 Mesih'in Matta 27:34 deki çarmıha gerilişini belirtmektedir; Bu Mezmurun tümü ise İsa'nın çarmıhtaki düşüncelerini tasvir etmektedir: "Kurtar beni Tanrım ruhumu özgür kıl ve onu günahlarından kurtar.....Tanrım kurtuluşun ile beni yücelt" (Ayetler 1,18,29)

Mezmurlar 89 da Tanrı'nın Davud'a Mesih ile ilgili açıklamaları bulunmaktadır. Mesih ile ilgili Mezmurlar 89:26 şöyle der: "O bana yakaracak 'Sen benim babamsın,Tanrısın ve kurtuluşumun temel taşıdır'"

Mesih'in kurtuluş için duaları Tanrı tarafından duyulmuştur: Bu duaların duyulmasının nedeni Üçleme'den birisi olduğu için değil kendisinin asıl ruhsal durumudur.(İbraniler 5:7). Tanrı'nın İsa'yı dirilterek ölümsüzlükle yüceltmesi Yeni Ahit'in ana konusudur:-

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

“İsrail'e, günahlarından tövbe etme ve bağışlanma fırsatını vermek için Tanrı O'nu Önder ve Kurtarıcı olarak kendi sağına yükseltti” (Elçilerin İşleri 5:30,31)

“Tanrı kulu İsa'yı yüceltmıştır ve O'nu ölümden diriltmiştir”. (Elçilerin İşleri 3:13,15)

“Tanrı İsa'yı diriltti” (Elçilerin İşleri 2:24,32,33).

Tanrı O'nu yücelttiğinde İsa bütün bunların farkına varıyor (Yuhanna 17:5 bölüm 13:32;8:54).

Eğer İsa kendisi Tanrı olsaydı bütün bunların hiç bir etkisi olmazdı kaldı ki Tanrı'nın ölemeyeceği bir gerçektir. Ayrıca İsa'nın eğer Tanrı olsaydı çarmıh üzerinde kurtarılmaya ihtiyacı olamazdı. Zaten Tanrı'nın İsa'yı yüceltmesinden Tanrı'nın İsa üzerindeki üstünlüğü ve farklılığı meydana çıkıyor. İngiliz Kilise'sinin ilk 39 bendinde belirttiği gibi Mesih'in hem insan hem Tanrı doğasıyla Ölümsüz Tanrılığa sahip olması mümkün değildir. Kelimenin tam anlamıyla bir varlığın ancak bir doğası olabilir. Bizler Mesih'in insan doğasında gelmesi olayını harkulade bir olay olarak kabul ediyoruz.

Böylece Müslümanlık ile gerçek Hıristiyanlık mesajı arasında bazı benzerliklerin olduğunu görüyorsunuz. Sadece tek bir Tanrı vardır; ve ne İsa Tanrıydı nede annesi Meryem Tanrı'nın annesiydi. Gerçek Hıristiyanlık ile İslam arasında büyük farklar olsada en azından ortak olan genel bir kaç görüş bulunmaktadır. Bu konuda kendimi dinleyicileri ile genel görüş oluşturmaya çalışmış Pavlus gibi hissediyorum: “Sizin bilmeden tapındığımız bu Tanrı'yı ben size tanıtayım” (Elçilerin İşleri 17:23). Size farklı bir Tanrı'dan bahsetmiyorum tam aksine aslında bilgisizlik içerisinde tapmakta olduğunuz asıl Tanrı'yı size tanıtıyorum. Kur'an bakire doğumu, günahsızlığı, göğe yükselmeyi ve İsa'nın tekrar geleceğini kabul etmektedir; Bunlar Tanrı'nın insanların ihtiyaçlarına karşılık olarak İsa aracılığı ile verdiği gerçek cevabın çıkış noktalarıdır.

1.3 İsa'nın Ölümü

Muhammed İsa'yı Mesih olarak kabul etmiş ve 11 defa Kur'an da onu El-Mesih olarak çağırmıştır. Bununla birlikte Eski Ahit Mesih'in insan olacağını, Tanrı olamayacağını ancak bir şekilde insanoğlundan fazlasının onda olacağını ve sonunda ölüme mecbur kalacağını belirtmektedir. Kur'an ise O'nun bir kul ve haberciden farklı bir doğaya sahip olmayacağını idda etmektedir(43.59 ; 5.78). Samiler Mesih'in diğer peygamber sıfatlarından çok daha farklı olduğunu gayet iyi bir şekilde idrak etmişlerdi (bu farklılıklar için bakınız Markus (8:28,29). Buna bağlı olarak "Meryem'in oğlu Mesih bir liderden farklı değildir" (5.78) demek bağdaşmazlığa yol açmaktadır. İsa Davud'un Mesih'den bahsederken O'nun kendisinden daha yüce olacağını söylediğini önemle belirtmiştir: "İsa şöyle dedi: «O halde nasıl oluyor da Davut, Ruh'tan esinlenerek O'ndan 'Rab' diye söz ediyor? Şöyle diyor Davut: 'Rab Rabbime dedi ki, Ben düşmanlarını senin ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur.' Davut O'ndan Rab diye söz ettiğine göre, O nasıl Davut'un Oğlu olur?» (Matta 22:43-45). Burada geçen Masih kelimesi Arapça'da bulunmamaktadır ve sadece İsa için kullanılmak üzere başka bir dilden Kur'an'a aktarılmıştır. "Zamakşari ve Beddavi gibi ünlü İslam bilginleride bu kelimenin başka bir dilden alındığını doğrulamışlardır" (Jeffrey Kur'an'daki Yabancı Kelimeler sayfa 265). Eski Ahit'de Mesih kelimesinin geçtiği yer Danyel 9:25,26'dır: " İşte bunu böyle bilin ve anlayın ki ileride Kudüs'ü Prens Mesih için yeniden kurma emri yedi hafta, altmış gün ve 2 haftadır: yol ve duvar en sıkıntılı günler bile olsa yeniden kurulmalıdır. Ve altmış gün iki hafta sonra Mesih ölecektir ancak kendisi için değil: daha sonra prensin halkı gelip şehri ve kutsal yerleri tahrib edecekler, ve bütün bunların sonucunda sel olacak ve savaşın sonunda da keder olacaktır". Mesih ölecektir. O Tanrı'nın kendisinden de önce gelecek ve kendisine sonsuz Krallık verilecektir: "Gece rüyalarım da cennetin bulutları ile gelen o 'insan oğlu'nu gördüm O eski günlerdeki gibi geldi ve O'na hakimiyet, zafer ve bir de krallık verildi. Bütün insanlar, uluslar, diller ona

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

hizmet edecekler: O'nun hakimiyeti hiç bir zaman ölmeyecek ve sonsuz olacak O'nun krallığı hiç bir zaman yıkılmayacak”(Danyel 7:13,14).

“Onlar (Yahudiler) kibirle “Meryem’in oğlu İsa Mesih’i öldürdük” dediler”. Lakin öldürdükleri O değildi, çarmıha gerdikleri O değildi, bu olay onlara öyle gösterildi.....emin olsunlar ki O’nu öldürmediler”(4.157).

Tanrı'nın İsa'yı bizlere ölmesi için yolladığını inkar etmek Tanrı'nın bize gösterdiği sevgiyi geri çevirmek olur. İsa'nın kurban edilmesinde sevginin temeli yatmaktadır: “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, biricik Oğlunun aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi ve böylece bize olan sevgisini gösterdi. Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlunu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur” (Yuhanna 3:16;1 Yuhanna 4:9,10).

Müslümanlar Tanrı'nın sevgisinin O'nun bize verdiği sağlık, varlık vb. ile ilgili olduğunu düşünüyor gibiler ancak burada gözden kaçan önemli bir nokta var. Tanrı'nın bizim için olan sevgisinde yatan ana element Oğlu'nu bizim için göndermiş olmasıdır. Belki varlıklı ve sağlıklı olmayabiliriz ancak Tanrı'nın Oğlu'nun günahlarımız için ölmesi bize verilmiş olan bir hediyedir ve bu hediye tüm hayat ve yaşam deneyimi için sevinç, refah kaynağıdır. Tanrı'nın İsa'yı göndermesi kurtulustan tam anlamıyla pay alacağımızın garantisidir: “Öz Oğlunu bile esirgemeyen, O'nu hepimizin uğruna ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi de bağışlamayacak mı?... Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka herhangi bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir” (Romalılar 8:32,38,39). İslam'ın İbrahim'in oğlunu kurba etmekteki amacı Tanrı'ya olan sevgisinin yüceliğini göstermektedir. Peki o

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

zaman Tanrı çok sevdiği Oğlu'nu bizlere kurban etmek için göndererek ne kadar yüce bir sevgi göstermiştir? İslam ise Tanrı'nın Oğlu'nu ölmesi için bize gönderdiğini inkar etmekte ve bu bağlantıyı kabul etmemektedir.

Yeşaya 53 çarmlıha gerilme konusunda kehanette bulunmaktadır. İsa Yeşaya 53'ü çektiği acılarla doğrulamaktadır: "Size şunu söyleyeyim, yazılmış olan şu sözün bende yerine gelmesi gerekiyor: 'O, suçlularla bir sayıldı' Gerçekten de benimle ilgili yazılmış olanlar yerine gelmektedir" (Luka 22:37). İsa öleceğini açıkça belirtmiştir: "Gökten inmiş olan diri ekmek ben'im. Bu ekmekten yiyen sonsuza dek yaşayacak. Dünyanın yaşamı uğruna vereceğim ekmek de benim bedenimdir...İnsanoğlu, insanların eline teslim edilecek ve öldürülecek, ama üçüncü gün dirilecek...Şimdi Kudüs'e gidiyoruz. İnsanoğlu, başkâhinlerin ve din bilginlerinin eline teslim edilecek, onlar da O'nu ölüm cezasına çarptıracaklar. O'nunla alay etmeleri, kamçılıyıp çarmlıha germeleri için O'nu diğer uluslara teslim edecekler. Ne var ki O, üçüncü gün dirilecek...Nitekim İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları uğruna fide olarak vermeye geldi" (Yuhanna 6:51; Matta 17:22,23; 20:18,19,28). Ve İsa ölmeye razıydı (Matta 26:39). İsa, başına geleceklerin hepsini biliyordu, o yüzden kaçmadı ve olanlar doğrultusunda hareket etti (Yuhanna 18:4).

Burada bir doğruluk sistemi vardır ki bu doğruluk sisteminde bir doğru diğer bir doğruya neden olmaktadır. İsa'nın Tanrı'nın biricik oğlu oması O'nun sevgisini göstermektedir. Bu fikirler sık sık Yuhanna'nın yazdıklarıyla ilişkilidir. Tanrı'nın bize olan sevgisi biricik oğlunu bizim için ölmesi amacıyla göndermesinden anlaşılmaktadır. Bu fikir ise İslami görüşe aykırıdır çünkü İslam'a göre Tanrı'nın bize olan sevgisi verdiği maddi hediyeler ile anlaşılmaktadır. Tıpkı itaatkar kulun hediye ile Rab'i tarafından ödüllendirilmesi gibi. Bunun dışında Tanrı'nın Oğlu'nun göndermesindeki sevgi öyle sınırsız, etkileyici ve trajik bir duygudur ki bu duyguya karşılık verilmelidir. Bu Kur'an'da Tanrı'nın 99 ismi arasında neden 'Baba' isminin bulunmadığına bir

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

açıklama getiriyor. Oysaki Yeni Ahit’de Tanrı için en çok kullanılan isimlerden birisidir “Baba”. Bizler artık Tanrı’nın gerçek çocukları O’nun sevgili çocukları olabiliriz (Romalılar 8:14-16). İsa’nın sahip olduğu bu ilahi aile ve Tanrı’nın oğlu olması kavramı bizimde aynı Tanrı’nın oğulları olabilmemiz konusunda harkulade bir olasılık ortaya atmıştır. “Ancak, kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı’nın çocukları olma hakkını verdi” (Yuhanna 1:12). İslamın İsa’nın İlahi ailesini kabul etmemesi Tanrı’nın onlarında Baba’sı olduğunu kabul etmediklerini göstermektedir. Bunun ötesinde Tanrı uzaktan mekanik olarak sadece günahları yargılayan ve sevapları ödüllendiren biri olarak görülmektedir. Diğer bir deyişle Tanrı değerli bir oğla sahip bir Baba değil insanoğlundan kullara sahip olan bir Rabdir İslam’a göre. Gayet basit bir şekilde İslam Tanrının sevgisinin büyüklüğünü ve sınırsızlığını inkar etmektedir. Oysa Tanrının sevgisi Tanrıdan onun çocukları olmak isteyen herkese yakından, sürekli ve duygulu şekilde parlamaktadır. 1 Yuhanna 3:1 bunu tamamen açıklamaktadır: “Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize ‘Tanrı’nın çocukları’ diyor! Gerçekten de öyleyiz. Dünya Baba’yı tanımadığı için bizi de tanımıyor”. Tanrının Babalığı prensib olarak Eski Ahit’de de belirtilmiştir (Mezmurlar 103:12; Prov.3:12; Yeşaya 64:8; Malaki 2:10). Baba ve oğul ile Rab ve kul ilişkileri arasındaki fark birincisinde sevgi, güzellik ve şevkat oğul içindir. Rab ve kul arasında ise görev ve karşılık vardır. Bizde Baba’mızın şevkatiyle bizlere razı gördüğü kurtuluşa bu vasıta ile giriyoruz (Luka 12:32). Bu harkulade antlaşmadaki ilişki İslam’daki ilişkiden çok daha fazla sevgi, şevkat dolu ve yoğun duygulu bir haldedir. İsa Matta 17:25,26’da bu iki sistem arasındaki gerekli farkı şu şekilde belirtmektedir: “Simun, ne dersin? Dünya kralları gümrük ya da vergiyi kimlerden alırlar? Kendi oğullarından mı, yabancılardan mı? Petrus’un, «Yabancılardan» demesi üzerine İsa, «O halde oğullar muafıdır» dedi”. Bizlerde Tanrı’nın çocukları olarak sadece Tanrı’ya bunun karşılığı olarak vereceğimiz minettar ve içten cevap dışında hiç bir zorlamada kalmadan özgürüz. Bizlerin Baba ve Oğul’a olan borcumuz artık değişerek diğer insanlara olan borç halini almıştır (Romalılar 1:14).

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Bütün bu anlatılanlara bağılı olarak Hıristiyanlar “Babamız” (Matta 6:9) diye dua ederken Müslümanlar zorunlu olarak “Tanrı’ya hamdler olsun, tüm dünyaların Tanrı’sı, Güzel, Merhametli ve Mahşer gününün Rab’i” (1.2-4) diye duat etmektedirler. Bizler Tanrı’ya Baba derken ona farklı bir şekilde davranmıyoruz; Tanrı bizleri kendisine yakın kılmıştır. Mesih’de vaftiz olanlar da Tanrı’nın çocuklarıdır ve onlarda Mesih ile aynı mirası paylaşmaktadırlar. “Eğer Tanrı’nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçımız. Mesih’le birlikte yüceltmek üzere Mesih’le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı’nın mirasçılarıyız, Mesih’le ortak mirasçılarız” Romalılar (8:17). Tanrı’nın sevgisi ortadadır ve bizi çağırılmaktadır bunun da tek nedeni Tanrı’nın oğlu İsa’nın ölümlü bizi O’nun katına çıkarmayı sağlamış olmasıdır. “Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Tanrı’dandır. Seven herkes Tanrı’dan doğmuştur ve Tanrı’yı tanır. Sevmeyen kişi Tanrı’yı tanımış değildir. Çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı, biricik Oğlunun aracılığıyla yaşayalım diye O’nu dünyaya gönderdi ve böylece bize olan sevgisini gösterdi. Tanrı’yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlunu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur. Sevgili kardeşlerim, Tanrı bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz...Tanrı’nın bize olan sevgisini tanımış ve buna inanmışızdır.

Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar (1 Yuhanna 4:7-11,16). İsa’nın oğul olması bizlere Tanrı’nın oğulları olma yolunu açtı: “Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlunu gönderdi. Öyle ki, bizler oğulluk hakkını alalım. Oğullar olduğunuz için Tanrı, öz Oğlunun «Abba! Baba!» diye seslenen Ruhunu yüreklerinize gönderdi (Galatyalılar 4:4-6). “Tanrı’nın mirasçılarıyız, Mesih’le ortak mirasçılarız” (Romalılar 8:17). İsa “Abba! Baba!” diye çağırdıysa O’nun içinde olan bizlerde Baba diye çağırabiliriz” (Markus 14:36 böl. Romalılar 8:15,16). Bizlere ölmesi için gönderdiği Oğlu sayesinde Tanrı’nın sevgisi ortaya çıktı (1Yuhanna 4:9,10;Romalılar 5:8). İsa’nın

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

sevgisinde ölümüyle daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır: “Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur...Fısıh bayramından önceydi. İsa, bu dünyadan ayrılıp Baba'ya gideceği saatin geldiğini biliyordu. Dünyada kendisine ait olanları sevmiş olarak sonuna kadar sevdi” (Yuhanna 15:13;13:1). İsa'nın öldüğünü inkar etmek işte bu sevgiyi inkar etmektir, onun varlığının bize dokunuşunu ve değişimini mümkün kılmamaktır.

İsa öldüğünde daha bizler günahkarken Tanrı ve İsa'nın sevgisi bizlere gösterildi (Romalılar 5:8). Bu İslam'daki sadece itaatkar kullarını seven ve onlara maddi kutsamalar veren Tanrı'ya olan yakarıştan çok uzaktır. Luka 15:20'deki kaybolan oğul benzetmesinde İlahi Baba şüpheli (kötü huylu) oğlunu karşılamak için dışarıya koşuyor. Bu benzetme Kur'an 6.141;7.31 deki “Tanrı müsrifleri işe yaramazları sevmez” fikrine ters düşmektedir. Kaybolan oğul benzetmesinde müsrif olan oğlun Babası tarafından koşarak karşılanması çok güçlü bir olaydır. İşte bu bizim Tanrı'mızdır. Tanrı bizden uzak değildir O bize yakındır. Kur'an'ın idda ettiği gibi Tanrı bizlerden farklı değildir, bizleri kendi benzeyişinde yaratmıştır Tanrı. (Yaradılış 1:27 Yakup 3:9). Bizler sevdiği çocukları olarak O'nun taklitçileriyiz (Yunanca'da mimikçiler)(Efesliler 5:1). Bizlerde O kutsal olduğu için kutsal sayılırız (Levliler 19:2); kusursuz çünkü O'da kusursuz (Matta 5:48) Bizler “Tanrı'nın mirasçılarınız, Mesih'le ortak mirasçılarınız”(Romalılar 8:17), Bizler “Tanrısal özyapıya ortak olamayı” umuyoruz (2 Petrus 1:4). Çarmıhtayken, Tanrı cennet'deki tahtını bırakarak bir insanlık trajedisine karışmak için geldi (Yeşaya 64:1). Bu O'nun bizlere karışmasının ne kadar büyük ve içten olduğunu göstermektedir; ve bende bu sebele sizlere utanmadan Tanrı'yı kendinizden uzak tutmamanız için yalvarıyorum.

Tanrı'nın yanınıza gelmesine izin verin ve O'nun sizlere ölmek için gönderdiği Oğlu'nu kabul edin. İnsalığın günahkar yolundan kaçıp vaftizle ölüme ve dirilişe uygun bir hale gelin.

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

İslam ve Hıristiyanlık bu konuda tam anlamıyla farklı görüşlere sahiptirler. Kur'an "O'nu ne çarmıha gerdiler nede öldürdüler"(4.157) derken Elçilerin işleri 2:23 bunun tam tersi olan "İsa'yı çarmıha gerdiniz ve öldürdünüz" diye belirtmektedir. Aynı zamanda Kur'an İsa'ya ne olduğu ile ilgili bir açıklama yapmamaktadır; sadece " Bu onlara öyle gösterildi" demek Nasıl? Ve Niçin? Sorularını sormamıza neden oluyor. Ancak bu sorulara cevap bulmak imkansız. Kur'an İsa'nın yaşadığını, Yahudilerin onu tutukladığını ve öldürmek istediklerini ancak çarmıha gerilenin İsa'ya çok benzeyen birinin olduğunu belirtmektedir. Zira Yahudiler öldürdükleri kişinin İsa olduğuna inanmışlardır. Eğer Müslümanlar bütün bunlara inanabiliyorlarsa neden daha mantıklı ve olası olan çarmıha gerilenin İsa olduğunu kabul etmemektedirler?

İsa'nın öyle Tanrı'nın yanına Cenette alınması mümkün değildir zira canlı bedene sahip olan Tanrı'yı göremez İsa bizler gibi bir insandı ve Tanrı doğasına sahip değildi. Eğer Cenette olsaydı, ölümsüz olan Tanrı doğasına sahip olmuş olurdu. Dahası Müslümanlar İsa'nın geri geleceğine ve öldükten sonrada Muhammed'in yanına gömüleceğine inanmaktadırlar. Ölümlü bir insan Cenette olamaz ancak Müslümanlar hala bu davayı savunmaktalar.

İsa'nın öldüğünü inkar etmek yeni Ahit'deki tüm gerçek kayıtları da inkar etmek demektir. Müslümanlar bu konuda – bu kadar güvensiz temellere dayandığı halde niye?- sorusunu sormaktadırlar. Muhammed'e denilen " Tanrı sana bu yazıları gönderdi (Kur'an) Tanrı Tevrat ve Kutsal Kitapıda gönderdi" (3.3) Yuhanna 19:25-27 'deki kayıtlara göre İsa'nın annesi Meryem ile nasıl konuştuğunu açıklamaktadır; Eğer oradaki İsa olmasaydı neden Meryem çarmıh'ın başında beklemişti? Bunlara ilave olarak İsa'nın kendisinin öleceğine ve dirileceğine ait verdiği sözler ne için söylenmişti o zaman (Matta 17:9,22-23;20:18-19; Markus 8:31;9:31;10:33,34;Luka 9:22;22:22;Yuhanna 8:28;12:34)? Eğer İsa ölmemiş olsaydı bütün bu ayetlerde anlatılanların hepsi saçmalıktan başka bir şey olmazdı. Kur'an İsa'nın "Doğduğum,

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

öldüğüm ve yeniden hayat döndüğüm günde sevgi (barış) benimledir” (19.33) dediğini idda etmektedir. Aynı kelimeler Vaftizci Yahya'nın sözlerindedir (19.15). 3.55'e göre Tanrı İsa'ya “ Ey İsa! Seni ölüme verip daha sonrada kendi yanına çıkartacağım” demiştir (bu cümlenin Kur'an dilinden İngilizce'ye çeviriminin doğruluğu Muhammed Asad'ın *Kur'an'ın Mesajı* tarafından teyit edilmiştir. Aslı Arapça olan“ Seni kendi yanına çıkartacağım” cümlesi tekrar 4.158'de de karşımıza çıkmaktadır: “Tanrı İsa'yı ölümden kurtarmak için Cenette yanına yükseltmiştir”. Ancak 3.55'de ise bu yanına çıkartma işleminin İsa'nın ölümünden sonra olduğunu belirtmektedir. Kur'an'daki bu ciddi çelişkiler ile yüz yüze gelinmelidir. Bu arada şununda belirtilmesi gereklidir ki Yeni Ahit'de de açıklandığı gibi İsa adında bir kişinin çarmıha gerildiğine dair güçlü tarihi kanıtlar bulunmaktadır. Bunu bile basit bir şekilde inkar etmek gerçekten çok umutsuzcadır. Ayrıca İsa'nın yerine başka bir kişiyi çarmıha germeye gerek yoktu zira Tanrı masum bir insanı acılar içerisinde öldürmeden ve dünyayı aldatmadan Oğlu İsa'yı bebekliği sırasında ölümden kurtarabilirdi.

Dipnot:

Yazar, İmam Kalam Azad ile Guyana, New Amsterdam'da Paskalya olan Pazar günü 2001'de “İsa çarmıhtamı öldü?” konulu açık bir oturum yapma fırsatını bulmuştur. Bu tartışmanın video kasetleri ve yazılı notları mevcuttur.

1.4 İsa'nın Dirilişi

“Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır” (1 Korintliler 15:17) diye yazmıştır Pavlus. Bu demek oluyor ki “sadece bu hayatta umuda sahibiz” (1 Korintliler 15:19).İsa'da ki umut olmasaydı inandığımız din ancak yıllarımızı öksürüp tıksıarak geçirmemize yardımcı olacak birer bastona benzerdi. Ve bu umut “ ölümden dirilişe olan umuttur” (Elçilerin İşleri 23:6) İbrahim'in Tanrı'nın

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

gönderdiği kurban koyun ile oğlunun ölümden kurtulacağına nasıl inandığını hatırlayın. Buna benzer şekilde bizler içinde diriliş bizleri temsil eden ancak günahın üstesinden gelen (O'nun yerine çarmıha gerilen değil) İsa'nın sonucunda gerçekleşmiştir. Onda olmamız sayesinde dirilişinde bizlerde yollar açılmış oluyor. Bir şekilde Onun doğruları bizlerde doğrulanıyor. “Ben yaşadığım için sizde yaşayacaksınız” İsa kendi ölümü ve dirilişini burada önceden belirtmektedir: “Diri olan ben'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diri kalacağım. Ölümün ve ölümler diyarının anahtarları bendedir” (Esinlenme 1:18). Dirilişten dolayı Mesih'de olanlar O'nun dönüş umudunu da paylaşmaktadırlar. Romalılar 6:3-5'deki açıklamayı bir düşünün “Mesih İsa'ya vaftiz edilenlerimizin hepsinin O'nun ölümüne vaftiz edildiğini bilmez misiniz? Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiye, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük. Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleşmişsek, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz.” O yaşamakta olduğu için bizlerde sonsuz yeni yaşama kavuştuk.

Bizlerim doğamıza sahip olan İsa normal bir şekilde ölmüştür. Meryem'den doğma İsa Adem'in soyundan gelmekteydi ve Adem'in soyundan gelen her çocuk ölüme mahkumdu. (Korintliler 15:22). Adem'in tüm çocukları yine Adem'in işlediği günah sebebiyle durumları ne olursa olsun ölmek zorundaydılar. “Oysa Âdem'den Musa'ya kadar ölüm, gelecek Kişi'nin örneği olan Âdem'in suçuna benzer bir günah işlememiş olanlara da egemendi. Ama Tanrı'nın armağanı Âdem'in suçu gibi değildir. Çünkü birinin suçuyla birçokları öldüyse, Tanrı'nın lütfu ve bir tek adamın, yani İsa Mesih'in lütfuyla verilen bağış birçokları yararına daha da çoğaldı. Tanrı'nın bağışı, o tek adamın günahının sonucu gibi değildir. Tek bir suçtan sonra verilen yargı mahkûmiyet getirdi; ama birçok suçlardan sonra verilen armağan aklanmayı sağladı. Çünkü eğer ölüm bir tek adamın suçu yüzünden o tek adam aracılığıyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenliksürecekleri çok daha kesindir. İşte, tek bir suç bütün

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi, bir doğruluk eylemi de bütün insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı”. (Romalıları 5:14 bak. 6:23) işte bu sebeple ölmeleri gerekiyordu. İsa’da Adem’in soyundan olduğu için ölecekti. O ölümlü insan doğasını Adem’den annesi Meryem vasıtasıyla almıştır.

İsa dışında Adem’in bütün soyu bu cezayı hak etmişlerdi çünkü hepsi kişisel günahlar işlemişlerdi. İsa’da Adem’in soyundan gelen bu günahı bizler gibi insan doğasına sahip olduğu için paylaşmaktaydı ve ölmesi gerekiyordu. Gerçi İsa ölümü hakedecek kişisel bir günah bile işlemiştir. “Tanrı ise, ölüm acılarına son vererek O’nu diriltti. Çünkü O’nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı” (Elçilerin İşleri 2:24). “Mesih kutsal ruhun gücü ile Tanrı’nın Oğlu olarak kabul edilmiş ve ölümden dirilmiştir” (Romalıları 1:4). İsa’nın yükselmesi onun mükemmel karakteri ve ruhun kutsallığı yüzündendir.

Mesih çarmıhta sadece insan olduğu için ölmedi. O bizlere günahsız ve mükemmel olan hayatını bir hediye olarak sundu; O çarmıhta “bizlerin günahları” için öterek bize olan sevgisini gösterdi. (Efesliler 5:2,25; Esinlenme 1:5 Galatyalılar 2:20). İsa mükemmel karakteri ile günahın üstesinden gelerek ölümden dirilen ve ölümsüz hayata sahip olan ilk kişidir. Mesih’e vaftiz aracılığı ile inananlar ve Mesih’in öğretilerine göre yaşayanlar da aynı diriliş umudu ile ödüllendirileceklerdir.

İşte burada Mesih’in dirilişindeki muhteşem önem yatmaktadır. Bu bizlerin de dirilip yargılanacağıımıza bir kanıttır (Elçilerin İşleri 17:31), Bizler de O’nun yolundan gidersek sonsuz hayat ödülünden payımızı alırız. “Eminiz ki Rabimiz İsa’yı diriltten bizleride onun aracılığı ile diriltecektir” (2 Korintliler 4:14;1 Korintliler 6:14; Romalıları 6:3-5). Günahkarlar olarak sonsuz ölüme haketmekteyiz (Romalıları 6:23). Bununla birlikte İsa’nın mükemmel hayatı, ölüme itaat etmesi ve dirilişi Tanrı’nın bizlere İsa’nın öğretileri vasıtasıyla sonsuz yaşam armağanını bize vermesine neden oluyor.

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Tanrı işlediğimiz günahların etkisini göstermek için bizleri kurtuluşa olan imanımız aracılığıyla aklamıştır. (Romalılar 4:6) Hepimiz günahın ölümü getirdiğini bilmekteyiz bu sebeble Tanrı'nın bizi bu ölümden aslında bizler günahkar olsakta O bizi bu günahlardan temiz sayarak kurtaracağına inanmalıyız. Kişisel olarak temiz olmasakta gerçekten Mesih'e inanırsak O'nun kişiliği gibi temiz ve mükemmel sayacak bizleri de Tanrı. "Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı"(2 Korintliler 5:21) öreğin vaftiz vasıtasıyla Mesih'te olmak ve mesih'in yürüdüğü yoldan gitmek. Bu nedenle "Mesih İsa'da olanlar"a O bizim için Tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu" (1 Korintliler 1:30,31); Aşağıdaki ayetler bizlere büyük işler başaran Mesih'i yüceltmemiz için cesaret vermektedir. "Tanrı'nın insanı akladığı, Müjde'de açıklanır. Aklanma yalnız imanla olur. Yazılmış olduğu gibi, «İmanla aklanan insan yaşayacaktır.»" (Romalılar 1:17) Bu gibi olguları anlamak için gerçek Kutsal Kitab'ın gerekli bölümlerini bilmemiz gerekmektedir.

Bütün bu olanlar Mesih'in dirilişi ile mümkün olmuştur. Mesih başarılarından ötürü ölümsüz kıldığı tüm insanların ilk meyvasıdır. (1 Korintliler 15:20), Tanrı'nın doğasının verileceği yeni ruhsal ailenin "ilk doğanı"dır (Koloseliler 1:18 Efesliler 3:15). Mesih'in dirilişi Tanrı'nın Mesih inanlılarını Mesih'in doğruluğu ile dolu olmasından dolayı doğru kabul etmesini mümkün kılmıştır. Mesih bizlerin işlediği günahlar için gönderilmiş ve aklanmamız için yeniden diriltiştir (Romalılar 4:25).

Hiç kuşkusuz Mesih'in dirileceği Eski Ahit'de belirtilmektedir. Davud'a verilen vaatlerin arkasında yatan gerçek amaç budur: "Senin tohumundan olana krallık kuracağım" (2 Samuel 7:12). Kutsal Kitab'ın İbranice yazılı nüshasındaki "kuracağım" kelimesi için başka bir bölümde "dirilteceğim" kullanılmıştır. Davud'dan olacak ve geçektende Davud'un soyundan olan bu yüce tohum Tanrı'nın Oğludur (2 Samuel 7:14,12).Yeşeya 7:14 de belirtildiği üzere Mesih'in bir insan ve bir kutsal olan ailesi olmak zorundaydı.

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

“ Bakire gebe kalıp bir oğul dünyaya getirecek ve adı İmmanuel olacak” – İmmanuel Tanrı bizimle demektir. Doğan çocuğun isminin anlamına bakıldığında burada bahsedilen “bakire” ‘nin sadece genç bir kadın anlamında olmadığı kesindir. Kutsal Kitap’ın Mısırlı Yahudiler tarafından İÖ 200’de yapılan ibrance çevirisinde “Bakire” kelimesi için “parthenos” yani geçek anlamda seksüel ilişkiye hiç girmemiş anlamında kullanılmıştır.

Böylece bizlerde burada Mesih’in bakire doğumuyla ilgili kehaneti görmekteyiz. Bu kehanet Tanrı’nın normal bir insan değilde bir bakire üzerindeki etkisini göstermektedir.

Mezmurlar 16:10 Mesih’in ölümü ve dirilişi hakkında kısa bir bilgi vermektedir. “Sen benim ruhumu cehennem’de bırakmayacaksın.... sen kutsal olan’ın mahvoluşunu görmesine mücadele etmeyeceksin” örneğin O’nun vücudu çürümeye başlamadan diriltilecekti ve bu olaydan sonrada cennet’e yükselecekti. “Senin varlığında nice mutluluk ve senin solunda nice zevkler mevcut” (Mezmurlar 16:11) Bunlar Davud için yazılmış olamazdı lakin Davud ölmüş ve gömülmüştür.

Diriliş ile İlgili Kanıtların Özeti

yazan John Thorpe

Diriliş ile ilgili kanıtlar gayet tabii düşünülebilir bununla birlikte dirilişe olan inancın İncil’den esinlenen inanca bağlı tutulmasına gerek yoktur. Gerekli olan kanıtlar iki gruba ayrılabilir bunlar boş bulunan mezarın fiziksel kanıtı ve dirilen İsa ile yapılan grup toplantıları kanıtlarıdır.

a) Boş Bulunan Mezar

Kutsal Kitap’da boş mezar konusu geçiş bölümünde bahsedilmektedir. İncil dışında diğer kaynaklarda da dolaylı olarak bu konu teyit edilmektedir. Bunun üç nedeni olmalıdır:-

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Çarmıha gerilen kurban öyle bir duman bulutu arkasında yada kendini parçalayarak yok olmamıştır; büyük olasılıkla bir yere götürülmüştür. Ancak diriliş gerçekleşikten sonra Yahudi ve Romalılar da buna dahil olmak üzere kimse ölünün vücudunu bulamamıştır. Bu sebeble vücut ortada yoktu ve içinde bulunduğu mezar boştu.

Mezar Kudüs'ün çok yakınında bulunmaktaydı ve mezarı ziyaret etmek isteyen kolayca buraya gelebilirdi. Kudüs'deki birçok insan mezarın boş olduğu ve diriliş konusunda tatmin olmuşlardı buda mezarın boş olduğuna başka bir kanıttır.

Yahudiler uzun süre büyük bir çabayla havarilerin vücudu mezardan kapıdaki korumalar uykuya daldıktan sonra çaldıklarını ortaya atmışlardır. Böyle bir hikaye eğer mezarda hala İsa'nın vücudu olsaydı gerçekte bariz saçma bir komediden başka bir şey olamazdı.

b) Şahitler (Tanıklar)

Şahitler İsa'yı dirilişinden sonra canlı olarak gören insanlardır. Bu insanlardan birçoğu Kutsal Kitap'da belirtilmektedir. Özellikle bu kişilere ait uygun bir liste Korintlilere birinci mektup da Pavlus tarafından verilmektedir:-

Kefas'a, sonra Onikilere görüldü. Daha sonra da beş yüzden çok kardeşe aynı anda görüldü. Onların çoğu hâlâ yaşıyor, bazılarıysa öldüler. Bundan sonra Yakup'a, sonra bütün elçilere ve en son, zamansız doğmuş bir çocuğa benzeyen bana da görüldü. (1 Korintliler 15:5-8).

Bu liste 500'den fazla kişiyi içermektedir. Bu mektubu okuyanlarada bu kişilerden bazılarının hala o zaman içerisinde yaşamakta olduğu hatırlatılmıştır (İS 55 dirilişten yaklaşık 25 sene sonra). Bu da hala konuyla ilgili danışılacak şahitlerin olduğunu göstermekteydi. Zaten eğer bu kişiler var olmasaydı Pavlus'a karşı olan birçok kişi için bu gerçeği yalanlamak ve mektubun gerçeği yansıtmadığını belirtip bu davayı kapatmak çok kolay olurdu.

Ve bütün bu şahitlerin o zamanlarda hala yaşamakta olması tanık oldukları yaşayan ve canlı olan İsa'nın da var olduğuna bir kanıttır.

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

c) İkincil Şahitler

Birinci yüzyıldaki ilk şahitlerin tanıklıkları hakkındaki kayıtlara bakıldığında kendilerinin İsa'nın ölüp dirildiğine olan imanlarını inkar etmektense ölmeyi tercih ettikleri görülmektedir. Romalı tarihçi Tacitus bu imanlıları kayıtlarında şu şekilde tasvir eder: "Onlar ölürken bile her türlü alay üzerlerindeydi. Derileri vahşi hayvan derilerine benzemişti artık ve köpekler tarafından parçalanmışlardı, çarmıha gerilmiştiler ve gece olunca aydınlatınsınlar diye yakılmışlardı".(Tacitus, Kayıtlar 15:44)

Roma imparatoru Nero zamanında birçok imanlı Hıristiyan bu şekilde cezalandırılmıştı; Yine buna benzer cezalar arada bir olmak şartıyla bir yüzyıldan uzun süre daha devam etmiştir nitekim giderek azalıp yok olmuştur. Pliny tarafından yayımlanmış mektuplara bakıldığında hıristiyanların bu ölüm cezasından inkar ederek kurtulabilecekleri ancak hiçbirinin inançlarını inkar etmediği görülmektedir. Bu da ilk hıristiyanların İsa'nın ölümü ve dirilişine olan inançlarının tam olduğunu belirtmektedir.

Özet

İsa'ya çarmıha gerildikten sonra ne olduğu konusundaki her teori bütün bu kanıtları açıklayıcı şekilde olmalıdır. Hem boş mezar hemde İsa'nın dirilişinden sonraki görünüşü açıklanmalıdır. Neden havariler dahil olmak üzere İsa'nın dirilişine inanan herkesin inançlarını inkar etmektense öldürülmeyi tercih etmelerinin açıklanması gerekmektedir.

Swoon (Bayılma) Teorisi

Swoon teorisi aslında İsa'nın çarmıhta ölmediğini sadece ölmüş numarası yaptığını ardından mezara götürülüp orda iyileştiğini daha sonrada mezardan çıkarak havarilere görüldüğünü ve havarilerinde kendisinin Tanrı tarafından diriltildiğini düşündüklerini ortaya koymaktadır. Bu teori sadece küçük bir grup Müslüman tarafından benimsenmişse de büyük İslam polemikçilerinin çalışmaları arasında da gözükmeye başlamıştır. Bizler de ileride gayet açık bir şekilde bu teoriye karşı karşıya kalabiliriz.

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Bu teori ister istemez İsa'nın çarmıhta hayatta kalıp kalamayacağı ve daha sonra konulduğu mezardan kaçıp kaçamayacağı sorusunda takılı kalmaktadır. Aslında İsa'nın çarmıhta hayatta kalabilmesi mümkün değildir. Ancak eğer kurban ayaklarından destek alıp bilinçli bir şekilde kalabiliyorsa o zaman yaklaşık altı saat boyunca çarmıhta hayatta kalmak mümkündür. Fakat eğer ki bir insan blincini yitirirse yaklaşık 20 dakika içerisinde ciğerlerde biriken sıvı nedeniyle ölecektir. Matta 27:50' de İsa'nın dokuz saat sonra öldüğü belirtilmektedir. Bu süre içerisinde mutlaka bilinç kaybına uğramış olmalıdır. Ne var ki İsa çarmıhtan öyle hemen indirilmemiştir. Arimathea'lı Yusuf Pilatus'a giderek İsa'nın vücudunu görebilmek için yalvarışta bulunmuştur (Markus 15:43;Yuhanna 19:38). Ayrıca Pilatus vücudun ölü olduğundan emin olmak için kontrol etsin diye birini de göndermiştir tabiki bu da İsa'nın vücudunun indirilmesinde belli bir süre daha gecikmeye yol açmıştır. (Markus 15:44,45) Yinede İsa'nın çarmıhtan indirilmesi hemen olmamıştır; Yusuf ilk önce kefen olarak kullanılması için gidip açık renk kumaş almıştır. (Markus 15:46). Bütün bu olayların İsa'nın çarmıhta hayatta kalabilmesi için gerekli olan yirmi dakika gibi bir süre içerisinde olması mümkün değildir.

Swoon teorisindeki bir diğer problem mızrak saplanmasıdır. Bu daha fazla kan ve suya neden olmuştur. Bu su ya ciğerlerden yada kalbin dış perdesinden gelmiş olabilir. Bu sebeble mızrak saplanması gayet derin bir şekilde olmuştur. İsa çarmıha gerilirken bu mızrak darbesi aşağıdan ve yan taraftan gelmiştir büyük bir olasılıkla. Bu yüzden darbe ya diyaframdan yada karaciğer ile dalaktan geçerek ciğerlere ulaşmıştır. Sadece bu bile İsa'nın ne kadar sağlıklı olursa olsun öldüğünü kanıtlamaktadır. Zaten eğer mızrak kalp kapağını deldiyse bu İsa'nın ölümüne neden olmuştur. Normal olarak dalak ve karaciğer ölümden sonra kanamaktadırlar bunu da herhangi bir kasabın dükkanında görebilirsiniz.

Yinede İsa'nın bütün bu olanlar sonrasında hayatta kalabilme mucizesini gösterdiğini farzedelim - ki bu gerçekten büyük bir mucize olurdu- ancak en azından yaraları onun ölümüne yol açardı

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

ayrıca soğuk bir mezarda 48 saat gibi bir zamandan fazla aç ve susuz hayatta kalabilmesi mümkün değildi. Sadece kırbaçlanmasından kaybettiği kan ile eller, ayaklar bununla beraber birde mızrak darbesi sonucundaki yaralar mikrop kapıp çoktan onu hareket edemez hale geritip ölümüne sebep olurlardı.

Swoon teorisi İsa'nın Cuma akşamından Pazar sabahına kadar hareket edemez hale geldiğini daha sonra birden ayağa kalkıp kendini iyi hissettiğini belirtmektedir. Ayrıca İsa'nın mezarın kapısı kapatan mühürlenmiş, büyük ve ağırlığı yaklaşık iki ton olan kayayı içeriden açabildiğini idda etmektedir. Oysa Markus 16:3'de mezara ziyarete giden kadınların başkalarının yardımı olmadan bu kayayı hareket ettiremediklerini yazmaktadır. Buna rağmen İsa'nın tüm o şiddetli ve ağır yaralarına rağmen bu kayayı iterek açması ardından da kapıda nöbet tutan ve o zamanların en eğitilmiş askerinden kaçması bu teorinin bir diğer fikridir. Bu gerçek bir insan olamazdı bize göre olsa olsa süpermen olurdu herhalde! Bununda üzerine o yaralarla yedi mil Emmaus'a yürüyerek iki havarisine görünmüş ve onlara olağanüstü bir şekilde ölümden dirildiğini ve sonsuz hayata kavuştuğunu mutlu bir şekilde belirtmiştir (Luka 24:13).

Bütün bu olanlar olasılıklar alemi içinde olmamıştır. Birde bundan daha önemlisi İsa'ya daha sonra ne olduğudur. Yani gayet normal bir insan mı göğe yükselmiştir? Eğer yeryüzünde öldüyse mezarı nerededir? İsa'nın Kaşmir'de gömülü olduğuna inan Müslüman bir grup bile vardır fakat mezar diye gösterdikleri yer gerçek olacak kadar bile eski değildir. (Guyana'dan Christadelphian olan kardeşlerimizden birisi özellikle bu mezarı incelemek amacıyla Kaşmir'e seyahat etmiş ve gezisinin sonucunda büyük bir kraterin İsa'nın ayak izi olduğunun idda edildiğini belirtmiştir oysa ki Kutsal Kitap'da İsa'nın normal boyutlarda bir insan olduğu gayet açık bir şekilde verilmektedir. Kitabın yazarında bu konu hakkında daha geniş bilgi mevcuttur. Eğer Muhammed gerçektende İsa'nın müjdelediği gibi tüm gerçeklere yöneltecek Ruh-ül Kudüs ise, Müslüman grupların hala yukarıda anlatılan büyük anlaşmazlıklara ve farklılıklara sahip olması ve dolayısı ile Müslüman ulusların

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

birbirleriyle günümüzde bile savaş içerisinde olması gerçekten çok büyük bir önem teşkil etmektedir).

Vekil (Benzetme) Teorisi

Çarmıha gerilenin aslında İsa olmadığı onun yerine Tanrı tarafından O'na benzetilen bir vekilin çarmıha gerildiği teorisi yukarıda açıkladığımız Swoon teorisinden çok daha popüler bir teoridir gerçekten. Her ne kadar vekil olabilecek bir çok kişi olsada hiçbiri hakkında inandırıcı kesin bir kanıt bulunmamaktadır. Örneğin çarmıha gerilenin Yahuda olabileceği olasılığını ele alalım bu olasılığa kanıt orta çağda uydurma olarak yazılmış bırakın çarmıha gerilişin detaylarını zamanın İsrail'inin coğrafyasını bile doğru aktarmaktan aciz Barnaba İncil'inden gelmektedir. Bu benzetme vekil adaylarında kanıtsızlık problemi tamamen buradan kaynaklanmaktadır.

İS 30 yılındaki Fısıh bayramında en kesin olan olay tüm otoritelerinde inandığı İsa'nın çarmıha gerilmesidir. Bunun ile ilgili gayet güçlü kanıtlar bulunmaktadır. Çarmıhta ölen kişinin İsa olduğunu sadece dört İncil değil aynı zamanda ölümüne şahitlik eden Yahudi kaynakları ve Roma tarihçileride belirtmiştir.

Bariothlar'dan bir tanesi şöyle der:

Fısıh bayramının arefesinde İsa'yı astılar (Sanhedrin 43a, E Baraitha)

Tacitus şöyle der:

“Hıristiyanlığın kurucusu olan Hıristos Tiberus'un hükümdarlığı altında Maliye memuru Pontius Platus'un emriyle ölüm cezasına çarptırılmıştır ve bu tehlikeli batıl inanç bir müddet kontrol edilmiş ancak daha sonra yeniden patlak vermiştir” (Tacitus Kayıtlar 15:44).

Bir diğer tartışma götürmez gerçekte bu kişinin gömülü olduğu mezarın çarmıha gerilişi takip eden Pazar günü boş bir şekilde bulunduğu. Kuşkusuz bu bir gerçektir. Mezar Kudüs'ün yakınlarında isteyen herkesin kolayca ziyaret edip denetleyebileceği bir yerde bulunmaktadır.

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Yahudiler sürekli olarak havarilerin vücudu çaldıklarını belirtmişlerdir. Bu da eğer mezar boş olmasaydı gerçekte saçma bir komediden başka bir şey olamazdı. Ne Yahudiler ne de Romalılar ölmüş olması gereken bu vücudu bulamadılar zaten bulmak onların çok daha ilgilendikleri bir olay olurdu zira böylelikle Hıristiyanlığa hemen son noktayı koyabilirlerdi.

Malesef vekil teorisi de boş mezar olayını açıklamakta yetersiz kalmaktadır. Çarmıha gerilen her kimse bu işlemin ardından hemen gömülmüş olması gerekmektedir ancak üç gün sonra gömdükleri mezar boş bir şekilde bulunmuştur. Peki o zaman bu vekil nereye gitmişti? Tanrı bu vekili dirilmiştymiş miydi? Peki Tanrı niye kendi oğlu yerine vekili diriltme gereği duymuştu? Görüldüğü üzere yukarıda açıklanan vekil teorisi bu soruları cevaplamakta yetersiz kalmaktadır.

1.5 İsa'nın Göğe Yükselişi

Kur'an'ın iddiasına göre İsa ölümden kaçmak amacıyla göğe yükselmiştir(4.157,158). Oysa Yeni Ahit'de İsa'nın göğe yükselmesi kutsallığının bir parçası, çektiği acıların bir karşılığı olarak verildiği öğretilmektedir. Çünkü İsa kendisini çarmıhta ölümlere alçaltmış bu yüzden yüce bir şekilde kutsallaştırılmıştır (Filipeliler 2:8-9). Bu alçaltma bizler pek etkilemez, en azından Müslümanları etkilemez Müslümanlar İsa'yı alçaltılmaktan kurtarılıp yüceltilmiş bir kişi olarak görmektedirler. Oysa İncil İsa'nın alçaltılığını ve bu alçaltılmanın sonucunda yüceltildiğini öğretmektedir: ve bu da bizim hayat anlayışımızda İsa'yı izlememiz gereken örnek bir yol olmalıdır. (Yuhanna 13:31-33; İbraniler 5:7-9; Koleseliler 3:1; 1 Petrus 1:19-21; 4:13;Esinlenme 5:12).

Müslümanlar İsa'nın tam olarak Cennet'e değilde Cennetin bir alt seviyesine yükseldiğini idda etmektedirler. Eski Ahit ise Mesih'in Tanrı'nın tahtının hemen sağında oturacağını öğretmektedir (Mezmurlar 16:11; Danyel 7:13). "O tüm göklerin en üstüne

KUTSAL KİTAPIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

Tanrı'nın kendi tahtına yükseldi" (Efesliler 4:9) (Esinlenme 3:21). İsa'nın göğe yükselmesindeki amaç ölümden geçici olarak kurtulması değildi- eğer böyle bir amacı olsaydı neden 20 yüzyıldır orada beklemektedir? Neden Tanrı'nın Oğlu daha önce tehdit altındaydı ve Tanrı O'nu Mısır'a göndermişti? (Matta 2:13,20). Yine soruyoruz niye o zaman Kur'an da belirtildiği üzere İsa tüm insanlardan bu kadar uzun süre Cennet'de kalmıştır? Peki eğer İsa diğer birçok peygamberler gibiyse niye böyle özel bir muameleye maruz kalmıştır? Niye yine Kur'an'ın belirttiği gibi hiç ölmeyen tek insanoğlu O'dur(4.156,157)? Eğer günahların bedeli ölüm ise bu İsa'nın hiç günah işlemediğini ve günahsız tek insanoğlu olduğunu belirtmektedir. Bu İsa'yı diğer tüm peygamberlerden farklı kılmaktadır. Kur'an'da İsa'nın doğası ile ilgili gayet ciddi kavramlar bulunmaktadır özellikle İsa'dan bahsedilirken yüce ve kutsal kelimeler kullanılmışsa da (bunun nedeni belkide Kur'an'ın büyük çoğunluğunun Yeni Ahit'den alınmış olmasıdır) diğer taraftan İsa'yı etkisiz kılmamanın yollarını aramaktadır.

1.6 İsa'nın Dönüşü

İslam İsa'nın Cennet'den dünyamıza geri geleceğini anarşiyi yok edip inananları barış dolu bir çağa yönelteceğini tüm dünyanın hükümdarı olacağını sonundada ölüp Muhammed'in yanına gömüleceğini belirtmektedir. İlgisizlik içerisinde tapınılan Tanrı Mesih İsa'nın geri geleceğini bütün bu anlatılanları gerçekleştireceğini ancak ölmeyeceğini beyan edecektir. Kuracağı Krallık sonsuz olacaktır. Eğer hiç günah işlemediyse neden ölmek zorunda kalsın ki? Eski Ahit'deki peygamberler Mesih'in sonsuza dek hüküm süreceğini söylemişlerdir; ve İsa'nın pederliliği sonsuzluk emrinden sonra sürekli olarak insanları için yalvarışta bulunmak için yaşayacaktır (Mezmurlar 110:4).

İsa bütün haşmetiyle geri gelecektir "O günlerin sıkıntısından hemen sonra, Güneş kararacak, ay ışığını vermez olacak, yıldızlar

KUTSAL KİTABIN İSA HAKKINDAKİ SÖZLERİ

gökten düşecek ve göksel güçler sarsılacak. «O zaman İnsanoğlu'nun belirtisi gökte görünecek. Yeryüzündeki bütün halklar ağlayıp dövünecek, İnsanoğlu'nun gökteki bulutlar üzerinde büyük güç ve görkemle geldiğini görecekler. Kendisi, güçlü bir borazan sesiyle meleklerini gönderecek ve onlar, O'nun seçtiklerini, göklerin bir ucundan öbür ucuna kadar dört yelden alıp bir araya toplayacaklar» (Matta 24:29-31). İşte şimdi O'nun yüzü güneş gibi parlayacak (Elçilerin İşleri 26:13;Esinlenme 1:16). Eğer İsa diğer peygamberlerden farklı olmasaydı ve bir gün zaten yeyüzüne geri gelip ölecekse Kutsal Kitab'da anlatılanlar nasıl gerçekleşecek? İsa görüldüğü zaman O'na benzeyeceğiz zira O'nu gerçekte olduğu gibi göreceğiz. Bu hayatta vaftiz ile O'nun ölümünü ve dirilişini paylaştığımız için O bizlere hayat vermek için gelecek ve bizleri kendisi gibi yaratacak. İşte bu sebepten dolayı İsa ölmeyecektir. “Bizler topraktan olana nasıl benzer idiysek, göksel olana da benzeyeceğiz” (1 Korintliler 15:48,49).

Kur'an 3.49 ve 5.113 ayetlerinde İsa'nın ölü olanı diriltmek gibi Tanrı'nın kendisine verdiği üstün bir güce sahip olduğunu yazmaktadır. Yeni Ahit'de zaten bunu belirtmektedir. Bunların sonucunda da bir soru sorma gereği duymaktayız: Neden İsa diğer tüm peygamberlerden daha farklı bir güce sahipti? Bu O'nu farklı kılan özellikler O'nu özel kılmaktadır. İsa'nın neden bu güce sahip olduğu sorusunun yanıtını gerçek Hıristiyan Kutsal Kitabı verebilir. İsa bizlerin temsilcisiydi, öldü ve dirildi bu sebeple hayatını vaftiz olup O'nun ölümü ve dirilişine bağlı olanlar ile Mesih'de hayatlarını yaşayanlarla paylaşacaktır. İsa Tanrı'nın Oğlu olduğu için ölüyü diriltebilme gücüne sahipti: “Baba nasıl ölüleri diriltip onlara yaşam veriyorsa, Oğul da dilediği kimselere öylece yaşam verir. Baba, kendisinde yaşam olduğu gibi, Oğul'a da kendisinde yaşam olma özelliğini verdi (Yuhanna 5:21,26)

2. İsa'nın Ölümü ve Dirilişinin Gerekliliği

2.1 İnsanoğlunun Gereksinimleri

Kur'an ve Kutsal Kitap Adem'in Cennet'in bahçesinde işlediği günah yüzünden tüm insanoğlunun lanetlendiğini öğretmektedir(2.36). Sorumuz bu lanetten nasıl kurtulabileceğimizdir? Kur'an da bu problem ile ilgili ne bir kurtuluş umudu nede kefarete belirtilmektedir. Üzülerek söylemek gerekir ki Kur'an bize sanki Kutsal Kitabı çok az hatırlayan biri tarafından yazıldığı izlenimi vermektedir. Bunun sonucunda Adem'in elmayı yediği ağaç "sonsuzluk ağacı" olarak adlandırılmıştır (20.120). Eğer bu doğrudur o zaman Adem'in hala yaşamakta olması gerekmektedir. Oysa Kutsal Kitap bu konuda çok daha mantıklı bir yaklaşım sergilemektedir: Adem'e bilgi ağacından yemesinin yasak olduğu söylenmiş ancak o yine de bu ağacın meyvasından yemiştir demek oluyor ki sonsuz hayat ağacından yemediği için cezalandırılmıştır. Kur'an insanoğlunun Adem'in işlediği günahından ders alıp tövbe etmelerini ve bağışlanmayı dilemelerini öğretmektedir. Ancak Tanrı prensiplerini gözardı edemezdi onlara bu ağacın meyvasını yerseniz sonu ölümdür demişti ve ölmek zorundaydılar. Sadece tövbe etmek bunun için yeterli değildir zira günahın bedeli ölümdür. Tanrı'nın prensiplerini duygusal açıdan indirgemesi yada gözardı etmesi mümkün değildir. Ancak O şevkatlidir ve kurtarıcıdır işte bu yüzden de Tanrı Adem ve Havva'ya kurtuluşun yolunu göstermiştir. Yılanın (Günahın) başını ölümcül darbe ile ezerek öldürecek olan bir kadından doğacak soydan gelecek. Bu zıtlık sırasında kadının soyu olan topuk altında zarar görecektir (Yaradılış 3:15). Buradan anlaşıldığı üzere İsa yani kadın olan Meryem'in soyundan gelen günahın

İSA'NIN ÖLÜMÜ VE DIRİLİŞİNİN GEREKLİLİĞİ

gücünü sonsuza dek yokedecek bu işlem sırasında da geçici olarak aralanacak (O öldü ve dirildi).

Günah insanoğlunu Tanrı'dan ayırır (Yeşaya 59:2). Gerçekten merak ediyorum acaba ne dereceye kadar İslam'da günah kavramı vardır. İslam'da günahın gerçek anlamı olan Tanrı'ya karşı suçlu hissetme malesef tam olarak anlaşılammıştır ayrıca onlar bağışlanmanın mutluluğu ve merhametin takdirinden yoksundurlar. Onların Tanrı'nın doğasına olan anlayışları soğuktur bu sebeble de başkalarına bu değerleri gösterecek ilham yada esinlenmede başarısızdırlar. Bağışlanma, merhamet diğerleri sana karşı hala günah işlerken onları affetmek (Tıpkı Tanrı'nın insanoğluna çarmıhta yaptığı gibi) Müslümanlara yabancıdır; çünkü bu onların Tanrı'ya olan bakış açılarıdır. Ve bizler tapındığımız gibi oluruz. Tüm Kutsal Kitap günah ve bizlerin bu günahlarla savaşımızı anlatmaktadır. Davud, Yeremya, İbrahim, İshak, Yakup vb. Peygamberlerin kendilerine ait günahları ve bunlara karşı verdikleri savaşlar kayıtlıdır. Davud, Batşeba ile olan günahının yansımasını sık sık yazmış ve bunların sevgili Göksel Babamızın muhteşem merhamet ve bağışlayıcılığına inanmaları için diğerlerine ilham olmasını sağlamıştır. Tanrı'nın yolunu öğrenmek için sadece peygamberlerin başarılarına ihtiyacımız yok. Bizlerin itaatkarsızlıklarımızın sonuçlarından kurtaracak bir Kurtarıcıya ihtiyacımız var.

Musa'nın Kanunu insanlığa İslam'daki kurallara benzer bir yaklaşım vermiştir. Bu yaklaşımda inanlıların belli bazı kuralları uygulaması gerekmektedir. Ancak insanoğlu bu sistem içerisinde mükemmel itaatkarlığı sağlamakta başarısız oldu ve hala da olmaktadır. Bu sistem kurtuluşa özgür olmaktansa köleliğe benzemektedir. Mesih'de kanun kavramı tamamen özgürdür. Romalılarla ilgili 'Kanun'un özgürlüğüne bakıldığında Yunanlıların sık sık "kanun ve kural" fikirlerini ortaya attıklarını okumaktayız (bak. RV). Gerçek Hristiyan kanunun değil güzelliğin etkisi altındadır. Bütün dinsel tören ve ayinlerin tarzları Tanrı'ya olan

İSA'NIN ÖLÜMÜ VE DIRİLİŞİNİN GEREKLİLİĞİ

gerçek tapınmadan neredeyse uzaklaştırılmıştır. Tapınmada ne bir giyim kuralı ne de özel tören ve ayin şekli vardır, günlük tapınma için bir zamanlama kuralıda yoktur. Bütün bunların yerine bizler hayatlarımızda, düşüncelerimizde ve varoluşumuzda İsa Mesih'in yansımaları aramaktayız. Yeni Ahit " İsa'nın ruhundan" bahsederken O'nda hayatın ve ruhun rahatlığını anlatmaya çalışmaktadır. Bizler bir çok durumda her zaman O'nun gibi hareket edip onun gibi konuşmaya çalışmaktayız. Bizlerde O'nunki gibi kutsal, sevecen ve sabırlı bir karaktere sahip olmaya çalışıyoruz. Ve şu zamana kadar bunu başardıkça O'na bu dünyada tanıklık etmiş oluyoruz. İşte bu yüzden birçok Müslüman Hıristiyanlığı seçmektedir bu seçimi tartışmalar sonucunda değil Mesih'in yaşayan gerçeğini görmelerinden sonra yapmışlardır. Gerçek Hıristiyanlık (dünyada yanlış Hıristiyanlık da mevcuttur) sadece çağrı içeren dinsel bir mesaj değildir. Hıristiyanlık İsa'nın öğretilerini yaşayarak yeni bir hayata kavuşmaktır. Günahın bedeli ölümdür (Romalılar 6:23). Bizler günahkarız bu yüzden ölmeliyiz. Bazı şeyler yaparak Tanrı'yı yargılamaya kalkışmak çok yanlıştır. Bizler Tanrı'nın şevkatine her zaman muhtaç olacağız.

İslam'daki günah kavramı ve anlayışı çarmıhı onlara gereksiz kılmaktadır. Onlar Tanrı'nın istediği kulunu affedebileceğine inanmaktadırlar ve bu günah onları Tanrı'dan ayırmamaktadır ancak bu konu ister istemez Tanrı'nın insanoğlunu zayıf doğali yarattığı sonucu varmaktadır. Bu da Tanrı'nın işlenen günahın sorumlu olduğu anlamına gelmektedir bununda doğru olamadığı kesindir. Tanrı kaderlerimizi daha önceden belirlediği için kefarete yada uzlaşmaya gerek kalmamaktadır. Bu bir çok İslam inançlı insanların kadere boyun eğmelerini ve ruhsal enerjiden neden yoksun olduklarını açıklamaktadır. Tanrı'nın bu konuda sorumlu tutulması gibi bir kavram gerçek olamaz ayrıca Tanrı'nın bu şekilde bağışlayacağı günahlar belli bazı emirlerin yerine getirilmesiyle silinebilir fikri gerçek değildir. Kaldı ki Kutsal Kitap Tanrı'nın bağışlayıcılığının olduğunu açıklamaktadır. (Mezmurlar 130:4) Davud, Uriya ve Batşeba'ya karşı günahını olduğu gibi aktarmıştır:

İSA'NIN ÖLÜMÜ VE DIRİLİŞİNİN GEREKLİLİĞİ

“ Sana yalnız sana karşı günah işledim...” (51:4) Tanrı insanlığın Nuh zamanında işlediği günahlardan müteessir olmuştu (Yaradılış 6:6). Sen ve ben yeryüzünde herşeye kadir olan Tanrı'nın kalbine dokunabiliriz. İşte bu fikir idrak edildikten sonra gerçekten ne kadar muhteşem olduğu anlaşılabilir. Günahlarımızın Tanrı'ya zarar vermesi ve Tanrı'nın kendisinin bizler tarafından zarar görmesine müsaade etmesi ve yine bizim doğruluklarımızın herşeye kadir olan Tanrı'nın kalbine dokunması bu muhteşem fikrin birer parçalarıdır. Kaderimiz önceden belirlenmemiştir. Kaderimiz kendi elimizdedir. Tanrı bunu açık bir şekilde Musa ve Yeşu'ya söylemiştir. “Yaşamak istediğiniz hayatı kendiniz seçin” (Tesniye 30:19, Yeşu 23:8,11; 24:14) Bu yalvarışların arkasındaki tutku ve ehemmiyeti göstermektedir. Buna itaat edip etmemek bireysel kişilerin kendi güçlerindedir.

Bu kişilerin Tanrı'nın sunduklarını geri çevirmeleri kimsenin suçu değil tamamen kendi suçlarıdır. Ancak diğer taraftan Tanrı'nın sunduklarını kabul edenlerin ellerinden kimse bu mutluluğu alamayacaktır. İşte bu yüzden Yob Yehova'yı yani Allah'ı kendisine göre görmüştü ve bundan da çok hoşnut olmuştu. Başka hiç bir kimse Tanrı'yı Yob'un gördüğü gibi görememiştir.

Günah vardır ve günahlarımız için kimseyi suçlayamayız ne altımızdaki ne göktekini nede şeytanı. Günahlarımızdan yüzde yüz bizler sorumluyuz ve bu sebepten dolayı da kefarete gereksinimimiz var. Tanrı günahın ölümle sonuçlanmasını buyurmuştu. Bizler çoktan günah işledik ve bunun cezası olan ölümü hakettik. Ancak Tanrı bizleri kurtarmak istemektedir ve Tanrı bu kurtarışı sadece “Tamam emirlerim konusunda ciddi değildim” diyerek yapamazdı. O bu emirler konusunda son derece ciddidir. Çünkü O adeletli ve ahlaklıdır. Bunun sonucunda bağışlamanın yada kefaretin belli kuralları olmalıdır. Bu kurallar ise İslam'da sağlanamamıştır. Eski Ahit'de Tanrı bağışlamayı dökülecek hayvan kanına bağlamıştır. Dökülecek bu kan günahkarın ölümünü temsil etmektedir. Ancak bu hayvan günahkarı

İSA'NIN ÖLÜMÜ VE DIRİLİŞİNİN GEREKLİLİĞİ

tamamen temsil edememektedir. Sonuçta ölen bir insan değil bir hayvandır. Yinede Tanrı bağışlama için bu hayvanın kanını kabul etmiştir. Peki ama bunlar neden günahkarın gerçek temsilcileri olamazdı? Çünkü ileride hiç günah işlemeyecek olan bir kişinin yada kurbanın kanı dökülecekti (İbraniler 9:28; 10:46;10:12). Onunla anlaşmada olanlar O'nda sayılacak ve O'nun doğruluğundan onlar da doğru sayılacaklar. Bu kişi İsa'ydı. O bizler gibiydi ve aynı zamanda Tanrı'nın oğluydu. O hiç günahsızdı ve bizlerin doğası ve zaaflarına sahipti. Bu nedenden dolayı da bizleri temsil ediyordu. Bizlerde vaftiz aracılığıyla O'nun ölümü ve dirilişine tanıklık ederek O'nun sayesinde antlaşmadayız ve O'ndayız. Onda doğru sayılanlar bizlerde de doğru sayılacak. Kurtarıcımızın Muhammed olması mümkün değildir. Zira Muhammed günah işlemiş ve Tanrı'dan bağışlanmak istemişti (33.37;47.19;48.2) Günahı olan hiçkimse kardeşlerinin günahlarının kefareti ödeyemez (Mezmurlar 49:17). Bütün bunların sonucunda bizler büyük bir merhametle kurtarılmış bulunmaktayız. Bu merhameti giderek hissetikçe bizler bu merhametli hayatı yaşamak için diğerlerine en iyiye vererek ve içinde şeytan olmayan sevgiye sahip olarak dahada kuvvetleneceğiz (1 Korintliler 13:5) Muteşem olan özgür irademizi farkettikçe, hayatımızı daha fazla ruhsal enerji ve dinamik şekilde yaşayacağız. Unutmayalım ki önceden belirlenmiş bir kadere inanmak Tanrı'nın insanoğlunu özgür iradesine karşı zorladığına inanmaktır.

2.2 Tanrı'nın Vericiliği

Daha öncede belirttiğimiz üzere tek kaçış yolu İsa'nın ölümü ve dirilişi sayesinde. Bizler gibi insan olan İbrahim'in soyundan

İSA'NIN ÖLÜMÜ VE DIRİLİŞİNİN GEREKLİLİĞİ

gelen, hiç günahsız olan Tanrı'nı Oğlu olmasıyla bu dahada güçlenmiştir. Ve bizleri günahattan kurtaracak olan tüm Eski Ahit'de müjdelenmiştir. “ Dalım olan hizmetkarımı getireceğim (burada Mesih'den bahsedilmektedir).....Bu yerden bir gün içerisinde günahı yokedeceğim” (Zekeriya 3:8,9). Kur'an'ında İsa'yı Yahudi Mesih olarak kabul ettiğini hatırlayalım.

Müslümanların yaptığı gibi çarmıhı reddetmek Petrus'un İsa'yı çarmıhta ölmek için ikna etmeye çalışması ile aynı harekette bulunmaktır. İsa bunun üzerine Petrus'a şunu söylemişti: “Çekil önümden, Şeytan! Sen yolumda engelsin. Senin düşüncelerin Tanrı'nın değil, insanın düşünceleridir”(Matta 16:23). Çarmıh Tanrı'nın yoluydu. Çarmıhla ilgili beğenilmeyen bir şey vardı çünkü İsa nezaman ona inananlarla çarmıh hakkında konuşmaya başlasa onlar konuyu değiştirmek istiyorlardı. İşte İslam'ın yapmakta olduğu şeyde budur. İslam bizlerin kökünde olan tanrısal ve bilgesel saygınlığı sahip çarmıhı inkar etmeye çalışmaktadır. Böylelikle de Tanrı'nın değil insanın tarafında yer almaktadır. “Tanrı Mesih'in içindedir, O'nun sayesinde dünya'yı bağışlamış ve barıştırma sözünü bize emanet etmiştir” (2 Korintliler 5:19). Tanrı Oğlu'nun ölümüyle bunu teyit etmiştir. “Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye” günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı. (1 Korintliler 5:21). Bunlar gerçektende muhteşem şeylerdir! Sizlerde vaftizle O'nda olmak istemezsiniz çünkü böylelikle kefarete ve bağışlanmanın mükemmel işleyişinde sevdiğiniz Tanrı'yı paylaşabilirsiniz. Yoksa ondan ayrı mı kalmak istersiniz?

Tanrı bizlere sadece alçak gönüllü ve itaatkar olmamızı (Müslümanlar gibi) söylemenin yeterli olmayacağını biliyordu. Bizlerin yaradılışında itatkarlıktan yatkındır. Dahası Mesih'in ölmesiyle O'nun kanı aracılığıyla sadece bağışlanmakla kalmıyoruz aynı zamanda hayatımız O'na adayacak

İSA'NIN ÖLÜMÜ VE DIRİLİŞİNİN GEREKLİLİĞİ

ilhama sahip oluyoruz. “Bizler günah karşısında ölelim ve doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarımhta kendi bedeninde yükledi” (1 Petrus 2:24).

Bizler günah işleyeceğimizi biliyoruz-ve “herkim ki bütün kurallara uyup sadece bir tanesine bile uymasa yine hepsinden sorumlu sayılır” (Yakup 2:10). Günahtan kurtulma yolu bir daha günah işlememeye yemin etmekle olamaz. Emirlerdeki sisteme göre “Buyruk da bana yaşam getireceğine, ölüm getirdi” (Romalılar 7:10). Her halukarda bizler günah işledik ve öleceğiz. Adem’in cennetin bahçesindeki günahı buna yeterince açık bir örnek teşkil etmektedir.

2.3 Vaftiz’in Gerekliliği

Bütün bu anlatılanlar bizlere İsa’nın ölüm ve dirilişine suya tamamen batıp vaftiz olmak için vereceğimiz bilinçli kararı almamız için verilmiştir. Birçok yalan yanlış Hıristiyan grupların Müslümanları vaftiz ederek zafer sağlamaya çalıştığının farkındayım. Bizler onlar gibi değiliz. Çok az gerçek Hıristiyan vaftiz edebildikleri insanlar konusuyula ilgililenmektedir. Onlar insanları severek bu insanların hayatlarını değiştirmeyi arzulamaktadırlar. İsa kendisi bazı zor şeyler söylemiştir, bu zor şeyleri söylemekle amacı insanların kendisine olan imanlarını dikkatli bir şekilde tartmalarına cesaretlendirmek içindi. Bir insan eğer O’nu nereye giderse gitsin takip etmek istiyorsa bazı zorluklarla karşılaşacağını belkide başını koyacak bir yeri bile olmayacağını söylemiştir. Ancak gayet açıktır ki bir çok gece mutlaka uyuyacak bir yeri olmuştu (Matta 8:19,20). Bu çeşit abartılı açıklamaların İsa’nın ağzından çıkması gayet doğaldır. O bir insanın nasıl oturup ilk önce hesap yapması gerektiğinden bahsetmiştir ve birçoğu kendisine inandığında, İsa onların imanlarının ne kadar

İSA'NIN ÖLÜMÜ VE DIRİLİŞİNİN GEREKLİLİĞİ

içten olduğunu test etmiştir ta ki onlar İsa'yı taşlamaya kalkışana kadar. (Yuhanna 8:30,48,59). Bir fıslı bayramı sırasında birçoğu O'nun adına inandıklarında " İsa onlara güvenmedi çünkü O bütün insanları biliyordu...Kendisi insanların içini biliyordu" (Yuhanna 2:23-25).

Nereden nereye?

Sizlerinde vaftiz olmaya ihtiyacınız var. Fakat öyle herhangi bir Hıristiyan kilisesine gidip vaftiz olmayınız. İsa ilk olarak yıllar önce İbrahim'e gönderilen Kutsal Kitab'ı – gerçek İncil'i anlamamız gerektiğini söylemiştir. Bizlerde tamamen inandıktan sonra vaftiz edilmeliyiz. Yine İsa kendisi bizleri birçok kişinin "Ben Mesih'im" diyerek ortaya çıkacağı konusunda uyarmıştır. (Matta 24:5) Bu birçok kişi İsa geri döndüğünde "Rab, Rab senin adına bir çok mucize yaratmadık mı biz?" diye soracaklarını ancak İsa onları bilmediğini, tanımadığını söyleyecektir (Matta 7:22,23). Belkide buradaki birçoğu kelimesi Hıristiyanlığın gerçek olmadığını idda eden çoğunluk için kullanılmıştır. Hıristiyanların arasında da bir çok inancından vazgeçenler vardır ancak bu Gerçek Hıristiyanlık yok anlamına gelmez Gerçek Hıristiyanlık vardır ve bu kitap bunu göstermeye çalışmaktadır.

Sizlere eğer henüz almamışsanız, Yeni ve Eski Ahit'leri içeren bir Kutsal Kitap almanızı tavsiye ederim. Onu hergün okuyun. Ben kendimde hergün okumanız gereken bölümleri bir plan şeklinde gösteren "Yardımcı Kutsal Kitap" adında bir kitap kullanmaktayım. Dünyanın dört bir yanındaki onbinlerce Christadelphians'da hergün bu plana göre okumaktadırlar ve bu da bizleri muhteşem bir şekilde bir araya getirmektedir. Bu planı kullanarak bir yıl içerisinde Eski Ahit'i bir kere Yeni Ahit'i ise iki kere okumuş olacaksınız. Böylelikle kendinizi Kutsal Kitap'ın temel ilkelerini sistematik bir şekilde çalışmaya adanmış olacaksınız. Ayrıca kilise'ye gidip rahip yada pastörleri dinlemeye gerek kalmadan kendi başınıza çalışabileceğiniz bir de Kutsal Kitap kursumuz mevcuttur.

Bütün bir kursu tamamlayıp idrak ettikten sonra biz sizin için özel bir kişiyi yanınıza sohbet etmek için göndereceğiz ve eğer

İSA'NIN ÖLÜMÜ VE DIRİLİŞİNİN GEREKLİLİĞİ

hazırsanız vaftiz edileceksiniz. Bizler sizleri düşünürüz ve her zaman sizlerle birlikteyiz. Sizlere yardım etmek istiyoruz. Eğer başa çıkamadığınız hayatınızla yada topluluğunuz ile ilgili sizin odaklanmanız gereken en önemli şey olan Tanrı'nın sözünü çalışmak ve Oğlu İsa'ya hayatınız adamaktan alıkoyan maddi problemlerinizi varsa bunları bize yazıp gönderin belki problemlerinize çare bulabiliriz. Ancak herşeyden önce Tanrı'ya dua edin ve Tanrı'dan Oğlu'na ve O'nun Krallık'ına ulaşabilmeniz için rehber olmasını dileyin. Tanrı'ya gözlerinizi açıp O'nun sözlerini okuyup çalıştıkça anlayabilmeniz için duat edin.

En kısa sürede sizlerden haber alabilmek dileği ile!

Duncan Heaster
P.O. Box 1903
Vilnius 2012
LİTVANYA

e-posta: dheaster@bbie.org
Web sitesi: www.bbie.org

Lütfen bana ücretsiz olan:

İncil'i gönderiniz EVET / HAYIR

Yardımcı İncil Okuma Planı'nı gönderiniz EVET / HAYIR

Sistematik Temel İncil Kursu'nu gönderiniz EVET /HAYIR

Kardeşleriniz lütfen benim / ailem için aşağıda belirttiğim konuda
dua edebilirler mi: _____

Müsait bir zamanda vaftiz edilmek istiyorum EVET / HAYIR /
EMİN DEĞİLİM

Lütfen uygun olmayan seçeneğin üzerini çiziniz.

Adınız ve Soyadınız: _____

Adresiniz: _____

e-posta: _____

Telefon: _____

Tercih ettiğiniz dil: _____

Lütfen aşağıdaki adrese gönderiniz:

C.A.T.
P.O. Box 3034
South Croydon
Surrey CR2 0ZA ENGLAND

3 İsa'nın Öğretisindeki Faydalı Güç

Rab İsa tüm zaaflarımızı paylaştı; O bizim gibi insan doğasına sahipti, O daha önceden varolmamıştır.

Yaşamın günlük akışında, Davud gibi Rab İsa'yı da gün boyunca kendi yüzümüzden önce göreceğiz ve O yaşayan bir gerçek olacaktır. Böyle bir temsilcinin çalışması doğrultusunda bağışlamanın mümkün olduğuna gerçekten inanacağız; ve O'nun örneğindeki gerçeklik, daha aşağıda olan doğamızı yükseltebilmek için yaşayan bir ilham olarak bize daha çok şey ifade edecek. Kefaretin (ahit) doktrinlerini kavramakla makbul olan şekilde ibadet ediyoruz; "İnanç'tan gelen özgüvenle cesarete sahibiz"- sadece "inanç"la değil, ancak "inanç"ın bir sonucu olarak. Yahudiler "bu nedenle" kelimesini sıklıkla kullanırlar; Bu nedenle merhamete ermek ve gerektiğinde bize yardım edecek lütfu kavuşmak için Tanrı'nın lütfu tahtına cesaretle yaklaşalım. (İbraniler 4:16). Kefaretin sayesinde oluşan bu "cesaret", kendi şahitliğimizde "cesur" olmamızla yansıyacaktır (2 Korintliler 3:12; 7:4); bize atfedilen dürüstlük deneyimimiz bizi tüm benliğimizden dışarı sızan bir özgüvene sahip olmak için yönlendirecektir. Bu da, erken dönem kilisesinde "cesaret"nin neden bir karakteristik ve parola haline geldiğini açıklamaktadır. (Elçilerin İşleri 4:13,29,31; Efesliler. 3:12; Filipeliler. 1:20; 1 Timoteyus. 3:13; İbraniler. 10:19; 1 Yuhanna. 4:17). Estafan, "rahmet"nin tahtından önce, Rab İsa'nın, O'nun bir temsilcisi ve taraftarı olarak durduğuna yürekten inanıyordu. Dünyevi bir mahkeme tarafından suçlu görülmesine rağmen, başvurusunu büyük bir özgüvenle Cennet Mahkemesi'nden daha önce yapmıştır. (Elçilerin İşleri 7:56). Hiç şüphe yoktur ki O, insandan önce her kim Rab İsa'nın adını ağzına alırsa, o kişinin ismi de Cennet Mahkemesinden önce İsa tarafından söylenecektir (Luka 12:8).

2 Korintliler 1:20 Rsv'de, kefarete ve inanç arasındaki bağ ortaya konmuştur: "Tanrı'nın içinde barındırdığı tüm sözler olumludur. Biz bu nedenle Amin'i O'nun adıyla söylüyoruz". Tanrı'nın sözleri,

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

İsa'nın ölümüyle doğrulanmıştır ve İsa'nın, İbrahim'in tohumu olarak öldüğü gerçeği, birden fazla tohumu İbrahim'den alması olarak canlandırılmıştır (Romalılar 15:8,9). Bu yüzden, "Amin'i O'nun adıyla (O'ndan dolayı) söylüyoruz". Dualarımızda "Amin'i, inancımız ve O'nun kefaretli işini anlamamız nedeniyle büyük bir içtenlikle söyleyebiliriz.

Rab İsa'nın kişisel olarak daha önce var olmamış olduğu gerçeği biraz meditasyon gerektirmektedir. Bundan önce birtakım başka yaratı veya yaratıların olduğu açıktır, örneğin Meleklerin yaratılışı gibi. Tanrı sonsuzluktan var olmuştur ve vücuda getirdiği tek Oğul'una yalnızca 4000 yıl önce sahip olmuştur. Ve bu Oğul da insanlığı -6000 yıllık zaman diliminde yaşamış olan pek azımız-kurtarmak için gelmiş bir insanoğludur. Sonsuz zaman ve mekan spektrumunda bu, şaşırtıcı bir durumdur. Tanrı'nın tek Oğul'u, ömürsüz, fani bir an için bu küçük gezegenin yüzeyinde sürünen ve çok az sayıda olan bizler uğruna ölmeliydi. O öldü ve böylece Tanrı bizim kurtuluşumuzu sağladı; ve bizim için Tanrı'nın aşkı, genç bir adamın bir bakireyle evlenmesine benzetilmiştir (Yeşeya. 62:5). Sonsuzluktan var olmuş, her şeye kadir olan Tanrı, bütün yoğun ve neşeli beklentisi ve hayal kırıklığı olmaksızın bir zamanlayıcıya benzetilmiştir. Bunun ötesinde, utanç verici şekilde, O benim için öldü. Bütün güçleriyle bizim kalbimiz ve aklımız sınırsız bir umut kaybına uğramıştır.

İsa Tanrı'nın Oğul'udur.

Yuhanna, İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğuna gerçekten inanmaktadır. İncil ile olan ilişkilerinin "başlangıç"ında İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğunu ve aynı zamanda her ikisini de sevmek gerektiğini duymuşlardır. Başlangıçta duydukları "mesaj", İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğudur (2:24); ve aynı zamanda her ikisini de sevmemiz gerektiğidir (3:11). Bu nedenle sevgi (aşk) için duyulan ihtiyacın öğretilmesinde Yuhanna, Tanrı'nın oğlu olarak İsa'nın doğasının öğretilmesinde yanlış bilgilendirmeye karşı uyarılmaktadır (2:22,23; 4:1-4; 2 Yuhanna 7-11). "Başlangıçtan itibaren" kelimesi İsa'nın "kelam"ıydı (Yuhanna 1:1-3); ve Yuhanna'un harflerinde de

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

“başlangıçtan itibaren” kelimesi birbirimizi sevmemiz gerektiği (2:7; 3:11). Bu, İsa'ya olan inancın özüdür: herkes için sevgi. Bu, İsa'nın doktrinin liderlik ettiği noktadır. Ve bundan dolayı Pavlus, diğer bir kuramsal İncil, “başka bir İsa”yı öğretenlere (Galatyalılar 1:8,9) ve Rab İsa'yı kişisel olarak sevmeyenlere (1 Korintliler 16:22) karşı aforoz ilan eder. “Bu onun emridir, biz onun oğlu Mesih İsa'nın adı üzerine inanmalı ve her ikisini de sevmeliyiz” (3:23). “İsa'nın Mesih olduğuna inanan herkes Tanrı'da doğar: onu seven herkes onun sevgisiyle onda doğacak” (örnek olarak kardeşleriniz). “Eğer bizler birbirlerimizi seversek Tanrı'da içimizde yaşayacak...İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu itiraf eden herkesin içinde yaşayacak Tanrı” (4:12,15)

Ancak neden, sevgi ile, Nasıralı İsa'nın Tanrı'nın vücuda getirdiği oğlu olduğu inancı arasında böyle bir bağ vardır? Tanrıbilimci düşünüşe göre, eğer İsa'yı Tanrı'nın oğlu olarak kabul edersek, Tanrı'nın diğer oğullarını da kendi ruhuyla vücuda getirdiğini kabul etmemiz gerekir. Fakat uygulamada, her şeye kadir olan Tanrı'nın bir oğlu olduğu ve o oğlunu serbestçe ve acı içinde bizlere verdiği, saf mucizeyi görebilmek için bize öğretilmemiş midir? Tanrı'nın bizim doğamızdan bir oğula sahip olması, bu oğlun önce bir çocuk daha sonra da bir erkek olarak insan vücudunda ve günahkarlığında temsil ettiği Tanrı'nın özünü bize göstermesi ve daha sonra Tanrı'nın Onu bize vermesi, Tanrı'nın saf mucizesidir. Eğer bunu görürsek, doğal olarak kardeşlerimize de sevgi göstereceğiz. Bu yüzden, bu sadece, “evet İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğuna inanıyoruz” düşüncesini doğrulamak değildir. Hayır. Bu konuda mutlaka bundan daha fazlası vardır. Bu inanç ve anlayış insanlar arasındaki tüm bariyerleri yıkabilir ve gerçek, fedakar bir sevgi bir sevgi için ilham sağlayabilir. Gerçek mucize üzerine düşünmek gerekmektedir. Tanrı'nın kendinden olan oğlu bir yumurtacık gibi küçücük başlamalıydı hayata, “Tek döllenmiş yumurta çıplak gözle görülebilir, bir yumurta fetus şeklini alana kadar tekrar tekrar genç insanın sinirinde hücre hücre genişleyerek bölünecektir”.

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

İsa, Tanrı'nın tek oğludur, bu nedenle İsa, Baba'nın tüm zerafeti ve doğruluğuyla doludur. Yuhanna 1:14 bu bağlantıyı, doluluk ile tek oğul olma durumu arasında kurar. Bunun mucizesi sayesinde, kim olduğunu –Tanrı'nın oğlu– idrak edişimiz nedeniyle, ona saygı duyup, sözüne itaat ederek O'nu işitmeliyiz (Luka 9:35). Basit olarak, İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğuna inanmak, mezarın geçitlerini aşarak Krallık'a ulaşma konusunda tam bir umuda sahip olacağımız anlamına gelmektedir (Matta 16:16 bölüm 18).

İsa Asla Günah İşlemedi

Bizim gibi aksıran, uyuyan ve susayan, Nasıra'dan gelmiş bu adam, gerçekten de Tanrı'nın insan yüzüdür...bu, sürekli bir kişisel meditasyon gerektirir. Filistinli bir Musevinin ağzından her şeye kadir olan Tanrı'nın kelimeleri dökülmüştür; belirtilmelidir ki, hiç kimse bu adam gibi konuşmamıştır; ve O bize cennetin ve dünyanın geçeceğini garanti edebilir; ancak O'nun sözleri değil (bu konu ile ilgili bak. Mezmurlar 102:25-27; İbraniler 1:10-12)...ki bu adam bizim için ölmüştür...yükselmiştir yine, yükselmiştir...ve şu an dakika dakika, kurtarıcılığını bizim için kullanmaktadır. Markus, rasgele bir yönde olan bir adamın Rab İsa'yı nasıl "iyi Rab" olarak tarif ettiğinden söz eder. Rab İsa'nın buna yanıtı ise, eğer bu adam onu gerçekten "iyi" olarak kabul etmişse, O'nun haçını paylaşması ve elindekini satıp fakirlere vermesi gerektiği şeklinde olmuştur. Eğer gerçekten bu düşüncüyü idrak edersek, iyilik konusunda İsa'nın asıl anlayışı bizi derin bir kişisel tepkiye götürecektir.

İsa Mesihdir

Eğer Mesihi inkar edersek, İsa'nın Mesih olduğunu da inkar etmiş oluruz (1 Yuhanna 2:22); ve yine, eğer O'na ibadet etmezsek de Mesih'i inkar etmiş oluruz (Matta 10:33). Bunu izleyen düşünce ise şudur ki, eğer İsa'nın, Nasıralı İsa değil de Tanrı'nın Mesihi olduğuna gerçekten inanmamız sebebiyle onu inkar etmeyiz, ancak ona ibadet ederiz (Yuhanna 9:22; Elçilerin İşleri 18:5; Filipililer 2:11). Rab İsa'nın gerçekten kim olduğunun ve yüceliğinin boyutlarının kavranması doğal olarak, O'nun sözüne ve isteklerine olan derin bir itaatle birlikte O'nun dünyaya olan itirafıyla

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

sonuçlanacaktır (İbraniler 2:1). “Doğruluk uğruna elem çekseniz bile, size ne mutlu! İnsanların "korktuklarından korkmayın ve telaşlanmayın." 15. Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. Sizdeki ümidin nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun” (1 Petrus 3:14,15). Mesih'i kalplerimizin Rab'i olarak bilmek ve O'nu öyle sahiplenmek, uygulamada, sıkıntılarımızdan kurtulmamızı kolaylaştırır ve daha uygun bir şekilde alçakgönüllü olmamızı sağlar. İncil, “İsa'nın sözlerinin zaferi”dir (2 Korintliler 4:4 RSV). 2 Korintliler 2:14-17 bizi, Rab İsa'yı, yanan tütsüler taşıyan muzaffer askerler olarak bizim de bulunduğumuz zaferinden sonra bir zafer alayına liderlik edişini görmeye davet eder –haç üzerindeki muzaffer ölümüne atfedilen tek ayet. İsa'nın haç üzerindeki zaferinin görkemi içinde yer alışımızın bir parçası olarak bu, bizim İncil'e olan ibadetimizi temsil eder. Tütsü ise çift sembol olarak kullanılmıştır –aromayı tutan ve ibadet eden bizler, aynı zamanda kendimiz de bir aromayız. Bizler tanıklarız. Fakat bunların hepsinde yatan esas motivasyon Rab İsa'nın zaferinde çağlar boyunca çarmıh yolundan evine gelişinde yer almamızdır.

Rab İsa öldü ve yeniden dirildi, Rab ve Mesih olarak yaratıldı (Elçilerin İşleri 2:36)

Onun kıyameti bizim kıyametimizin temelidir. Ölüm duygusu ve ölümün zorluğuna rağmen, kıyamete olan inancımız, Rab'imizin öldüğü ve yükseldiği inancıyla temellenmiştir. İsa'nın içinde sevdiklerini kaybedenler teselli edilirken Pavlus, İsa'nın dönüşünde kıyamet kuramını hatırlatmamaktadır. Bunun yerine O'nun odaklandığı nokta, “Eğer İsa'nın ölüp yükseldiğine inanırsak, İsa'nın içinde uyuyanları da Tanrı onunla beraber getirecektir” gerçeğidir (1 Selanikliler 4:14).

İsa'nın Rab olduğu gerçeği, bizim için hayati bir önem taşımaktadır. Romalılar 14:7-9'da Pavlus, sadece kendimize kadar değil, başkalarının akıl ve ihtiyaçlarına duyarlı bir şekilde yaşamamız gerektiğinden söz eder. Neden? “Mesih ölüp yeniden yükseldi ve hayat buldu, ki O ölümün ve yaşamın Rab'i olabilir”. O

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

bizim Rabimiz olduğu için, biz kendimiz için değil, Mesih Rabimiz ve O'nun içindekiler için yaşıyoruz. Pavlus, Mesih'in Krallar Kralı ve Rabler Rab'i olmasıyla övündüğünde, hiç kimsenin erişemeyeceği bir ışıktayken oturuyordu ve bu sadece bir edebi bir gelişme değildir. Bu, materyalizmden uzaklaşmaları ve dahası tuzağından kaçmaları için inananlara anlatılan sözler içine saklanmıştır. 1 Timoteyus 6:6-14 bununla ilgilidir; bunun ardından Mesih'in yükseltilişiyle ilgili pasaj gelmektedir (6:15,16), ve daha sonrası, zenginliği meydana getirmektense onları paylaşma ricasıyla devam etmektedir (6:17-19). O herkesin Rab'i olduğundan, materyalizmimizden kaçıp, kendimize sahip olmayı hissetmeliyiz. O bizim için var ve bizim sahip olduğumuz her şey de O'nun hizmetindedir. O'nun Rab olması prensibi, bizim maneviyatımızın her halini etkiler. Dennis Gillet, 'Havariliğin Dahisi' adlı eserinde bunu doğru biçimde gözlemlemiştir: "Ustalık, Ustayı Rab veya Kral olarak taçlandırdığında kazanılır". Ve Petrus da buna benzer bir biçimde, seksüel ahlaksızlığa düşkün olanların İsa'nın Mesihliğini reddedenler olduğunu söyler (2 Petrus 2:10). O'nun Mesihliğinin büyüklüğü, kendi hayatlarımız üzerinde kontrolümüz olması anlamına gelmelidir; çünkü, O, kendi tutkularımızdan daha çok kendi ruhlarımızın İsa'sı ve Rab'idir. Yusuf'un Mısır'daki muhteşem yükseltişi, Rab İsa'nın kıyametinden sonraki yükseltilişiyle benzerlikler taşımaktaydı. Yusuf'un yükseltişi sonucu, Yusuf'un gücü dışında hiç kimse onun el veya ayağını kaldıramazdı. Ve aynı etki ve zaruret, Rab İsa'nın yükseltilişinde de bizim üzerimizde bırakılmıştır.

İsa bizim Rab'imiz, Ustamız ve temsilcimiz olduğundan dolayı, her açıdan yaptığı her şey bizim için izlenmesi şart bir emir haline gelmiştir. Bu yüzden: "Rab'iniz ve Ustanız olarak ben, eğer sizin ayaklarınızı yıkadıysam, sizler de bir başkasının ayaklarını yıkamalısınız" (Yuhanna 13:13,14). Onlar O'nu "Rab ve Usta" olarak isimlendirdiler, ancak birbirlerinin ayaklarını yıkamayacaklardır. Çoğunlukla bize de olduğu gibi, doğru kuramsal bilgiye sahiptirler, fakat uygulamada bu bilgiler onlar için hiçbir şey ifade etmemiştir. O'nu Rab olarak tanımak birbirinin ayağını

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

yıkamaktır, bu olayda da bulunan, haçın ince sezinlemeleriyle. “Bundan dolayı (İsa'nın yükseltişi nedeniyle), itaatkar ol ve korkuyla, ürpertiyle kendi kurtuluşunu hazırla (örneğin, alçakgönüllükte)” (Filipililer 2:12). Ve böylece, bu kurtuluş, Tanrı'nın büyüklüğünün kavranmasıyla hazırlanır: O'nun büyüklüğünü daha deriden anlamamız, daha büyük bir yanıt almamızı sağlar. Bu yüzden Solomon, Yahweh için “büyük” bir ev yapmıştır, “Tüm tanrılar arasında en yücesi olan Tanrı'mıza” (2 Tarihler 2:5). İsrail, bir anlam taşımaksızın Tanrı'ya dua etmiştir, “Onlar en yüce diye çağrıldılar ancak hiç kimse Onu yüceltmedi” (Hoşeya 11:7). Onlar O'nu teorik olarak “en büyük” olarak bilmektedirler, ancak O'nu kalplerinde yükseltmekte başarılı olamamışlardır. Ve böylece, duaları boş sözler olarak kalmıştır.

Yakup 2:1 (Gk.) Rab İsa'ya “zafer” ünvanını verirler (Luka 2:32; Efesliler 1:17'de olduğu gibi). Ve Yakup, Rab İsa'ya zaferin Rabbi olarak inanamayacağımızı ve insanların saygısını kazanamayacağımızı belirtmiştir. Bu, ilk bakışta tuhaf bir ilişkilendirme olarak görülebilir. Ancak, eğer O'nun zaferinin büyüklüğünü ve üstün kapsamını görürsek, diğerleri anlamsız kalacaktır ve bu nedenle biz hiç kimse ve hiçbir şeyin yanında veya karşısında taraf tutmayacağız. Taraf tutmamamızın nedeni, yolunu izlediğimiz Rab İsa'nın zaferinin parlaklığından önce tüm bunların hiçbir şey ifade etmemesi olacaktır. RV mg. Durumu daha açık bir şekilde ifade eder: “Sizler, zaferin Rabbinin inancını taşıyor musunuz?”. Pavlus, dünyevilik, ahlaksızlık ve yanlış kuramlarla delik deşik olmuş kilise birliğine yazmak için karar verdiğinde, her açılış temasında tekrarladığı gibi Rab İsa'nın büyüklüğü ve yükseltişi konusunu almıştır.

Rab İsa'nın yükseltişi bizi götürdüğü özellikle dikkat çekici bir başka nokta vardır. “Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı. Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında göktekiler, yerdekiler ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.” (Filipililer 2:9-12). Bu kelimeler Yeşeya

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

45:23,24'ü kastetmektedir: "...benim önümde tüm dizler çökecek ve tüm diller yemin edecek. Bu da kesindir ki birisi Rab İsa Mesih'de doğruluk ve kuvvet vardır diyecek". Bizler hepimiz alçak gönüllü olmayı zor buluruz. Fakat O'nun yükseltilişinin yüksekliğinden önce, ki bu yükseklik haçın indirilmesindeki derinlik sonucu ortaya çıkan bir yüksekliktir; sahte olmayan bir alçakgönüllülükle dizlerimizi bükerek, günahkarlığımızı idrak ederek ve O'nun sayesinde doğru olarak kabul edildiğimiz gerçeğini hatırlayarak için şükür etmeliyiz.

Doktrinin pek çok açısından, birinci yüzyılın kapsamında ne kadar radikal devrimciler olduklarını takdir etmek çoğunlukla güçtür; ve özde, radikalliklerini bizle beraber kaybetmemeleri gerekmektedir. David Bosch şöyle gözlemler: "Hıristiyanlar İsa'yı Rablerin Rab'i olarak kabul etmişlerdir –Roma İmparatorluğu'nda hayal edilebilecek en devrimci politik tanımlamadır.". Philip Yancey de benzer biçimde: "Kilise Roma İmparatorluğu dışına da taşmaya başlayınca, taraftarları "Mesih Rabdir" sloganını tutturmuşlardı; bu, tüm vatandaşlarının 'Sezar Rabdir' andını içmelerini emreden Roma otoriteleri için direkt bir hakaretti" (Hiç Bilmediğim İsa, s. 246). O'nu Rab olarak tanımak acı verdi ve pahalıya mal oldu; bu bize ve özellikle İslam toplumlarında yaşayanlar için de böyle oldu. Erkekler ve kadınlar bunun için öldü; biz de buna benzer biçimde, aynı bilgiye tepki olarak hayatlarımızı verdik. Rab İsa'nın bizzat dikkatimizi çektiği bir hassasiyet vardır; O'nu Rab olarak adlandırıp, O'nun dediklerini yapmamak. Gerçekte O'nu Rab olarak kabul etmek, kendiliğinden O'na itaatkar olmaktır (Luka 6:46).

İnanç da aynı zamanda, O'nun yükseltilişinin kavranmasıyla telkin edilir. O şimdi Cennette ve dünyada tüm güçlere sahiptir; bu kendi içinde bize, ibadette inançla ilhamı ve O'nun kurtuluşunun umudunu vermelidir. Çıkış 4:7; Sayılar 12:10-15; 2 Krallar 5:7,8 gibi pasajların temelinde, "cüzam, yalnızca İlahi bir elle tedavi edilebilecek bir "darbe" olarak tanımlanır" (L. G. Sargent, Tanrı'nın Oğul'unun Sözü, s. 28). Markus 1:40'ın cüzam hastalığı

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

bu anlayışla yaşamıştır, ve o, İsa'da Tanrı'nın yüzü olduğundan daha az bir şey görmemiştir. İsa'ya kalbinde verdiği konumun yüceliğinden esinlenerek, hastalığına bir çare bulması için O'na inançla sormuştur: “Eğer istersen beni temiz kılabilirsin (Sadece Tanrı'nın bunu yapabileceği biliniyordu)”.

Mesih'in her şeyin Rab'i olması nedeniyle, Petrus gibi onlara ibadet etmesek de, O'na tamamen ibadet etmeliyiz. Bu, Petrus için, Mesih'in evrensel Rablik gerçeği ve harekete geçiren gücüydü (Elçilerin İşleri 10:36). Mesih'in Rabliği ile şahitliği arasındaki aynı bağlantı, Filipililer 2:10 ve 1 Petrus 3:15 (Yeşeya 8:13'ü ima eden – Halkın ve birçoğunun Yahova'sı artık Rab İsa'da tasdik edildi) arasında da bulunmaktadır.

İsa'nın Rabliğindeki gerçek Vahiy Kitabı'nda (19:12, 16), kardeşlerin zulme rağmen olan şahitliklerini korkusuzca devam ettirmelerini teşvik etmek için kullanılmıştır. İsa, dünyadaki kralların Rab'idir; O'nun dünya üzerinde kontrolü vardır; bu yüzden hiçbir insanın gücü, O'nun izni ve niyeti olmadan bize zarar veremez Mezmur 110'un öğüdü çok güçlüdür: İsa şu anda Baba'nın sağ eline yerleştirildiğinden, O'nun gücünün gününde, O'nun insanları kendilerini gönüllü olarak sunarlar. Onlar “kutsal kıyafetler” içinde dizilmişlerdir, çünkü Melkizedek'in emrinden sonra O Rahip olmuştur –O'nun yükseltilişinin hazırlanmasında aynı görevi paylaşmışlardır (Mezmurlar 110:1,3,4 RV mg.).

Yükselen Mesih çok daha yükseğe çıkarılmış ve O'na bütün isimlerin üzerinde bir isim atfedilmiş ve böylece buna inananlar, İsa adına başlarını eğerek hizmet edeceklerdir. Petrus İsa adına ve İsa hakkında vaaz vermiştir –bu, (Elçilerin İşleri 2:31,38; 3:6,16; 4:10,12,17,18,30; 5:28,40,41; 10:43)'de vurgulanmıştır. O'nu ve O'nun karakterini tanımanın mükemmelliği ve yükseldiğinde O'na verilen yüce ismin mucizesi Petrus'i şahit olmak için yönlendirmiştir (Filipililer 2:9; Esinlenme 3:12). O'nun yükseltilişinden dolayı, biz İsa'yı insanlığın Rabbi olarak telaffuz ediyoruz, daha sonra yargı günü Tanrı'ya edeceğimiz gibi

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

(Filipililer 2:9). O'nu insandan önce telaffuz edişimize göre, bizim yargılanmamız da bunu yansıtacaktır. Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. Sizdeki ümidin nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun (1 Petrus 3:15 RSV). O'nun yükseltilişinin bilinci ve deneyimine yalnızca şahit olunabilir, asla sessiz kalınamaz. 3 Yuhanna 7, vaaz topluluğunun nasıl itaat ettiğinden söz eder: "Onun adı uğruna, Gentile'lerden hiçbir şey almadan (maddi yardım) ilerlemişlerdir" (Gentile inananları). O'nun adını bilmenin mükemmelliği adına, şahit olarak ilerlemişler ve üstelik çok cömert olduklarından bu işi kolaylaştırmak için bile bir yardım almamışlardır. İsmi bilincinin kendisi hizmeti canlandırmak için ilham vermelidir: Rab İsa'nın adı uğruna Efesliler'lar emek verdiler (Esinlenme 2:3).

Çünkü "Bütün güç bana verildi...buyüzden gidin ve tüm uluslara öğretin" (Matta 28:18,19). Yüce vaaz topluluğu bu nedenle, Rab İsa'nın yükseltilişindeki kaçınılmaz sonuç gibi bir emir değildir. Biz, O'nun gücü-otoritesinin evrensel kapsamının bilinciyle pasif bir şekilde oturmayacağız. Biz bu bilinci herkese yaymak zorunda kalacağız(Bu konuda daha fazla bilgi için 1 Timoteyus 3:16 daki adeta kuvvetli bir emir gibi vaaz komisyonuna kinaye yoluyla söylenildiği andan itibaren nasıl yerine getirildiğine bakınız). Tanrı'nın halkı İsrail'in yüceltilmesindeki tüm insanların şahit olacağı inandırıcı niyet benzerliklere sahip olabilir (Tesniye 4:6).

Mesih'in yüceliği Markus'un şahitliğini açıkça etkilemiştir; vaazına İncil'le başlayarak Yeşeya'nın sözlerini aktarmıştır. İsa'nın kim olduğunun büyüklüğünü kavramak onun vaazını açıkça geliştirmiştir. Ve bizimkini de geliştirmelidir. Pavlus bu yüzden, hevesi her kırıldığında şöyle diyordu: "başka krallar vardır, İsa tektir" (Elçilerin İşleri 17:7). Bu, onun mesajının özüdür; İsrail'e gelecek olan bir kral vardır, ancak şu an Tanrı'nın sağ elinde, tüm sadakatimizi isteyen bir Kral vardır.

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

Rab İsa'nın kanı bizim kurtuluşumuz için akmıştır Mesih bizim için korkunç bir şekilde öldü

Kefaretin başarıldığı unsurlardan bir şey anlarsak ve gerçek, tarihi bir adam tarafından başarıldığı gerçeğini kapabilirsek, kurtarılmanın haçta elde edilmiş en son tahakkukunun Mesih'in geri geldiğinde olduğunu görürüz. İsa'nın haçını bir çok bölümde açıklamış bulunmaktayız, Pavlus bunu şöyle sonuçlandırmaktadır: “böylece Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez kurban edildi. İkinci kez, günah yüklenmek için değil, kurtuluş getirmek için kendisini bekleyenlere görünecektir” (İbraniler 9:28). Burada ilk prensiplerin bağlandığı asıl prensipleri görüyoruz: Eğer kefaretle ilgili bir şey anlarsak, ciddi anlamda, haç üzerindeki kurtarılma gerçekleştiğinde gelecek olan bir diğerini arayacağız (bölüm 1 Petrus 1:13). Bir ikinci gelişteki coşku bu hayata bağlı olan sıkıntıların rahatlayacağına farkına varılacağına böylece kurtuluşun işleyeceğine sevkettmektedir bizleri.

Pavlus'un tüm insanlara öğüt verme gibi bir borcu vardı (Romalılar 1:14). Ancak, ortada bir borcun olması, Pavlus'e bir şey verildiğini ima etmektedir; ve bu verilen şey “tüm insanlar”dan değil, daha çok Mesih'tendir. Çünkü, Rab İsa bize kendi fedakarlığının zenginliğini vermiştir, bizse bu nedenle O'na borçluyuz ki bu borç tüm insanlığa öğüt verme borcuna dönüşmüştür. Rab İsa'nın bizim için ölmesinde bize düşen görev, diğerlerine mesaj mahiyetinde öğüt vermek gibi bir görevi nitelendirmektedir.

2 Corinthians 5:20,21'de ima edilenleri düşünün: “Böylece, Tanrı'nın kendisi aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyoruz. Mesih'in adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın. Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı”. Mesih'in isteğiyle Tanrı'nın gerçekleştirdiği kefaretle olan haç nedeniyle, insanlara Tanrı'yla uzlaştırılmak için yalvarırız. Haçı ve kefaretle doğasını anlamak, insanlara olan ricamızın temeli olmalıdır. Ve dahası, böyle bir rica, Tanrı'nın erkeğe ve kadına olan ricadır, “Tanrı Mesih'in içindeydi, dünyayı kendisiyle barıştıyordu”. Rab İsa'nın

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

kan ve salya içindeki vücudunun yükseltilmesi ricaydı ve ricadır; bu, Tanrı'nın insanlara olan kendi ricası, yalvarışıdır. Ve bu, O'nun safında telkin etme onuruna erdiğimizizin mesajıdır; biz, haç üzerinden Tanrı'nın ricasını telkin ediyoruz.

Rab İsa'nın çarmıha gerilme gerçeği, insanların kurtulması için Petrus'un insanlara olan ricasının temelini oluşturmaktaydı: "Öyleyse, günahlarımızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün." (Elçilerin İşleri 3:17-19). Ve 1 Korintliler 1:13'teki nedenlendirmeyi düşünün: "Mesih bölündü mü? Sizin için çarmıha gerilen Pavlus'un adı mı vaftiz edildiniz?". İsa'nın bizim için çarmıha gerilmesindeki asıl gerçek, o isimle vaftiz edilmemiz ve aynı zamanda o isimle bölünmez olmamız gerektiği anlamına gelir.

Bu nedenle, "Erkekler karılarınızı sevin, Mesih'in kiliseyi sevmesi ve kendini oraya vermesi gibi...bu yüzden erkekler karılarını sevmelidir" (Efesliler 5:25). Yunanca "kendini vermek" esas olarak, Rab İsa'nın Baba için ruhundan vazgeçmek anlamında kullanılmıştır. O'nun ölümü gönüllü bir eylemdi, O kendi hayatından vazgeçmiştir, hayatı ondan alınmamıştır. Bizim için, otokontrol ve fedakarlığın eşsiz zirvesi, günlük ilişkilerin monotonluğuyla türemiştir. O bizim günahlarımızı taşıdı "Bizler günah karşısında ölmüş olarak doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yüklendi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz. (Petrus bunları bilakis görmüştür)" (1 Petrus 2:24).

Rab İsa'nın çarmıhıyla günahlarımızı ölüme terketmemizdeki acı intikal nedeniyle, biz de onları küçümser biçimde yanıt vermeliyiz.

Kibarca söylemek gerekirse, O'nun ölümüyle elde ettiğimiz deneyim bizi, her açıdan cömert ruhlu olmaya sevk eder. Fakir kardeşler için parasal cömertlik rica ederken, Pavlus de Mesih'in çarmıha gerilmiş resmiyle Corinthian'lara ilham vermenin yollarını aramıştır: "Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu bilirsiniz. O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

uğrunuza yoksul oldu.” (2 Korintliler 8:9). Bunun ışığında, elimizde olanın çokluğundan dolayı cömert olmamalıyız; verirken yoksul gibi davranmalıyız. Rab İsa'nın verışı maddi bir veriş değil, duygusal ve manevi bir verışı. Ve bu yüzden Pavlus der ki, kardeşlerimize maddi veya manevi açıdan olduğumuzdan daha yoksul gibi cevap vermeliyiz. “Davranışlarımızın asıl kaynağı Mesih'e olan sevgidir” (2 Korintliler 5:14 bizlere ısrar etmekte).

Rab İsa bizim temsilcimiz olarak, Tanrı'nın zarafetiyle, her insan için (Gk. *huper*) ölümü tatmıştır: “O, ölümü tadarken herkesin yerine geçmelidir” (NEB). Ölümünde, yaşam mücadelesinin ve herkes için ölümün özünü tecrübe etmiştir. Rab İsa'nın bunu bizim için yapmış olmasındaki anlam, bizim O'na tepki, karşılık verişimiz olmuştur. “Sana bu Mesih'in yerine verildi Sadece O'na inanmakla kalmayıp (teoride) aynı zamanda onun için acı çekeceksin” (Filipeliler 1:29). O bizim temsilcimiz olarak bizim için acı çekmiştir ve biz de buna karşılık olarak O'nun için acı çekmekteyiz. Bu, Rab İsa'nın bizim temsilcimiz olduğu gerçeğinin iki yönlü zaruretidir. O herkes için öldü ve biz de öz olarak ölüp O'nun için yaşamalıyız (2 Korintliler 5:14,15). “O'nun asıl kişiliği kendi bedeninde bizim günahlarımızı taşır (temsilcimiz olarak) ki günah işlemek için ölen biz, doğruluk için yaşamalıyız (“günahlarımız” ve “kendi bedeni” arasındaki bağa dikkat edin)” (1 Petrus 2:24,25). Biz O'nunla öldük, orada çarmıhında; ve bu yüzden O'nun hayatının kıyameti şimdi bizimdir. O şimdi bizim için tamamen aktif durumda; O'nun hayatı şimdi bizim için ve biz O'nun hayatını yaşadıkça kendi hayatımızda 100% O'nun için var olmalıyız. O hayatını bizim için verdi ve biz hayatımızı O'nun için ortaya koymalıyız (1 Yuhanna 3:16). Yeni Ahit'ta “Mesih'in içinde” olmak için yaklaşık 130 adet referans bulunmaktadır (bu yüzden ‘Christadelphian’ gerçek inananlar için daha iyidir). Ancak, herhangi bir insan gerçekten Mesih'in içindeyse, o yeni bir yaratıktır ve eski şeyler geride kalır; “Mesih'in senin içinde olması” da aynı şekilde gerçek olmalıdır. Eğer biz O'nun içindeyssek, O da bizim içimizde olmalıdır; bu şekilde biz de hayatımızı “İsa ne

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

yapardı?" prensibinin etrafında yaşarız. O'nun ruhu bizim ruhumuz haline gelir.

2 Korintliler 5:14-21 bizi Mesih'in içindeki kurtuluşu bütün insanlara telkin etmemiz için yönlendirir, çünkü O, temsilcimiz olarak bizim için öldü, herkesin uğruna öldü (5:14,15), o bizim uğrumuza günah işledi (5:21); ve bu nedenle, biz de O'nun uğruna elçileriz (5:20). Çünkü, O bizim temsilcimizdi, bu yüzden biz de O'nun dünyadaki şahitleri olarak, O'nun temsilcileri olmalıyız. Elçilerin İşleri'lerin vaizler için telkin edilmesinin nedeni, Rab İsa'nın ölümü ve kıyametiyle tutarlı olarak geliştirilmiş olmasıdır. İsa'nın adıyla vaftiz edilerek insan, Tanrı Baba'nın zaferi adına İsa Mesih'in Rab olduğunu itiraf eder. İnsanın kurtarılabilmesi için Cennetin altında verilmiş başka isim yoktur; Cennetin altındaki "her isim", vaftiz sırasında İsa'nın adı üzerinde yer almalıdır. Bu yüzden Elçilerin İşleri, O'nun yükseltişi (Elçilerin İşleri 2:33; 5:31) ve yeni ismini (Elçilerin İşleri 2:21,38; 3:6,16; 4:10,12,18,30; 5:40), erkekler ve kadınların O isimle vaftiz olmaları için ettiği bir ricayla ilişkilendirir. İsa'nın İsminin anlamını ve yükseltilişinin yüceliğini kavramak demek, "tüm insanlar"ın, "tüm insanlar"ı temsil eden bir fedakarlıkta nasıl yer alabileceklerini anlamış olması demektir. Ve böylece, onlar "tüm insanlar"a öğüt vermek için motive olmuşlardır. Ve bu yüzden de, Pavlus'un vaizliği, İsa'nın adını Gentile'lerden önce yaymak olmuştur (Elçilerin İşleri 9:15).

İnsan doğası/insan oğlu af dileyemez veya bu telafi edilemez; o kesilmelidir.

Bu yüzden, bir şekilde af dileyeceğimizi düşünerek kanlı canlı hayatımızı sürdüremeyiz. En azından bedeni ölüme koymak için düşünmeliyiz: sadece aynı günahlar için affedilmeyi bekleyerek ve o günahları işlemeye devam edemeyiz. Bu bizim sadece pratikteki deneyimimiz olsa da, bedeni kesmek için baskın bir istek olmalı ve kendimizi günah işlemek için ölü saymalıyız. Mesih günahlarımızı taşıdığı için ve ümit içindeki manevi zayıflığımızı çarmıhla yükselttiği için bunu yapmalıyız (1 Petrus 2:24).

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

On bölüm boyunca detaylı açıklamaların ışığı altında, Mesih'in kanının anlamı, *bu nedenle bizi azat et...* Pavlus muzaffer bir edayla eve döner (İbraniler 10:19-25):

- “Bu nedenle ey kardeşler, İsa'nın, kendi kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. ” Bu sadece bağışlanan günahın derin bilgisiyle mümkün olabilir Dualarımızın pozitif ve yapıcı bir deneyime sahip olması gerekmektedir: “Buna göre yüreklerimiz kötü vicdandan arınmış ve bedenimiz temiz su ile yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım”. Bağışlanma ve inancın yansımaları pozitif ve utanılmayacak bir imanla sonuçlanacak.

- “Hiç tereddüt etmeden....oruç tutalım”Eğer çarımhtaki durum sadece Pazar günleri değil hergün aklımızda canlanırsa hiç bir zaman tereddüt etmeyiz. Doğal eğilimlerin ruhsal gücümüze soğuk ve sıcak etkisi zorluklarla üstesinde gelinmiş şüphenin üzerinde başarılı olacaktır. Bu çarımın üzerinden yansıyan neredeyse gizemli diyebileceğimiz ilhamın canlılığıdır.

- “Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim”. Yine burada gördüğümüz üzere kefarete ve ikinci gelen doktrini birbirleriyle bağlantılıdır. Çarımın bize sağladığı kurtuluşun fiziksel başarısını ve işleyişinin hızliliğini farkettikçe kardeşlerimizin iyiliğini sağlamak için çok daha ciddi bir şekilde ilham alacağız. Eğer bizler kefarete ve bağışlanmaya inanıyorsak doğal olarak beraber eklemek böleceğiz. İster bu doğal olarak hiç paylaşmayacağımız insanlarla bir araya gelip paylaşma cesareti demek olsun çarımın sonsuz ve kişisel gerçeği bizleri ayağa kalkıp hizmet etmek için motive edecektir.

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

Koçun kanı kulağa, baş parmağa ve ayak parmağına sürülüyorsa, Mesih'in kefaretinin kanı da hayatımızın her anını etkilemelidir; duymamızı, elimizin işleyişini ve yürümemizi...

Kurtuluşumuzun temeli şudur ki, biz aklандık, doğrulukla, inancımızla ve Rab İsa'nın temsili fedakarlığıyla vaftiz edilişimizle sayıldık. Bununla birlikte, O'nun doğruluğu da bize sayıldı.

Roma dönemi boyunca, İsa'nın inananları doğrulukla saydığı belirtilmiştir; doğruluk bize doğru olmayan olarak değiştirilerek verilmiştir (Romalılar 2:26; 4:3,4,5,6,8,9,10,11,22,23,24; 8:36; 9:8).

Eğer Tanrı bizi temize çıkaransa, bizi kınayan veya üzerimize suç atan o nerede (Romalılar 8:33,34)? Ve aile yaşantımızda, ve diğerleriyle olan ilişkilerimizde...diğerlerinin bize karşı olası imalarıyla üzölmek için çok hem de çok aceleci davranıyoruz. Biz kendimizi temize çıkarmak için yollar arıyoruz, dedikoduları ve yanlış lanse edilmeleri düzeltmek için, ismimizi temizlemek adına bir "iş tutmak" için. Hepimiz, diğerlerinin bizim için ima edebilecekleri sözler hakkında çok fazla hassas olmaya meylediyoruz. Bunların hepsi, Tanrı tarafından temize çıkarıldığımız gerçeğinin mucizesini kavranmadığımızı yansıtmaktadır. Tanrı'nın gözünde – ki bu, elbette ki en önemli bakış açısidir – biz, Rab İsa'nın emsalsiz dürüstlüğüyle kaplanmış olarak rahmet tahtından önce hatasızız. Pek çok kardeşten daha fazla iftira atılmış ve yanlış temsil edilmiş olan Pavlus, şu sonuca varmıştır: "Sizin tarafınızdan ya da olağan bir mahkeme tarafından yargılanırsam hiç aldırımAmos Kendi kendimi bile yargılamAmos Kendimde bir kusur görmüyorum. Ama bu beni aklamaz. Beni yargılayan Rab'dir." (1 Korintliler 4:3-4). Bu tartışmaya göre yargıç, temize çıkarandır. Pavlus kendi kendine veya başka insanlar tarafından aklanmamıştır, çünkü diğer insanlar onun yargıcı değildir. Tanrı'nın yalnız başına Mesih'in üzerinden yargıç olduğu gerçeği (diğer bir asıl prensip), hiç kimsenin eninde sonunda bizi aklayamayacağı veya kınayamayacağı anlamına gelir. Diğerlerinin yanlış iddiaları, en sonunda bize zarar veremez ve kendi kendimizi aklamak için olan çabalarımız aslında Rab İsa'nın yargıç olduğu

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

gerçeğini inkardır; yargıç olan biz değil O'dur ve ancak O tek başına aklayabilir ve aklayacaktır. Bu düşünceler Yuhanna 5:44'te yer alan bir diğer asıl prensiple iç içe geçmiştir; RV mg.'de, Rab İsa Yahudilere zaferi "bir diğeri"nde aradıklarını, çünkü tek Tanrı'dan gelen zaferi aramadıklarını anlatır. Çünkü, yalnızca bir tek Tanrı vardır, tek bir zafer vardır, Tanrı'nın tek bir Adı vardır, maneviyatın tek bir standartı vardır, tek bir aklayıcı vardır. İnsanlar diğer insanlardan zaferi, tasdik edilmeyi, kabul olunmayı ve aklanmayı ararken, tek Tanrı prensibini inkar etmiş olurlar. Eğer yalnızca tek bir Tanrı varsa, o insanların tüm reddedişlerine karşılık biz Tanrı'nın onurunu ve aklamasını aramalıyız. Hoşeya bu gerçeği daha önceleri açıklamıştır: "Ben sizin Rabbinizim...ve sizlerde benden başka bir tanrıyı tanımayın zira benden başka kurtarıcı yoktur....bizlerde artık kendi elimizin işlerine bir şey söylemeyeceğiz, Sen bizim Tanrımızsın: Zira sende babalık merhametini buldu" (Hoşeya 13:4; 14:3).

Çünkü yalnızca Tanrı tek başına kurtuluşu ve insafı sunar, bu nedenle tapınmayı veya beğeniye bir başkasında veya bir başka şeyde aramak için yer yoktur; insaf ve kurtuluşun reçetesini almak için aramaya değer en son şeylerdir. Onlara bunu verebilecek tek Tanrı vardır, bu yüzden sadece O'nun kabulünü aramalıyız.

Ancak, kendimizi idrak ettiğimiz hakkında aynı Yunanca kelime Romalılarda da kullanılmıştır. Biz kendimiz dürüst erkek ve kadınlar olarak görmeliyiz ve birbirimizi, birbirimizin işinden daha çok inancıyla tanıdığımız dürüst insanlar olarak saymalıyız: "Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yapmakla değil, imanla aklandığı kanısındayız... Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın". (Romalılar 3:28; 6:11). Kendimizi temiz ve dürüst hissetmeliyiz ve hem kendi davranışlarımızda hem de birbirimize olan hislerimizde buna göre hareket etmeliyiz. Aklın sevgisi, diğer insanlara bir şeytan yüklemeyi, Tanrı'nın bize yüklediği gibi (1 Korintliler 13:5; AV "düşüncelerinde şeytan/kötülük yoktur", [aynı kelime] Romalılar'da da aynı sayılmıştır). Ve yine aynı şekilde bu kelime 2

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

Korintliler 3:5'te de karşımıza çıkar: “bir şeyi kendi başarımız olarak *düşünmeye* [aynı kelime] yeterliyiz demek istemiyorum; bizi yeterli kılan Tanrı'dır”. Bizler, kendimizi dürüst hissetmek ve öyle saymak yeteneğine sahibiz: ki Tanrı bizi dürüst saymış. Ve eğer buna inanabilirsek, hepimizin içinde olan, kardeşlerimizi dürüst olarak görmek ve diğerlerinin içindeki en iyi taraflara inanma ve onları görme sevgisine sahip olmak gibi zorlukları yeneceğiz.

Bizim doğamızla yüklenmek yerine, Rab Mesih İsa benim için öldü ve yeniden yükseldi, benim aklanmam ve kurtuluşum için. O'nun hayatı ve ölümü, Tanrı'nın zaferine karşı benim kurtuluşuma karşılık yaptığı feragattir.

Ve bu yüzden ben de her şeyden feragat etmeliyim, bunu gerçekleştirmek için gönüllü olarak, böyle büyük bir kurtuluşu muktedir kılarak benim için öldüğünü bildiğim bu adamın muzaffer mucizesi için çaba safedeceğim. O öldü ve yükseldi ve böylece O, halkının Rab'i yapılabilirdi (Romalılar 14:9); O'nun kıyametine ve sonuç olarak gelen Rabliğine inanırsak, O bizim hayatımızın Rab İsa'sı, kalbimizin her hareketinin Rab'i olacaktır. Eğer Mesih yükselmeseydi, biz hala günahlarımızın içinde olurduk (1 Korintliler 15:17). Fakat O yükseldi ve bu nedenle biz artık zayıf ahlakımızla çevrili değiliz. Çünkü vaftiz olmak bizi O'nun kıyametiyle birleştirdi, biz artık günahlarımızın içinde değiliz (Koloseliler 2:13). Bu yüzden, vaftiz edilmiş olan inanan, eğer buna gerçekten inanırsa “günaha devam” etmeyecektir (Romalılar 6:1 ve tüm içerik). Bizimkisi O'nunla olan ve O'nun bizim temsilcimiz olmasıyla olan bir yaşam özgürlüğüdür (O'nun bizi şu an temsil ettiğine dikkat edin, ölümünde olduğu gibi O bizi özgürlüğü ve sonsuz hayatı ile temsil etmektedir).

Biz Mesih'le öldük ve yükseldik, eğer O'nun bizim temsilcimiz olduğuna gerçekten inanırsak, O'nun özgürlüğü ve fetih duygusu da bizim olacaktır; kan suçlusu olan bir insanın, kendi ölümünün temsilini Büyük Papaz'ın ölümünde görmesi ve daha sonra mülteci şehrinin sınırlarından azat edilmesi gibi (Sayılar 35:32,33). Çünkü

İSA'NIN ÖĞRETİSİNDEKİ FAYDALI GÜÇ

Meiş gerçekten yeniden yükseldi ve bizim de bunda payımız var, bu nedenle gūnahtan çekinmemiz, yanlış arkadaşlıklardan kaçmamız ve yükselmiş Rabyle işbirliği yapmamız gerek (1 Korintliler 15:34,58). Rab İsa'nın ölümünün temsili yapısı, yapabildiğimiz ölçüde O'nun çarmıha gerilişini sonuna kadar yaşamaya kefil olduğumuz anlamına gelir; çarmıha gerilme işlemini hayalimizde yeniden yaşamak, böyle bir olayla başa çıkamayacağımız anlamak ve haçın kurtuluşunun gerçek mucizesini kavramak için. " Yargımız şu ki, bir kişi herkesin uğruna öldü; öyleyse hepsi öldü. Evet, Mesih herkesin uğruna öldü. Öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölmüş ve dirilmiş olan Mesih için yaşasınlar" (2 Korintliler 5:14,15). Bu, güçlü bir biçimde yorumlanmıştır: "Mesih'in temsili karakteri adına birinin, Mesih'in fedakar ölümüne dahil olduğunu bilmek, birinin fedakar bir hayata bağlandığını ve haçın kabulünü gösterir" (W.F. Barling, *Korintliler'e Mektuplar*). BU tür bir şey gerçek, sonuna kadar yaşanmış bir vaftizin gücüdür. Eğer biz gerçekten ölüp Rab İsa'yla birlikte kıyameti yaşadıysak, biz bu dünyanın maddeleri için ölmüş olacağız (Koloseliler 2:20; 3:1). BU yüzden Pavlus, Mesih'in ölümden sonra yükselmesiyle ilgili en büyük kanıtın O'nun içinde oluşan karakterdeki değişim olduğunu söylemiştir (Elçilerin İşleri 26:8 bölüm 1 Timoteyus 1:15-16.). Bu, "onun kıyametinin gücüdür", ve bu bizim için de geçerlidir. Nasıralı İsa'nın ölümü ve kıyameti sadece bizim bildiğimiz gerçekler değildir; eğer bunlara gerçekten inanılırsa, onların içinde de sonsuz değişimin gücü bulunacaktır.

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

1.1 Kur'an'daki problemler

Kur'anda pek çok çelişki bulunmaktadır, ancak bunlar bir tarafa konabilir sorunlar olarak kabul edilmiştir, örneğin daha iyi bir şeyin yerlerine geçirilmesi gibi (2.106). Müslümanlar bile bu kitapta yaklaşık 200 kadar iptalin olduğunu itiraf etmektedirler. Ve bunun yanında, tüm bu kavram 4:82'yle çelişmektedir: “Eğer Kur'an Tanrı'dan değilse mutlaka içerisinde zıtlıklar bulurlardı”. Ancak bu “iptal”ler zıtlıklardan doğan iptallerdir...Ve gerçek olanla ilgili ana çelişkiler vardır.

Müslümanlar, İncil'in metninde bulunan çelişkileri belirtmekte çok acelecilerdir. Bunların çoğu mükemmel bir biçimde anlaşılabilir şeylerdir. Bazıları (hepsi değil), İbranice olan metindeki harflerin farklı okunuşları yüzünden ortaya çıkmıştır. Böylece, “Tanrı'nın büyük günü”nün zaman dilimi 32.5'te 1000 yıl olarak, 70.4'te ise 50.000 yıl olarak ifade edilmiştir. Bu sadece tek bir harfin farkı değildir – tam bir kelime yerleştirilmiştir (*Khamsiina*- 50). 50.38'de söylendiği gibi yaratılışın tamamı 6 gün sürmüştür; bunun yanında 41.9-12'de ise bunun 8 gün olduğu yazılıdır. 2.136,285'te söylendiğine göre, bütün apostoller (on iki havari) eşittir; ancak 2.253 der ki, apostollere “diğerlerinin üzerinde” bazı yetenekler bahşedilmiştir. 17.103 der ki, Pharaoh denizde boğulmuştur; bu arada 10.90-92 ise onun Kızıl Deniz'den sağ olarak kurtarıldığından söz eder. 7.124'de, Pharaoh'ın büyücülerine onları çarmıha gereceğini söylediği yazılıdır – ama çarmıha gerilme, yaklaşık 1300 yıl kadar sonra icat edilmemiştir. Ve böylece, 19.33 ile 4.157 arasında İsa'nın ölüp ölmediğine dair bir çelişki ortaya çıkar. Her şeyin Tanrı'ya itaat etmesi gerekmektedir; ancak bazıları itaatkar değildir (7.11). Putperestlik günahı güya affedilmezdir (4.48,116). Ancak, bazı putperestler affedilmiştir (4.153). Oruç tutmaktan, fakirleri doyurarak vazgeçilebilir; bu arada oruç tutmak kaçınılmaz

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

bir Müslüman görevidir (2.184,185). Zina 100 adet kamçıyla (24.2), ömür boyu hapisle (4.15) veya ölümlle cezalandırılabilirdi – bunlar, güya daha sonraları keşfedilen bir Kur'an ayetinde yazılıdır. 2.62'ye göre Yahudiler ve Hıristiyanlar kurtarılacaktır; bunun yanında 3.85 der ki İslam'dan başka herhangi bir din kurtuluş veremez. Ez Göktaşlarının Şeytan'a atılmış olan kurşunlar mı olduğuna inanmalıyız(37.6-10; 67.5; 72.6-9)?

Kur'an'ın ideal Arapçayla mükemmel bir biçimde yazılmış olduğuna ve edebi güzelliğinin baskın olmadığına dair iddia çok subjektiftir. Materyalin sunumu gelişigüze, meseleler ortaya konmuş ve sonuçsuz olarak bırakılmıştır. Ve aslında, gözlemlendiğine göre Kur'an'da gramer hataları vardır:

Yanlış çoğullar (2.177....9)

Erkek çoğulların kullanılması gerektiği halde dişi çoğulların kullanımı (4.162; 7.160)

Yanlış tekil şahıs kullanılmıştır (1. Yerine 3. Tekil şahıs) (63.10)

Müslümanlar için Kur'an'ın, ondan çok daha önce yazılmış olan Musevi Midrash'ini (Eski Ahdin Arami diliyle yazılmış olan tefsirleri) neden kelime kelime tekrar ettiğini açıklamak zordur. Bu yüzden Babil'deki İbrahim'le ilgili olan 21. Sure, Midrash Rabbah Genesis 15:7'deki Jonathan Ben-Uziel'in sözlerinin kelimesi kelimesine aynıdır.

Ahit ile ilgili problemler

yazan John Thorpe :

Ahit, Muhammed ve yandaşlarının söz ve davranışlarının güvenilir açıklamaları anlamındadır. Bu nedenle bu açıklamalara bakmak ve Muhammed'in peygamberliğine nasıl bir ışık tuttıklarını görmek daha uygun olacaktır. Kur'an ve bilinen gerçeği karşılaştırmak gibi bir test yapılabilir. BU yapıldığında, pek çok sorun birden ortaya çıkar. İşte Şeyh Buhari'den birkaç örnek:

Kalıtım: 4. Ciltteki (SB 4.55.546) bir hadise göre Abdullah bin Salam, peygamberliğini kanıtlamak için Muhammed'den üç soruya

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

yanıt vermesini istemiştir. Bu sorulardan ikisi çok ehemmiyetli değildir, ancak üçüncüsü şöyledir: “Bir çocuk neden babasına benzer ve anne tarafından gelen amcasına benzer?”. Muhammed tarafından bu soruya gelen yanıt, bu benzerliğin Cebrail meleği aracılığıyla Tanrı’dan geldiğidir: Allah’ın Müridi dedi ki, “Cebrail şimdi bana yanıtlarını söyledi”. Yanıt verilmiştir, ancak bu, modern kulaklar için beklenmeyen bir yanıttır: Bir çocuğun anne ve babasına benzemesi:

Eğer bir adam karısıyla cinsel ilişkiye girer ve ilk erkek boşalırsa çocuk erkeğe, eğer ilk olarak kadın boşalırsa çocuk kadına benzer. Modern genetikçilerin ve kalıtım bilgilerimizin bu açıklamayı reddetmelerine rağmen, 'Abdullah bin Salam bunu ikna edici bulmuştur.

Adem’in Uzunluğu: SB 4.55.543’e göre Allah Adem’i yarattı, onu 60 gez (cubits) uzunluğunda yarattı. Bu, 90 feet uzunluğuna eşittir (27 ½ metre). Hiçbir hayvan bedeni bu uzunlukta fonksiyon gösteremez. Kalbin, ayaklardan yukarı doğru kan pompalayabileceği en uzun ölçü 32 feet’ten azdır (9.81 metre); bunun üzerindeki herhangi bir uzunluk, dolaşım sisteminde bir kilitlenmeye sebep olur. Aslında, dolaşım sisteminin çöktüğü uzunluk, kan ve kan damarlarının duvarları arasındaki friksiyon nedeniyle daha da az olmalıdır.

Burundaki Şeytan: Şeyh Buhari’den bir hadis şöyle der: Muhammed dedi ki, “Eğer herhangi biriniz uykunuzdan uyandırılır ve abdest alırsanız, burnunuza su alıp onu dışarı atarak temizlemelisiniz, çünkü Şeytan gece boyunca burnunuzun üst kısmında kalmıştır.” (SB 4.54.516). Şeytan geceleri insanların burunlarında mı yaşar? O ne kadar büyüktür? Bir kerede kaç kişinin burnunda yaşamayı becermiştir?

Fareler Musevidir. Peygamber dedi ki: “Bir grup İsraili kaybolmuştur. Kimse ne yaptıklarını bilmemektedir. Fakat ben onları, lanetlenmiş ve farelere dönüştürülmüş halleri dışında görmüyorum; eğer dişi bir devenin sütünü bir fareye verirseniz onu

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

içmez, ama koyun sütünü verirseniz içerler". Bunu bana "Bunu Peygamberden mi duydun?" diye soran Ka'b'a anlattım. Ben de "Evet" dedim. Ka'b aynı soruyu bana pek çok kez sordu; ben de Ka'b'a "Torah'ı okudun mu?" diye sordum (SB 4.54.524). Burada anlatılan şey, farelerin bir zamanlar Musevi olduklarıdır ve buna karşılık verilen delil ise onların deve sütü içmemesidir. Genel bir tartışma olarak bu meselenin bütün fareleri içermesi gerekmektedir (muhtemelen Jereboa'ları).

Ev Sineğinin Kanatları: Peygamber dedi ki "Eğer evde uçan bir sinek herhangi birinizin içeceğine düşerse, onu bardağın içinde tutun, çünkü sineğin kanatlarından birinde hastalık varsa, diğer kanatlardan birinde de bu hastalığı iyileştirecek çare vardır (SB 4.54.537). Bu bize, kanatlarından birinde zehir taşıdığı için evde uçuşan sineklerin bize hastalık yaydığını anlatmaktadır. Diğer kanat ise panzehir taşımaktadır. Modern standartlara göre bu açıklama çok zayıf kalmaktadır, ama bu bize, hastalığı ev sinekleriyle bağdaştıran İslam bilginlerinin güçlü gözlemleri hakkında çok şey anlatmaktadır.

Ateş: Peygamber dedi ki, "Ateş, Yangın'daki (Cehennem) ısıdan gelmektedir; bu nedenle ateşi suyla düşürün." (SB 4.54.486). Buna çok benzer bir ifade SB 4.54.483'de bulunmuştur. Modern eczacılık ateşin, yabancı mikro organizmaların vücudu işgal etmesine karşı bir savunma mekanizması olduğunu kanıtlamıştır.

Köpekler: Muhammed'in köpeklere karşı batıl bir korkusu vardı. Peygamber dedi ki: "Melekler içinde bir köpek veya bir resim bulunan evin içine girmezler" (SB 4.54.539). Allah'ın Müridi köpeklerin öldürülmesini emretti (SB 4.54.540). Bu iki söz, evinde köpeği olan herhangi birinin ödülünü kaybedeceğini belirtmektedir.

Bağırsaklar: Şeyh Müslim'e ait bu hadis güçlü bir örnektir: Allah'ın elçisi dedi ki: İnanan kişi bir bağırsakla yer, inanmayan kişi ise yedi bağırsakla (SM 3.22.5118). Modern anatomi bunun doğru olmadığını göstermiştir!

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

Rüzgar ve Eklips (Tutulma) Korkusu SB 2.17.144 bize şunu anlatır: Ne zaman güçlü bir rüzgar esse, Peygamberin yüzünde bir endişe belirir (Allah'ın bir gazabı olacağından korkarak). SB 2.18.167 bize, güneş tutulmaları hakkında benzer şeyler anlatır. Buradaki problem, bir peygamberin bu tür şeyler hakkındaki gerçeği bilmemesidir, bunlar dürüst olanlarda korku yaratmaması gereken doğal afetlerdir.

Büyünün Etkisi Altında Muhammed: Daha da kötüsü, Muhammed bazen bir büyüün etkisiyle, hiç olmamış veya doğru olmayan şeyleri hayal etmektedir. SB 4.53.400, geleneğin başka bir versiyonunu öngörmektedir: Büyü Peygamberin üzerinde etkili oldu ve Peygamber gerçekte yapmadığı şeyleri yaptığını hayal etmeye başladı. Daha sonra bu hadis, Peygambere kimin (Lubaid bin Al-A'sam) büyü yaptığı ve Muhammed'in nasıl tedavi edildiğini anlatmaktadır. Buna benzer bir olay SB 7.71.660'de de görülmektedir. Bu, Müslümanlar için ciddi bir soruna yol açar. Eğer Muhammed arasına hayal gördüyse, peygamber olarak bir değere sahip olamaz.

Ahit'teki bu ve bunun gibi başka tutarsızlıklar şu sonuçları ortaya atar: Şeyhin (Sahih) konumuyla birlikte Ahit bile şüphelidir ve asla Muhammed'den gelmemiş veya Muhammed asla peygamber olmamıştır (veya her ikisi de). Köpekler, eklipsler ve rüzgar konusunda göstermiş olduğu mizaçla Muhammed, tuhaf saplantıları olan bir adam gibi görünmektedir, ve aynı zamanda bu durum Muhammed'in peygamber olduğunu zayıflatan bir durumdur. Bir peygamber, fırtına ve eklipsler gibi olayların Allah'ın gazabı değil, doğal olaylar olduğunu bilirdi.

Öncelikle, Ahit'in başarısızlığı çok daha önemli bir sorundur. İslam'ın zayıflıklarından biri, Kur'an'ı geçerli kılmak için doğrudan hiçbir metodunun olmamasıdır. Kur'an'ın Muhammed'in sözlerini içermesi için alınmasının nedeni, geleneğin bir şahidi olabilmesi

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

içindir ve asıl konu da budur. Bu şahitlik, Ahit'te kutsal olarak kabul edilmelidir.

Eğer Ahit'in içeriği eksikse, o zaman Kur'an'ın orijinine şahitlik eden en yararlı kaynak başarısızdır ve bu kitaba Muhammed'in ölümünden hemen sonra erken dönemde yazılmış bir kitap olarak veya Tanrı'nın değiştirilmesi imkansız sözü olarak görmek için hiçbir neden yoktur.

Diğer taraftan, eğer biri, bir hadisin doğruluğunu oluşturan İsnad metodunun geçerliliğini ve Sahih Bukhari gibi kitaplardaki Ahit'in gerçekten Muhammed'in doğru sözleri olduğunu gösterebilirse, biz yukarıda söylenen tüm sözlerin gerçekten Muhammed tarafından söylendiğini kabul etmek zorundayız. Bu sözlerden bazılarının gerçekte yanlış olduğu açık olduğundan, bu sözleri söylemiş olan kişinin Tanrı'nın peygamberi olmadığını biliyoruz. Ahit'in doğruluğuna olan inanç kişiyi, Muhammed'in peygamber olduğu iddiasını reddetmeye sevkeder.

Muhammed'in doğruyu söylemediği bazı zamanlarda bir tür nöbet geçirmesi Müslümanlar için idaresi güç bir durumdur. Eğer Muhammed bazı zamanlarda diğerlerini aldattıysa, onun sözlerine nasıl güvenebiliriz? Kur'an'ın bazı bölümlerinin (veya tümünün) indirilişinde onun bir tür hayal aleminde olduğuna neden inanmayalım?

İncil'in Müslüman bakış açısıyla eleştirisi

İncil ve Kur'an arasında kesin bir aykırılık vardır, özellikle İsa'nın çarmıha gerilme konusundaki yazılarda. Müslüman basit olarak Kur'anın doğru ve İncil'in yanlış olduğunu varsayar; ancak bu, bir önceden farzedişle başlamak ve daha sonra bunu destekleyecek kanıt aramaktır. İncil'in Yahudiler tarafından değiştirildiğini söylemek az da olsa buna benzemektedir – Eski Ahit ve Yeni Ahit Musevi eleştirileriyle doludur. Her iki Ahitin de metinleri, hem Yahudilere hem de Hıristiyanlara aitti, bu yüzden, metinler değiştirilmiş de olsa her iki tarafta bu konuda anlaşmak zorundaydı. İsa'dan önce 200 yıl boyunca Eski İbrani Ahit'i, Septuagint olarak

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

Yunanca tercümesinde var olmuştur; İslam'ın iddia ettiği gibi Eski Ahit Hıristiyanlar tarafından değiştirilmiş olması gibi, bu tercüme de İbranice metinlerle birlikte değiştirilmeliydi. Müslümanlar varsaydıkları gibi, İncil'in değiştirilmesi konusunda sorumlu hiçbir tarih, mekan ve isim vermezler. Kur'anı çürüttüğü için İncil'in yanlış olduğu konusundaki varsayımları, onları kanıttan yoksun iddialar ortaya atmaya sevketmiştir. Ölü Deniz Yazmaları, metinlerin nesiller boyunca değiştirilmeden nasıl kopyalandığını açıklar – bu yazmalar, İ.Ö. 2. Yüzyıldan itibaren yazılan Eski Ahit'tendir. Daha sonraki yazmalarla aralarındaki ilişki kesindir! En erken İ.S. 4. Yüzyıla tarihlenen ve parşömen üzerine yazılmış Alexandrinus El Yazması, Septuagint ve Yeni Ahit'in tamamını kapsar. Ve Siniaticus El Yazması ise en geç 3. Yüzyılda yazılmış olan Yeni Ahit'i içermektedir. 4. Yüzyıla tarihlenen Vaticanus El Yazması da 4. Yüzyıla tarihlendirilmiştir. Bunların hepsinin Muhammed zamanından önce olduğuna dikkat edin. Ve yine de bu üç kitap gerçek bir birlik içindedir! İlk ikisi Londra British Museum'da, diğeri de Vatikan'dadır. BU nedenle, Yeni Ahit'in metninin son 17 yüzyıl boyunca değiştirilmiş olduğunu söylemeye imkan yoktur! İşte bu yüzden de bir el yazmasının zaman içinde kaçınılmaz biçimde değişmesi zorunludur. Temelde, Kur'anın da değişmiş olduğunu düşünülebilir. Analize uygun en azından 24.000 adet Yeni Ahit el yazması vardır – Kur'andan daha fazla. Bundan bir sonraki kitap ise Homer'in Iliad'ıdır ve onun sadece 643 kopyası vardır. Yuhanna'un İ.S. 120'ye ve ve Matthew'un İ.S. 65'e kadar giden orijinal fragmanları bulunmaktadır. Birkaç farklı okuma şekli metnin duygusunu hiçbir şekilde etkilemez; ve bazı okumalar ise herhangi başka bir yerde yazılmış olanlarla Yeni Ahit arasında çelişki göstermez.

Kur'an metninin okunmasında pek çok çeşitlilik vardır – Muhammed cahildir ve söyledikleri pek çok farklı kişi tarafından kaleme alınmıştır – ve bu tür farklı yazılımlar, Halife Uthman'ın Zaid-ibn-Thabit'in yazdığı kopya dışındakileri yok etme emrini verdiği zaman son bulmuştur (bkz. John Gilchrist, Muhammed ve İslam Dini, s. 176-199). Eğer böyle bir şey İncil'e yapılıyorsa,

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

orijinal metne sahip olup olmadığımızı merak eder veya diğerleriyle karışıp karışmadığımızı düşünürdük. Bu sorunun entelektüel ve gerçek bir Müslümanı üzmesi gerek. Bunu yapması için Halife Uthman'a Tanrı'nın ilham verip vermediğine dair bir kanıt var mıdır?

Muhammed'e şöyle denmiştir: “O sana Kur'anı gönderdi...ve sana Tevrat'ı ve İncil'i gönderdi” (3.3). Ve İsa'ya da “İncil gönderilmişti” (5.46). İslam Tevrat ve İncil'in Tanrı tarafından gönderildiğini varsayar, ancak şimdi sahip olduğumuz Eski ve Yeni Ahit aynı şey değildir. Bu iddia kanıttan yoksundur. Musa'ya (Tevrat) ve İsa'ya (İncil) ifşa edildiğini iddia ettikleri kitaplar hiçbir yerde yoktur ve var olduklarına dair de hiçbir kanıt yoktur. Kur'an bu sorunu, bu kitapların Muhammed zamanındaki Musevi ve Hıristiyanların elinde olduğunu belirterek derinleştirmektedir (5.44,50). Yahudiler ve Hıristiyanlara, Kanun'un ve İncil'in, onlara Rab'in bir ifşası olarak geldiği öğretilmiştir (5.71). Ve Kur'anın da, Muhammed dönemindeki Medine Yahudilerinin okudukları yazıların onayı olduğu bilinmektedir (2.91; 10.94). Ancak, bu dönemde sahip oldukları kitaplar, şimdi bildiğimiz Eski ve Yeni Ahit'lerdir. Başka kitapların var olduğuna dair hiçbir kanıt yoktur! Müslümanların iddia ettiği gibi eğer Tanrı, Kur'anın gerçek metnini koruduysa, diğer kitapları neden koruyamadı? Ve Kur'an neden Yahudilere ve Hıristiyanlara, büyük önemle bahsettikleri saygın sözlerinin emirlerini izlemelerini söyler – eğer bu kadar bozulmuşlarsa? Kur'an nasıl olur da, Tevrat'a ve İncil'e uymayan “kitabın insanları”na lanetler yağdırır (5.47) – eğer bu belgeler umutsuzca bozulmuşsa. Biz bilinmeyen bir Kanun'a ve İncil'e nasıl itaat edebiliriz? 9. Ve 10. Yüzyıllardan Müslüman yazarlar, Eski ve Yeni Ahit'lerin, “kitabın insanları”nın elinde olduğu üzerinde ısrar etmişlerdir (Kur'an onları Yahudiler ve Gentileler olarak adlandırır). Büyük Müsülüman teologlarından El Gazeli 10. Yüzyılda yaşamıştır ve İncil'in metninin güvenilirliğinden şüphe duymadan okumuştur. “El Gazeli Hıristiyanları metinleri değiştirmekle suçlamamıştır, ancak derinliğine inememiştir” (Wismer, İslami İsa s. 165).

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

1209'da ölen Fakhruddin Razi "...kategorik olarak İncil metni değişmediğini doğrular..." (Ananikian, Müslümanlara Göre İncil'in Değiştirilmesi, Müslüman Dünyası, C. 14, s.77).

Yahudilerin İncil metnini değiştirdiğini söyleyenlerin Kur'anın kendisi olmadığı, sonraki nesilden Müslüman apolojistler olduğu açıktır. Onlar tarafından aktarılan Kur'an pasajları (5.14,44), Medine Yahudilerinin Kur'andaki kelimeleri karıştırdığından ve ezber kısımlarını çarpıtıldığından bahseder – İbranice yazımları değiştiren yazılardan bahsetmiyorlar.

Müslüman eleştirilerinin saydam entelektüel dengesizlik kişiyi, onları neyin harekete geçirdiğini düşünmeye sevk ediyor. İncil'de varsayılan çelişkilerin pek çoğu kolayca yanılanabilecek çelişkilerdir ki, eğer İncil esasen bozulmuşsa neden en çok ona başvurdukları merak konusudur. Bu nedenle, Matta 3. Tekil kişiyle yazdığı için İncil'inin onun tarafından yazılmış olamayacağını iddia ederler. Ancak Müslümanların Kur'anı yazdığını düşündükleri Allah da 3. Tekil kişiyle yazmıştır: "O Allah'tır, O'nun dışında tanrı yoktur" (59.22) –ve onlar bu durumun, Allah'ın yazar olduğunu çürüttünü düşünmezler. Benzer bir şekilde Müslümanlar tarafından, İncil'in hataları vahşice abartılmıştır. Ahmed Deedat *İncil Tanrı'nın Sözü mü?* İddia eder ki İncil'de 50.000 hata vardır – 40/ sayfa! Ancak yazılmış hiçbir kitapta sayfa başına 40 hata olamaz. Bu kadar abartı neden? Acaba gerçekten hiç bu hataları listelemeyi denedi mi...?

En sık ortaya atılan eleştiriler şöyledir:

İsa'nın Soyu

Matta ve Luka, İbrahim'den Davud'a olan soyu kabul eder. Buradan hareketle, Matta soyu, Solsomon üzerinden, Luka ise Nathan üzerinden İsa'ya bağlar. Matta bizi, İsa'nın yasal korumacısı Yusuf'a götürür: ve Luka da Mary'ye. O, İsa'nın Yusuf'un "farzedilen" oğlu olduğundan söz eder. O kendi soyundan

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

hiçbir kadından söz etmez - erkeksi (maskülen) bir soy yaratmak amacıyla Yusuf kadınların yerine isimlendirilmiştir. Matta'nın ilk bölümleri Yusuf'un rolü üzerine yoğunlaşmıştır, Luka ise Mary'ye odaklanmıştır.

2. Rakamlarla ilgili varsayılan çelişkilerin pek çoğu, - örneğin, biri "yüzlerce" derken diğerinin "binlerce" demesi gibi - bu terimlerin kesin sayıları değil ortalama bir rakamı temsil ettiğinin kavranmasıyla çözülmüştür.

Esinlenerek Yazılan İncil

Tanrı'nın maneviyatı, O'nun gücü ve düşüncelerindedir; maneviyatının meydana getirdiği davranışlardadır. Daha önceki bölümlerde, yaratılış sürecinde Tanrı'nın maneviyatının nasıl görüldüğünden söz edilmiştir: "Ruhuyla Cenetti süslemişti" (Yob 26:13) - yaratılışı meydana getirmek için Tanrı'nın ruhunun su üzerinde ilerlemesi gibi (Yaratılış 1:2). Bunun yanında, dünyanın "Rab'in sözüyle" meydana geldiğini de okuyoruz (Mezmurlar 33:6), Genesis tarafından da örneklendiğine göre, yaratılacak şeyleri "Tanrı emretmiştir" ve yaratılma gerçekleşmiştir. Bu nedenle Tanrı'nın maneviyatı, O'nun sözünde çok iyi yansıtılmıştır. İçsel düşüncelerimizi ve tutkularımızı yansıtan sözlerimiz gibi, "gerçek biz" çok açık ve nettir. İsa zekice bir belirlemede bulunmuştur: " Çünkü ağız yürekte taşanı söyler" (Matta 12:34). Eğer biz kelimelerimizi kontrol edebilsaydık, öncelikle kendi düşüncelerimiz üzerine çalışırdık. Çok şükür ki İncil'de Tanrı'nın kendi sözleri yazılıdır ve böylece biz de O'nun ruhunu ve aklını anlayabiliriz. Davud, Tanrı'nın sözlerinin ve "kalbinin" birbirine nasıl paralel olduğundan söz etmiştir (2 Samuel 7:21); Tanrı'nın akli/ruhu O'nun sözlerinde yansıtılmıştır. Tanrı, ruhunu yazılı sözlerle yansıtmaya mucizesini ESİNLENME'yle sağlamıştır. BU terim, "ruh" kelimesinden temel almıştır.

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

ESİNLENME

Ruh, nefes veya nefes almak demektir, esinlenme de nefes alma içindedir. Bu, bir insanın Tanrı'dan esinlenme altında yazdıklarının, Tanrı'nın ruhu olması demektir. Pavlus, Timoteyus'un İncil'le olan yakınlığını, İncil'in Tanrı'nın ruhu olduğunu unutmamasını sağladı, böylece Pavlus, bizim için gerekli olan gerçek Tanrı bilincini sağlamış oldu.

“Mesih İsa'ya olan iman aracılığıyla seni bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak güçte olan Kutsal Yazıları da çocukluğundan beri biliyorsun. Kutsal Yazıların tümü Tanrı esinidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek ve doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur.” (2 Timoteyus 3:15-17).

Eğer esinlenilmiş kutsal yazılar böyle bir bütünlük bilinci sağlayabilirse, o zaman bize Tanrı hakkında doğruyu göstermek için bir “iç ışığa” ihtiyaç kalmaz. Fakat, kaç kere insanlar kendi hislerinin ve tecrübelerinin kaynağının kendilerinin Tanrı bilincinden kaynaklandığını söyler!!! Eğer Tanrı'nın esinlenilmiş sözünün kaderinin kabulü, bir insanın Hıristiyan hayatında tamamen hazır olmasına yeterliyse hayatlarımızda başka bir doğruluk gücü olmasına gerek yoktur. Eğer buna ihtiyaç varsa, Tanrı'nın sözü bizi hazır hale getirmemiş demektir, aynen Pavlus'un olacağına dair söz verdiği gibi...İncil'i elimizde tutmak ve onun gerçekten Tanrı'nın ruhunun sözü olduğuna inanmamız için biraz kader gereklidir. İsraililer Tanrı'nın sözünün ne söylediğiyle ilgileniyorlardı, şu anda birçok Hıristiyanın yaptığı gibi. Hepimizin İbraniler 4:2'ye dikkatlice bakması gereklidir:

“Çünkü biz de onlar gibi iyi haberi aldık. Ama onlar duydukları sözü imanlabirleştirmediklerinden dolayı, bunun kendilerine bir yararı olmadı”.

Tanrı'nın ruhani sözünde güç bularak büyümek yerine ruhani bir kısayol kullanmak daha çekicidir: doğruluğun gücü bir anda

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

üstümüzde olacak, bu da Tanrı'nın sözüne olan sadakatimizden yaşayacağımız acı tecrübe yerine Tanrı tarafından kabul edilmemizi sağlayacak. Böylece, Tanrı'nın ruhu gerçek anlamda kalplerimiz etkileyecek.

Tanrı'nın sözündeki büyük ruhani gücü kabul etmekteki bu isteksizlik, birçok Hıristiyanı bütün kutsal yazıların Tanrı tarafından esinlenilmiş olup olmadığını sorgulamaya yöneltti. Onlar İncil'de okuduklarımızın bir çoğunun kendi düşünceleri olduğunu söylediler.

“Böylece peygamberlerin sözleri bizim için daha da büyük kesinlik kazandı. Öncelikle şunu bilin ki, Kutsal Yazılarda bulunan hiçbir peygamberlik sözü kimsenin özel yorumu değildir (Bu çok önemli!). Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insanın isteğinden kaynaklanmadı. İnsanlar Kutsal Ruh tarafından yöneltilerek Tanrı'nın sözlerini iletiler” (2 Petrus 1:19-21 N.I.V.).

Herşeyin ötesinde bizler, İncil'in esinlenilmiş olduğuna inanmalıyız. Bu nedenle bizler bunu, kaderin Hıristiyanlıktaki oluşumunda kuruluş cümlesi yapmalıyız. Esinlenmenin doktrini bir çok kere İncil'de üstüne basılarak belirtilmiştir.

İncil'in Yazarları

Kutsal yazıların esinlenilmiş olduğuna dair kuvvetli bir inanç çok önemlidir. İncil'i yazan kişiler karşı konulamaz bir şekilde onları esinlendirilen ruh tarafından yönlendirilmişti, bu yüzden yazdıkları şeyler kendilerinin değildir. Tanrı'nın sözü doğudur (Yuhanna 17.17) ve azarlama ile nasihat sağlar (2 Timoteyus 3:16,17), bir çok insan arasında bunun popüler olmaması şaşırtıcı değildir. Peygamber Yeremya Tanrı'nın onu esinlendirdiği sözleri söylediği için çok fazla muhalefetle karşılaşmıştır. Bu yüzden Yeremya kendisine verilen sözleri kayıt etmemeyi ve halka yayınlamamayı kararlaştırdı. Fakat Tanrı'nın sözünün yazımı insan isteği olmayıp, Tanrı'nın isteği olduğu için Yeremya kutsal ruh tarafından taşındı, onun için başka bir seçenek yoktu. “Günlük soytarı gibiyim herkez benimle alay ediyor....Daha sonra onun adından artık bahsetmeyeceğim onun adını bile söylemeyeceğim ancak onun sözü yüreğim bir ateşti iliklerime kadar onun sözü işlemiştii saklamaktan

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

çok yorgun düşmüştüm ve duramadım” (Yeremya 20:7,9). Petrus İncil yazarlarının “taşınması” düşüncesini 27:17,27 ayetlerinde kullanılan bşr geminin kontrolden çıkıp rüzgar tarafından taşınması hakkındaki Yunanca kelimeyle tasvir ediyor.

Aynı şekilde, Balaam İsrail'i lanetlemeye karar verdiği zaman, Tanrı'nın ruhu Balaam'ı onlara lanet yerine şükran söylemesini sağladı (Sayılar 24:1-13 cf. Tesniye 23:5). O Tanrı'nın sözünden kaçamadı (Sayılar 22:12 İbraniler 1:1).

Tanrı'nın kendi sözlerini söylemesi için esinlendirdiği kişilerin şaşırtıcı sayıdaki bölümü, bu sözleri söylemek için isteksizlik dönemlerinden geçtiler. Liste etkileyicidir:

- Musa (Çıkış 4:10)
- Yeremya (Yeremya 1:6)
- Hezekyel (Ezra 3:14)
- Yunus (Yunus 1:2,3)
- Pavlus (Elçilerin İşleri 18:9)
- Timoteyus (1 Timoteyus 4:6-14)
- Balaam (Sayılar 22-24)

Bu, bizim 2 Petrus 1:19-21'de öğrendiklerimizi onaylamaktadır – Tanrı'nın Sözü insanların kişisel fikirleri değildir, ancak insanların, onlara açıklanan şeyi yazmaları için ilham almalarının sonucudur. Amos Peygamber şöyle demiştir: “Rab olan Tanrı kim sadece kehanet edebilir? diye sordu” (Amos 3:8). Tanrı tarafından olan ilhamı çok güçlü olduğundan Musa bazı zamanlar kendi kişiliğinin duygusunu kaybetmiştir: “Bütün bu emirleri Tanrı Musa ile konuşmuştur” (Sayılar 15:22,23); bu sözler gerçekten Musa tarafından söylenmiştir (v.17). Yeremya, “Rab'in ağzından” konuşmuştur ve Yaweh de “Yeremya'nın ağzıyla” konuşmuştur (2 Tarihler 36:12,22) – bu, Tanrı'nın, konuştuğu kişilerle artasındaki ilişkinin ne kadar yakın olduğunu göstermektedir. O'nun ağzı onların ağzıydı. Peygamberlerin yazılarındaki zamirlerde çoğu kez, peygamberi mi yoksa Tanrı'yı mı nitelediği anlamak zordur (örneğin, Yeremya 17:13-15) – Tanrı'nın onlar üzerinden olan tezahürü çok yakındır. “Hoşeya tarafından, Rab'in sözünün

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

başlangıcı” (Hoşeya 1:2), Hoşeya'nın değersiz ve fani bir kadınla evlenerek Tanrı aşkını inançsız İsrail'e göstermesini emreden önsözle başlar. Hoşeya Tanrı'nın insanlara olan sözüdür, Rab İsa ise fevkalade bir biçimde “söze can vermiştir”, ve biz de aynı şekilde Tanrı'nın sözündeki maneviyatı uygulamaya geçirmeliyiz. Bunun için diğer bir kanıt ise, İncil'in yazarları yazdıklarını tam olarak anlayamadıklarını farketmişlerdir. Doğru yorumu “araştırmışlardır” – kim için açıklandığını ve yazdıklarının ulaşacağı bizler için araştırmışlardır (1 Petrus 1:9-12). Yazarların yazdıkları kelimeler kendilerinin değil Tanrı'nın sözleridir ve Tanrı için yazdıklarını daha iyi anlamayı dilerler. Aşağıdakiler daha açık örnekler teşkil eder: Danyel (Danyel 12:8-10); Zekeriya (Zekeriya 4:4-13); Petrus (Elçilerin İşleri 10:17). Samuel çocuk, Yahweh'i bilmez fakat O'nun sözünü söylemeyi sürdürür (1 Samuel 3:7).

Eğer bu kişiler bir parça ilham aldılarsa, Tanrı'nın gerçek Sözüne ulaşamayız. Eğer yazdıkları gerçekten Tanrı'nın Sözüyse, ilham alma süresince Tanrı'nın ruhuyla çevrilmişler demektir – aksi takdirde, ortaya çıkan yazı Tanrı'nın gerçek Sözü değildir. Tanrı'nın Sözü'nün tam olarak kendine ait olduğunun kabulü, onu okumak ve itaat etmek açısından bize daha çok motivasyon verir. “Senin sözün çok açık ve doğrudur buyüzdende senin hizmetkarın bunu sevdi” (Mezmurlar 119:140).

Bu yüzden İncil'in kitapları, insanların edebiyatından daha çok, ruhu üzerinden Tanrı'nın eserleridir. Bunun doğruluğu, Yeni Ahit'teki yazıların Eski Ahit'tekileri nasıl temel aldığıyla açıklanabilir.

□ Matta 2:5 (R.V. mg.) bunun, “peygamberler üzerinden nasıl yazıldığından” söz eder – Tanrı da onlar üzerinden yazıyordu. R.V. marjı, Tanrı'nın peygamberler tarafından yazıldığından bahsederken her zaman “üzerinden” kelimesini kullanmıştır.

□ Matta 2:15 Mika'dan aktarma yapar, ancak der ki: “Bu, Rab'in peygamber aracılığıyla bildirdiği.....”. İbraniler 2:6'da da aynı şekilde: “Ama biri (Bu Davud'tur) bir yerde şöyle tanıklık

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

etmiştir...”. Peygamberin kişiliği, Tanrı'nın sözünü konuştuğu gerçeğiyle karşılaştırıldığında konuyla ilgisiz kalır. Peygamberin isminin çok alakalı olmadığını belirttiği başka örnekler de vardır (Matta 1:22; 2:23; 21:4).

□ “Kutsal Ruh Davud’un ağzından şöyle konuşmuştur...” (Elçilerin İşleri 1:16). Bu da, Petrus’in Mezmurlar’dan nasıl aktardığına bir örnektir (cf. İbraniler 3:7).

□ “Yeşaya peygamber aracılığıyla atalarınıza seslenen Kutsal Ruh doğru söyledi” (Elçilerin İşleri 28:25 – Pavlus’un İsaiah’tan nasıl aktardığına örnektir). Luka 3:4, “İsaiah’in kitabı”ndan daha çok, “Esaias’ın sözlerinin kitabı”ndan söz eder.

İlk Hıristiyanlar için İncil’in insan yazarları önemli değildi, önemli olan o insanların Tanrı'nın ruhundan esinlenerek söylediği sözlerdi.

Bu bölümü Tanrı'nın ruhunun O'nun sözleriyle bize nasıl yansıdığını gösteren ayetlerin listesiyle sonuçlandıracağız:

□ İsa açıkça söyledi, “benim konuştuğum..Kutsal Ruh’dandır” (Yuhanna 6:63); O Tanrı’dan esinlenerek konuşmaktaydı (Yuhanna 17:8; 14:10).

□ Bizler ruhsal olarak yeniden domuş olarak tasvir edilmekteyiz (Yuhanna 3:3-5) ve Tanrı'nın Sanat eserleriyiz (1 Petrus 1:23).

□ “Rab’in ruhunda yolladığı sözler peygamberler tarafınDanyel...” (Zekeriya 7:12).

□ “Üzerlerinize ruhumdan dökceğim bildiğim sözleri sizin sözleriniz yapacağım” (Prov. 1:23) Bu Tanrı'nın sözlerinin O'nun üzerimizdeki ruhunun işleyişi ile gerçek anlamda anlaşıldığına ilgilidir. Kitabı anlamadan okumak geçerli değildir bu da Tanrı'nın ruhunun yada zihniyetinin bizlere açıklanmadığını açıklamaktadır.

□ Bir çok yerde Tanrı'nın ruhu ve O'nun sözü birbirine paralel şekilde ilerlemektedir: “Ruhum üzerinizde sözlerimi ise sizlerin ağzında olacak...” (Yeşaya 59:21); “Sözlerine ve senin kendi kalbine (ruhuna) göre...” (2 Samuel 7:21); “Ruhumu senin içine (kalbine-ayete bakınız) koyacağım...”;

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

“Kanunumu...yüreklerinize koyacağım” (Ezra 36:27; Yeremya 31:33).

Tanrı O'nun ruhudur (Yuhanna 4:24) ve Tanrı O'nun sözüdür, böylece O'nun sözlerinin O'nun ruhunu yansıttığı kanıtlanır. Bizim Tanrı'nın sözüne karşı tutumumuz O'na karşı tutumumuzdur; çünkü o söz saftır, bu yüzden biz onu severiz (Mezmurlar 119:140). Emirleri bozduğumuz zaman Tanrı'nın sözünü küçümsemiş oluruz (Amos 2:4). Bu, ilhama olan inancın güçlü bir etkisi olduğu yerdir.

Tanrı'nın Sözünün Gücü:

Tanrı'nın ruhu sadece O'nun aklını göstermez; O'nun ruhu, düşüncelerini nasılfadeettiginin gücünü de gösterir. O'nun ruhu-sözü sadece O'nun aklının bir cümlesi degildir, sözde aynı zamanda dinamik bir güç vardır.

Bu gücün gerçek degeri, bizi o güçten faydalanmak için heveslendirmelidir. Bu yüzden oluşan sıkıntı veya utanma duygusu; Tanrı'nın sözüne olan sadakatimizin hayattaki ufak seylerden sıyrılıp kurtuluşa dogru ihtiyacımız olan gücü verecegini bilerek üstesinden gelinmelidir. Birçok tecrübeyle Pavlus şöyle dedi:

“Ben Mesih'in sözünden utanmıyorum; çünkü o söz kurtuluşa giden yolda Tanrı'nın gücüdür.”(Romalılar 1:16)

Luka da aynı konuya değinir: “Tanrı'nın hiçbir sözü faydasız güç veya ruh degildir.” 1:37(R.V.)

İncil çalışması ve İncil i kendi hayatlarımıza uyarlamak dinamik bir iştir. Bu, ilahiyatçıların akademik çalışmalarına ve birçok kiliseye biraz alakasızdır. Buna ragmen birkaç pasajda bu belirtilmiştir ama bunu anlamak ve uygulamak için bir çaba sarfedilmemiştir. “Tanrı'nın sözü çabuk ve güçlüdür; O'nun gücünün sözüdür.”(İbraniler 4:12, 1:3) “Tanrı'nın sözü...etkili olarak senin içinde.”(1 Selanikliler 2:13) Sözüyle, Tanrı gerçek inananların akıllarında günün her saatinde aktif olarak çalışmaktadır.

Öğrenmekte olduğunuz İncil (söz) Tanrı'nın gerçek gücüdür. Eğer böyle olmasına izin verirseniz, o sizin hayatınızda sizi Tanrı'nın çocuğu yapmak için çalışabilir; Tanrı'nın ruhunu belli bir yere kadar bu hayatta göstererek ve sizi Mesih'in dönüşünde gelecek

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

Tanrı'nın ruhani doğasına olacak değişime hazırlayarak.(2 Petrus 1:4) Pavlus'un öğüdü "Ruh ve gücün gösterimi"(1 Korintliler 2:4)

Mesih'e katılmalarına rağmen bizler İncil de yarım kader sahibi olanlarla çevriliyiz. Benzer şekilde onlar da Tanrı'ya inandıklarını söyler, ancak onun gerçek bir insan olduğunu kabul etmezler. Onlar Kutsal Kitabın tüm ilhamını ve bizim duygularımız üzerindeki hakimiyetini reddederek, Tanrı'nın gücünü reddederler. 2 Timoteyus 3:5'in sözleri akla gelir "Tanrılı olmak ama gücünü reddetmek".

Dünya bizim aşırı tutuculuğumuzla alay ediyor.(siz öyle inanmıyorsunuzdur, öyle mi?) Pavlus ve vaizleri der ki: "Çarmıhla ilgili bildiri mahvolanlar için saçmalık, ama kurtulmakta olan bizler için Tanrı'nın gücüdür" (1 Korintliler 1:18).

Bütün bunları akılda tutarak, herbirimiz İncil'i daha fazla saygıyla elimizde tutamaz mıyız ve onu okuyup daha fazla bir hevesle ona sadakat edip onu anlamaya çalışamaz mıyız?

Tanrı'nın İnsanlarının O'nun Sözlerine Karşı Tutumu:

İncil titiz bir şekilde okunursa; İncil yazarlarının sadece kendilerinin ilham aldığını düşünmediğini, diğer İncil yazarlarının da ilham aldıklarını düşünerek hareket ettiklerini anlarız. Rab İsa bu konuda daha önceden üstündü. İsa Davud'un ilahilerinden aldığında, bu konuyu şu sözlerle ifade etti: " Davud ruhta ..." (Matta 22:43). Böylece Davud'un sözlerinin esinlenmiş olduğunu kabul etmiş oldu.İsa aynı zamanda Musa'nın yazılarından da bahsetti (Sn.5:45-47).Bu , İsa'nın ,Musa'nın İlk Beş Kitap'ı yazdığına inandığını gösteriyor.Bazı incil eleştirmenleri Musa'nın onu yazabilceğinden şüphe etmekte fakat Mesih'in tutumu açıkça onların düşüncesiyle çelişmektedir. İsa, Musa'nın yazılarına "Tanrı'nın emri " diye hitap eder. Ayrıca Eski Ahit'in çoğunun efsane olduğu iddia edilir ama İsa ve Pavlus hiçbir zaman öyle düşünmediler. İsa Sheba kraliçesini tarihsel bir öge olarak kabul

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

eder (Matta 12:42) İsa, “Sheba kraliçesi hakkındaki hikaye gibi...” demedi.

Oniki havarilerin tutumu Rab'inkiyle aynıydı. Bu, Mesih in sözlerini kendi kulaklarıyla duyduğunu söyleyen Petrus tarafından özetlenmiştir. Petrus, Pavlus'un yazılarının diğer kutsal yazılar kadar kutsal olduğuna inandı. Böylece Petrus Pavlus'un yazılarını Eski Ahit kadar itibarlı gördü

Ayetlerde birçok kinaye bulunmaktadır. Mektuplar ve İncillerin açığa vurulması, sadece onların aynı ruhtan ilham aldıklarını değil, İncillerin Yeni Ahit yazarlarından ilham aldığını da gösterir. Pavlus 1 Timoteyus 5:18 de Yeni Ahit in 3. Kitabını ve kilisece ikinci derece sayılan kitapları da kutsal yazı saymıştır. Pavlus, kendi mesajlarının kendisinden değil, Mesih ten olduğunu üstüne basarak söylemiştir. Bu diğer Havariler tarafından da tanınmıştır; Yakup, Pavlus'un sözlerine” kutsal yazı” olarak adlandırmıştır.

Tanrı bize Mesih in içinden konuşmaktadır, onun için daha fazla açıklamaya gerek yoktur.(İbraniler 1:2) incilin şu anda bilinmeyen ve elde olmayan yazıları ima ettiği görülebilir.(Jasher'in kitabı,Nathan'ın yazıları,Elijah) Yuhanna'un 3. Mektubu,Yuhanna 'un kiliseye korunamamış bir mektub yazdığını ve bunun Diotrephes'in buna uymayı reddettiğini gösterir.Neden bu yazılar bizim için korunmadı? Çünkü o yazılar bizimle ilgili değildi.Tanrı bizimle ilgili herşeyi bizim için korumuştur, bu konuda rahatız.

“Yeni Ahit “ kitapları bazen esinlenmiş olarak kabul edilir, ancak havarilerin birbirlerinin yazılarına esinlenilmiş olarak bakmasıyla bu yargı çürütülmüştür. Yazıların ve mektupların esinlenilmiş olup olmadığını test etmek için bir mucizevi ruh vardır (1Korintliler 14:37;1 Yuhanna 4:1 ;Esinlenme2:2) bu esinlenilmiş mektupların, hemen esinlenilmiş olark kabul edilmesi demektir. Eğer İncil' e yönlendirilmemiş bir insanın seçimi girseydi, o zaman kitabın hiçbir otoritesi olmazdı.

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

Özet

Kur'an'a göre Yeni ve Eski Ahit insanoğluna Tanrı'dan esinlenerek verilmiştir. Şu anda kullanmakta olduğumuz içerik Kur'an'a ters düşmektedir. Bu nedenle Müslümanlar Kutsal Kitab'ın değiştirilmiş olduğunu kabul etmektedirler.

Eski ve Yeni Ahit yazılı kanıtları İslam'ın doğuşundan öncedir. Ve bu kanıtlara göre tarih İS 1. yüzyılı göstermektedir. İslam'a göre bu Ahit yazıtları çok önce kayboluştur. Dahası Kur'an'a göre Ahitler 1.yüzyılda ve Muhammed'in zamanında hala vardı. Eğer Ahitler kayboldysa yada değiştirildiyse bu nasıl olabilir? Orijinal yazıtlar nerededir peki?

Yeni ve Eski ahit'in değiştirildiğine dair hiç bir kanıt yoktur. Gerçeklere göre tanrı'dan esinlenerek yazılan Eski ve Yeni Ahit Muhammed zamanında zaten vardı ve bu kitaplar bir çok kişi tarafından okunmaktaydı. (Yahudiler ve Hıristiyanlar) Bu da 1. yüzyıldan 7.yüzyıla kadar Ahit'lerin değiştirilmediği ortadadır. Bununlar beraber Ölü Deniz kayıtları Kutsal Kitap'ın doğru olarak kopya edildiğine tanıklık etmiş kayıtlardır. Peki o zaman diğer değiştirilmiş kayıtlar nereden gelmektedir? Kimler bu kopyalama işini uzun süre yapmıştır? Bunun gibi cevap aradığımız bir çok önemli soru bulunmaktadır elbette.

İslam İsa'yı peygamber olarak kabul etmektedir ancak İsa'nın ölmediğini ve dirilmediğini belirtmektedir. Bu da iki soruyu ortaya çıkarmaktadır:

-İsa'nın öğrettikleri genellikle O'nun ölümü ve dirilişi hakkındaki kehanetler ile alakalıydı. Eğer bu öğretiler doğru olmasaydı nasıl peygamber olabilirdi? Eğer İsa ölüp dirilmeseydi vermek istediği mesajın hiç bir önemi olmazdı. Onu takip edenlere şartlı olarak

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

hayat verdi ve şöyle dedi “Ben yaşadığım için sizde yaşayacaksınız”(Yuhanna 14:19). Eğer İsa'nın öğretleri insanları yanlış yönlendirdiyse İsa'yı peygamber olarak kabul etmek saçma olurdu.

-Eğer İsa'yı peygamber olarak kabul ediyorsak, kesinlikle kendisinin söyledikleri bir yerde yazılı olmalı ki O'nun doğruluğu kanıtlanınsın. İslam'a göre Yeni Ahit değiştirilmişse bu kitabın doğru şekli nerededir?

Eğer Müslümanlar İsa'nın söylediklerini doğru olarak kabul ederlerse, bütün Yeni Ahit'ide kabul etmek zorunda kalırlar. Onlara göre dört Kutsal Kitap Tanrı tarafından gönderilmişti ama Yeni Ahit bunlara dahil değildi. Eğer Hıristiyanların inandığına göre Yeni Ahit değiştirilmemişse bu kitabın içerisinde defalarca tekrarlanan İsa'nın ölümü ve dirilişi hakkında bilgiler doğru olmalıydı. O'nun sözleri açık ve kesindi; “Ben yaşadım, öldüm ve dirildim vade sonsuza kadar yaşayacağım.Amin.Ve cehennem ve ölümün anahtarları bendedir”(Esinlenme 1:18) O'nun dirilişi hakkındaki bu sözleri, O'nun insanoğluna verdiği umudun bir göstergesiydi. Pavlus ilhamla bunları yazdı “Oysa Mesih, ölmüş olanların ilk örneği olarak ölümden dirilmiştir. ²¹Ölüm bir insan aracılığıyla geldiğine göre, ölümden diriliş de bir insan aracılığıyla gelir. Herkes nasıl Âdem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak. Her biri sırası gelince dirilecek: ilk örnek olarak Mesih, sonra Mesih'in gelişinde Mesih'e ait olanlar” (1 Korintliler 15:20-23)

Yine Pavlus daha etkili bir şekilde mantığı geliştirerek şunları yazmıştır “Mesih dirilmemişse, bildirimiz de imanınızda boştur....Mesih dirilmemişse, imanınız yararsızdır ve siz hâlâ günahlarınızın içindesiniz”(1 Korintliler 15:17). Bu sözler İslam ile alakalı sözlerdir. Eğer İsa sadece peygamber ise ve O'nun sözleri bu hayatta yararlı ise o zaman bizi aldatan bir adamı dinlemekle kalmıyoruz aynı zamanda mahvolmuş bir insanlığı temsil ediyoruz. Ancak havariler ve ilk Hıristiyanlar bu durumda olmadıkları belirtiyorlar. İsa'nın dirilişine ait güzel haberi duyurmak için

İLAVE 1: KUR'AN MI YOKSA İNCİL MI?

kaybedecekleri şeyler olsa bile acı çekmeye razıydılar. Bu haberi yada müjdeyi duyurmak için hiçbir kişisel çıkar gözetmeden kendilerini bu göreve ait hissettiler. Acılarına gülüp geçtiler (Elçilerin İşleri 4:18-20; 5:41) ve şahitlikleri ile dünyayı baş aşağı çevirdiler (Elçilerin İşleri 17:6). Kutsal Kitaba ait diğer tarihçeler Roma dünyasının İsa'nın dirilişi hakkındaki Hıristiyan vaazlarla istila edildiğini yazmaktadır. O zaman şu soruyu sormadan edemiyoruz; Neden yaptılar bütün bunları?

A.D Norris gözlemlerinde şöyle açıklar:

“Bunları yaptılar çünkü;

- (i) O'nun vücudunu çalıp başka bir yerde çürümeye bıraktılar. Onların yazıtlarda ve suni görünümünden yararlanarak sahte ama geniş çerçeveyi inceleme kabiliyetleri vardı;
- (ii) Ölmemiş bir İsa açıklanamayacak surette mezarında ızdırap çekirdi ve onların kulaklarını korku dolu işkencelerle gasp ederdi.
- (iii) İsa ölümden dirilmiştir

Bunlar üç seçenek değildir. Vermemiz gereken basit bir karar var: mahkum olmak yada akılsal intihar” (*Mesih İsa'nın Dirilişi* sayfa 13). Çalınmış vücut yada Swoon (Bayılma) teorileri ne Pavlus gibi birine dramatik değişiklikler yapması için yeterli motivasyonu sağlayabilirdi ne de global olarak değişim içerisinde olan İsa'nın dirilişinden esinlenmiş İncil müjdesini etkileyebilirdi, ama onlar yinede bunu denedi.

İLAVE 2. MUHAMMED:

Analiz Çalışması

Muhammed'in karakteri etrafında Müslüman geleneklerince yapılan birçok süsleme vardır; ama Kur'an'da ki ayetlerde bulunan asıl bilgi ile Müslümanların Muhammed hakkında ki edindiği imaj farklıdır. Örneğin, '*nur-u-Muhammed*', 'Muahammed'in nuru' bir İslam geleneği olup Kur'an'da bulunmamaktadır. Yeni Ahit açıkça İsa'nın dünyanın ışığı olduğunu belirtir (Yuhanna 8:12).

Eğer Kur'an'da ki sözleri değiştirilemeyen Muhammed gerçekten son peygamberse, Müslümanların inanç ve yaşam için diğer Müslümanların geleneklerine ya da değerlerine ihtiyacı olmamalıdır. Kur'an'ın Muahammed'in ölümünden bir zaman sonra kaleme alındığını göz önüne alırsak, sözlü gelenekleri yazanların peygamberler olmadığını görürüz; onlar yazmak için Tanrı'nın ruhundan esinlenmemişlerdir. İncil'in esinlenme konusundaki kayıtları daha uygundur ve Tanrı'yı O'nun sözüne daha yakınlaştırır. İnsanların kaleminden çıksa da, bize her söz Tanrı'nın nefesinden olduğu gibi gelir. O sözler sadece Tanrı'nın Ruhsal yönlendirmesinden yoksun, hata yapabilen insanlar tarafından hatırlanarak, aktarılmış bir insanın yazılı sözleri değildir. Ayet, ya da Muahammed hakkındaki kısa hikayeler, otoritelerini onları aktaranların iyi itibarına dayılı olarak kazanırlar. Bu hikayelerin doğru olarak aktarıldığına dair hiçbir kayıt yoktur. Bu yüzden İslam inancında ve uygulamasında ortaya çıkan değişiklikler İslam devletinin bölünmesiyle sonuçlanmıştır (Oniki'lerin ve Yedi'lerin alt grupları oldukları Şi'ilik; Alevi'lik; Dürzü'lük; Suni'lik gibi).

Müslümanların idda ettiklerine göre Eski Ahit Muhammed'in gelişini önceden bildirir. Bu Eski Ahit'in bozulup bozulmadığı sorusunu uyandırır. Müslümanlar Eski Ahit'ten alıntılar yaparlar ve aynı zamanda Musa'ya verilen orijinal Eski Ahit'in kaybolduğunu ve şimdi bizim elimizde olan Eski Ahit'in bozulmuş olduğunu

İLAVE 2. MUHAMMED: ANALİZ ÇALIŞMASI

savunurlar. Bu iki nokta kendi içinde çelişir. Örneğin Muhammed’le ilgili olduğu için Tesniye 18:18’den yaptıkları alıntı: ‘Onların aralarından sizlere benzeyen bir peygamber çıkartıp sözlerimi onun ağzına vereceğim; ve o da benim ona emrettiğim şekilde konuşacak’. İsa ile olan benzerlik Muhammed’inkinden daha fazladır:

Musa ve İsa, Mısır’ı Tanrı’nın işi için terk ettiler (Matta 2:15) – Muhammed Mısır’da hiç bulunmamıştır.

İkiside zenginlikten vazgeçmiştir (İbr. 11:25, 26 bölüm 2 Kor. 8:9). Muhammed bunu hiç yapmadı.

Tesniye 18: 15-18 Musa ve sonraki peygamber arasındaki benzerliği Musa gibi gelecek olanın da Tanrı ile insanlar arasında bir aracı olmasıyla açıklar. Musa’nın insanlara eski akitde kan serptiği gibi, İsa da kendi kanı vasıtasıyla ‘yeni akitin aracısıdır’ (İbr. 9:15).

İsa’nın Tesniye 18:18: ’i yerine getirdiği düşüncesine inanan Yahudiler:

‘Ve onlar İsa’nın yaptığı mucizeyi görünce, Gerçekten dünyaya gelecek olan peygamber budur, dediler....Bu yüzden bazıları bu sözleri işitince, Gerçekten beklediğimiz peygamber budur, dediler (Yuhanna 6:14; 7:40). Yasa 3:22 bunun kesinlikle doğru olduğunu vurgular: “Musa’nın babalara söylediklerine göre, Tanrı Rabiniz olsun ki bana benzer Bir peygamber aranızdan çıkacak, onun her söylediğini dinlemelisiniz’.

Yahudiler İsa’dan bir mucize göstermesini istediklerinde, aynı Musa’nın ıssız yerde man verdiği gibi (Yuha. 6:30) O’da ekmeğe yarattı; ve sonra Musa ile kendisi arasındaki benzerlikler ve üstünlükler hakkında bir söylev verdi: ‘Yaşam ekmeği ben’im. Babalarınız ıssız yerde man yediler, ve yine de öldüler. Bu insanların yiyip ölmeyeceği cennetten gelen ekmeğindir. Cennetten gelen diri ekmeği ben’im. Bu ekmeğinden her kim yerse sonsuza kadar yaşayacak: ve size verdiğim ekmeği dünyayı yaşattığım bedenimdir (Yuhan. 6:48-51).

Muhammed bir Yahudi olmadığı için ‘onların aralarından gelen’ bir peygamber olamaz. ‘Onların aralarından’ ibaresi Levi (Hakimler

İLAVE 2. MUHAMMED: ANALİZ ÇALIŞMASI

20:13) dışındaki diğer İsrail kavimlerini tanımlamak için genel olarak kullanılmıştır (Tesniye 18:2). Tesniye 17:15 'in başlarında Yahudilere sadece 'kendi aralarından' bir kıralları olabileceği söylenmiş, '...içinize yabancıları sokmayın' denmişti.

'Sözlerimi onun ağızına koyacağım' sadece Muhammed için söylenmemiştir. Aynı sözler Yeremya (Yeremya 1:9) ve İsa içinde söylenmiştir. Ben kendiliğimden konuşmadım. Beni gönderen Baba'nın kendisi ne söylemem ve ne konuşmam gerektiğini bana buyurdu. O'nun buyruğunun sonsuz yaşam olduğunu biliyorum. Bunun için ne söylüyorsam, Baba'nın bana söylediği gibi söylüyorum.

Yine, madem ki arkalarında gerçeklik olduğu halde Müslüman iddalarının çaresizliğinden neden yalvarışlarının bu raddeye geldiği sorusu ortaya çıkıyor. Bu yüzden Kur'an, İsa'nın Ahmed adında bir peygamberin geleceğini önceden haber verdiğini idda eder (61:6). Fakat 'Muhammed' ile aralarında harf benzerlikleri olduğu halde bunlar iki ayrı kelimedir. Bu iki isim günümüzde de birbirinden farklı isimler olarak vardır. Müslümanların iddasına göre Yuhanna'nın parakletos öğretileri aslında periklutos'tur bu kelime Ahmet'e ["tapınılan"] anlamındadır. Fakat bu kelimeler Yunan metninde iki ayrı kelimedir. Eğer bir Müslüman Yeni Ahit'in bozulmuş olduğunu idda ederse ortaya çıkan soru bozulmamış orijinal metinlerin nerde olduğudur? Kur'an daki yanlış iddalar için İslam'ın zorla delil bulduğu doğru değil midir? Her şekilde parakletos yüzlerce yıl sonra Muhammed adında bir kişi olarak çıksın diye değil, havarilerin şimdilerde kaybettiği ebedi huzur ve İsa'nın kişisel varlığının yerini doldurması, yedeği olması için vardır. Parakletos açıkça inananların ta ki gelene kadar Kudüs'te beklemeleri gereken (Lukka 24:49, Yasalar 1:4,5) Kutsal Ruh diye tanımlanır (Yuhanna 14:26).

Benzer bir çaresizlik Barnabas'ın çarmıha geriliş ve Muhammed'in mesihliğini yalanlayan Öğretileri'nin de İncil'de olması gerektiği iddasıdır. Bu öğretiler ilk olarak 1907'de yayımlandığı halde daha önce bir zaman yazılmış ve sonradan Müslümanlar tarafından tekrar

İLAVE 2. MUHAMMED: ANALİZ ÇALIŞMASI

basılmıştır. Kesinlikle diğer Hıristiyan Öğretileri ve Yeni Ahit ile birlikte Eski Ahit'le de çelişkilidir. Bu öğretiler Jübile (Yahudilerin her 50 yılda bir İsraililerin durumlarını gözden geçirmeleri için yaptıkları bir senelik dinlenme dönemi) yılının her 100 yılda geldiğini savunur (Barnabas'ın Öğretileri sayfa 104), ama Eski Ahit'in öğrettiğine göre bu her 50 yılda olmalıdır (Levliler 25:11). Dahası, sanki 14 yüzyılda ki Papa Boniface Jübile yılının her 100 yılda gözleneceğini ilan etmiş gibi metinde 'Şimdi Jübile yılı her 100 yılda gelir' denmiştir. Bu öğretilerin bazı bölümlerinde Dante'nin İlahi Komedyası ve Cehennem'inden alıntılar vardır. Kur'an yedi cennetin olduğunu idda eder (2.29), ama Barnabas'ın Öğretileri on cennetin olduğunu söyler (sayfa 223). Aristo'dan 'bitkisel ruhlar' alıntısını yapar ve Nasıra'yı iç şehir olduğu halde Galya'daki bir kıyı şehri olarak sunar (sayfa 23). Kur'an Meryem'in 'şiddetli doğum sancıları' ve ağrıları yaşadığını söyler (19.23) ama 'Barnabas' Roma katolik fikirlerini tekrarlayarak Meryem'in İsa'yı acısız doğurduğunu söyler (sayfa 5). 'Barnabas'a göre İsa der ki 'Ben Mesih değilim' (sayfa 54, 104), ama Kur'an aralıklarla der ki O Mesih'tir (3.45, v.s.).

İLAVE 3: İSLAM VE KADIN

İLAVE 3: İSLAM VE KADIN

Yazan John Thorpe

Şu an ki Müslüman propagandasına rağmen birçok Müslüman kadın erkeklere karşı korumasız olduklarını biliyorlar. Evliliklerinde eşlerinin onlara sadık kalması için hiçbir garantileri yok. Kocaları herhangi bir nedenden dolayı onları boşayabilir; kadınlar bunu önleyemez ve buna benzer bir hakka sahip değildirler. Boşandıktan bir zaman sonra eski kocaları onlara yardım etmek zorunda değildir. Seksüel açıdan hiçbir neden olmadan soyutlanabilir ve başka bir kadının varlığını kabullenmeye zorlanabilirler. Ayrıca erkekleri tarafından dövülebilirler.

Gerçek Hıristiyanlık bütün bu noktalarda ve Müslümanlar tarafından idda edilen diğer noktalarda da kadına garanti verir. İncil'in gerektirdiğine göre kadın erkele eşit değerlendirilmeli (Galatyalılar 3:28), toplantılarda konuşma yetkisi olmalıdır, ancak her ailede reislik erkeğindir (Efesliler 5:22; Koloseliler 3:18, 1 Petrus 3:11). Yukardaki bütün problemlerin çözümü İncil'de vardır. Kocalar eşlerini sevmeli ve onları korumalıdır (Efesliler 5:25; Koloseliler 3:19). Eşlerine sadık kalmalıdır (18. ayet Yeni Ahit'te, Matta'yı içeren. 5:27,28). Eşlerini terk etmemeli (Matta 5:32), ya da onları seksüel açıdan soyutlamamalıdır (1 Korintliler 7:5). Aileye başka bir kadın getirmemelidirler (Matta. 19:5; 1 Timoteyus 3:2,12). Bu kadına bir derece güvenlik sağlar, Müslüman bir kadında böyle bir güvenlik yoktur.

İLAVE 4: TEMEL İNCİL ÖĞRETİLERİNİN BİR ÖZETİ

TEMEL İNCİL ÖĞRETİLERİNİN BİR ÖZETİ

1. TANRI

- 1.1 Tanrı denen kişisel bir varlık vardır;
- 1.3 O gerçek, bedensel bir varlık olup;
- 1.4 biz onun görüntüsünü taşıyız.
- 1.5 Melekler O'nun habercileridir;
- 1.6 ki onlar günah işleyemezler;
- 1.7 çünkü Tanrı'nın özyapısını paylaşırlar.
- 1.8 İncilde öğretilen sadece tek varlık formu vardır - bedensel bir formda var oluş. Tanrı ve melekler bedensel bir formda bulunurlar.
- 1.9 Hıristiyan umudu, Mesih'in geri gelişinde bedensel bir formda Tanrı'nın özyapısının verilmesi olmalıdır.

2. TANRI'NIN RUHU

- 2.1 Tanrı'nın Ruhu; O'nun gücünü, nefesini ve belleğini ifade eder;
- 2.2 ki bunlarla O her şeyi başarır.
- 2.3 ve o her yerde bulunur.
- 2.4 Kutsal Ruh, belirli sonuçların elde edilmesinde kullanılan bu gücü ifade eder.
- 2.5 Geçmişte çeşitli zamanlarda, insanlar mucizevi ruh armağanlarına sahip olmuşlardır.
- 2.6 Bunlar şu anda geri çekilmiştir;
- 2.7 şu anda Tanrı'nın gücü bize O'nun sözü aracılığı ile açıklanmaktadır.
- 2.8 Kutsal Ruh, ruh olarak kişilere, onların kendi isteklerine karşı baskı uygulamaz.
- 2.9 İncil, Tanrı'nın Ruhu aracılığı ile tamamıyla esinleme ile gelmişti.
- 2.10 İncil, Tanrı'yla ilişkilerimizde bizim tek yetkilimizdir.

3. TANRI'NIN VAATLERİ

- 3.1 Müjde, Yahudi atalarımıza edilen vaatler şeklinde duyuruldu.
- 3.2 *Gen. 3:15*'deki 'kadının soyu'; yılanın soyu, günah tarafından geçici olarak 'berelenmiş' Mesih ve doğruları ifade eder.

İLAVE 4: TEMEL İNCİL ÖĞRETİLERİNİN BİR ÖZETİ

- 3.3 Yapılan Tanrı'nın vaatlerine göre, dünya gezegeni asla yok edilmeyecektir.
- 3.4 İbrahim'in ve Davut'un soyu Mesih idi.
- 3.5 Bizler iman ve vaftizim aracılığı ile Mesih'te olabiliriz;
- 3.6.1 öyle ki, bu vaatler gerçek inançlılarla ilişkiye sahip olsun.
- 4. TANRI VE ÖLÜM**
- 4.1 Yapı olarak insan ölümlüdür, günaha eğilimlidir ve
- 4.2 Adem'in günahının sonucu olarak lanetlidir.
- 4.3 Mesih bu insan özyapısına sahipti.
- 4.4 'Can' bizi, bizim bedenimizi düşünmemizi ya da kişiliğimizi ifade eder.
- 4.5 Ruh, bizim yaşam gücümüzü/nefesimizi ve mizacımızı ifade eder.
- 4.6 Hiç kimse, bir beden olmaksızın bir ruh olarak var olamaz.
- 4.7 Ölüm, bir bilinçsizlik durumudur.
- 4.8 Mesih'in geri gelişinde, sadece gerçek Müjde'yi bilenler için bedensel bir diriliş olacaktır.
- 4.9 Tanrı'nın sözüne ilişkin bilgi ve değerlendirme, yargının temelini oluşturacaktır.
- 4.10 Ölümsüzlüğün tam olarak bahşedilişi, yargı kürsüsünde olacaktır.
- 4.11 Sorumluluk taşıyan kötülerin cezası, sonsuz ölüm olacaktır.
- 4.12 'Cehennem' mezar'ı ifade eder.
- 4.13 'Gehenna', Kudüs'ün dışındaki, çöplerin ve suçluların yakıldıkları bir alan idi.
- 5. TANRI'NIN EGEMENLİĞİ**
- 5.1 Geçmişteki İsrail halkı, Tanrı'nın Egemenliği idi.
- 5.2 Bu, şu anda sona erdi; ama Mesih'in geri gelişinde tekrar kurulacaktır;
- 5.3 ki bu, Mesih tarafından Tanrı adına yönetilen yeryüzündeki dünya çapında bir egemenlik şeklindedir.
- 5.4 Bu Egemenliğin ilk 1000 yılını (ya da Milenyum), Mesih'in geri gelişinde dirilip sıradan ölümlü kişileri yönetecek olan, tüm çağların gerçek inançlıları görecektir.
- 5.5 Bu nedenle Egemenlik, şu anda siyasi olarak kurulmamıştır.

İLAVE 4: TEMEL İNCİL ÖĞRETİLERİNİN BİR ÖZETİ

5.6 Biz, işlediklerimizden daha çok, imanımız yoluyla lütuf aracılığı ile kurtuluruz.

6. TANRI VE ŞEYTAN

6.1 Bir sözcük olarak 'Şeytan', 'yanlış yere suçlayıcı' ya da 'iftiracı' anlamına gelir.

6.2 Bir sözcük olarak 'iblis', 'düşman' (hasım) anlamına gelir;
6.3 ve hem iyi ve hem de kötü kişileri ifade edebilir.

6.4 Mecazi olarak, şeytan ve iblis günah ve bedensel arzuları (nefsi) ifade eder.

6.5 Cennet Bahçesi'ndeki yılan, gerçek bir hayvandı.

6.6 İnsanın yaratılışı ve yeryüzüne düşüşüne ilişkin *Yaratılış* kitabındaki kayıtlar, tamamen sembolik terimler yerine, gerçek olarak anlaşılmalıdır.

6.7 Günahın güçlerinden ya da ruhlarından ayrı olarak, günahkâr ruhlar ekindeki 'cinler', mevcut değildir.

6.8 Mesih'in cinleri 'kovması', aslında onun hastalıkları iyileştirdiği anlamına gelen ifade tarzının bir parçası olarak anlaşılmalıdır.

6.9 Lusifer, günahkâr bir Meleği ifade etmez.

6.10 Tanrı gücün tümüdür; O kendi gücünü, O'nun yollarına karşı olan herhangi bir günahkâr varlıkla paylaşmaz.

6.11 Bir inançlının yaşamındaki sınanmalar, sonuçta, 'kötü talih' ya da şeytan denilen günahkâr bir varlığın sonucu olmaktan çok, Tanrı'dan gelir.

7. İSA MESİH

7.1 Hıristiyanlıkta geniş çapta kabul gören 'üçlük' (teslis), İncil'de öğretilmeyen bir doktrindir.

7.2 Mesih, bakire Meryem'den doğmuştur;

7.3 ki Meryem insan özyapısında sıradan bir kadındı.

7.4 İsa, insan özyapısına sahipti;

7.5 ama onun mükemmel, günahsız bir karakteri vardı.

7.6 Tanrı İsa'yı günah işlemek üzere zorlamamasına karşın, İsa, kendi serbest iradesi ile, mükemmel bir günah sunusu olarak öldü.

7.7 İsa, çarmıhtaki ölümünden sonra, dirildi.

İLAVE 4: TEMEL İNCİL ÖĞRETİLERİNİN BİR ÖZETİ

- 7.8 İsa, doğumundan önce fiziksel olarak var olmadı.
7.9 O, başlangıçtan (dünyanın kuruluşundan) itibaren Tanrı'nın aklında/planında idi.
7.10 İsa, günahlarımız için bir kurban olarak öldü;
7.11 o, hem kendisinin ve hem de bizim kurtuluşu kazanmamız için öldü.
7.12 İsa bizim temsilcimiz olarak öldü;
7.13 o, Hıristiyanlıkta yaygın olarak inanıldığı gibi, bizim yerimize ölmedi.
7.14 Musa'nın Şeriatı, İsa'nın ölümü aracılığı ile sona erdi;
7.15 bu nedenle, Sebt günü dahil, onları yerine getirmemeliyiz.

8. VAFTİZİM

- 8.1 Vaftizimsiz, kurtuluş umudu olamaz;
8.2 iman ve vaftizim, bize İbrahime edilen vaatleri paylaşmayı sağlar;
8.3 ve günahlardan bağışlanmak için gereklidir.
8.4 Vaftizim suyun içine tamamen daldırma yoluyla yapılır.
8.5 Vaftizim, Müjdeyi bilen bir yetişkinle ilgilidir.
8.6 Gerçek Müjde'nin tam bir bilgisi olmaksızın daldırılmış olanlar, gereği gibi tekrar vaftiz olmalıdırlar.
8.7 Vaftizimin geçerli olması için, gerçek Müjde'nin anlaşılmasına gerek vardır.

9. MESİHTE YAŞAM

- 9.1 Bir inançlı, vaftizimden sonra, bu günahkâr dünyanın yollarından ayrılmak üzere makul bir çaba sarf etmeli;
9.2 ve Mesih-benzeri özellikleri geliştirmelidir.
9.3 Bizi Tanrı'nın buyruklarını çiğnemeye yönelten, örneğin zor kullanımı ve aşırı alkol içme gibi, hoşça vakit geçirmelere ve katılma tam bir Hıristiyan yaşamıyla uyumsuzdur.
9.4 Vaftiz olmuş inançlıların, ellerinden geldiğince ne zaman ve nerede mümkün olursa diğerleriyle tanışma ve paydaşlık (arkadaşlık) yapma gibi bir görevleri vardır.
9.5 Vaftiz olmuş inançlılar, Mesih'in kurban edilmesinin anısına düzenli olarak ekmek bölmeli ve şarap içmelidirler.

İLAVE 4: TEMEL İNCİL ÖĞRETİLERİNİN BİR ÖZETİ

- 9.6 Vaftiz olmuş inançlı için, düzenli dua ve İncil okuması gereklidir.
- 9.7 Vaftiz edilmiş bir inançlı, sadece gerçek öğretiyi yerine getiren ve gerçekçi şekilde onu uygulamaya çalışan kişilerle paydaşlığa sahiptir.
- 9.8 Bu nedenle, gerçeği inanmayı ya da uygulamayı kesintiye uğratan kişilerin, gerçek inançlılar kitlesiyle paydaşlıkları durdurulmalıdır.